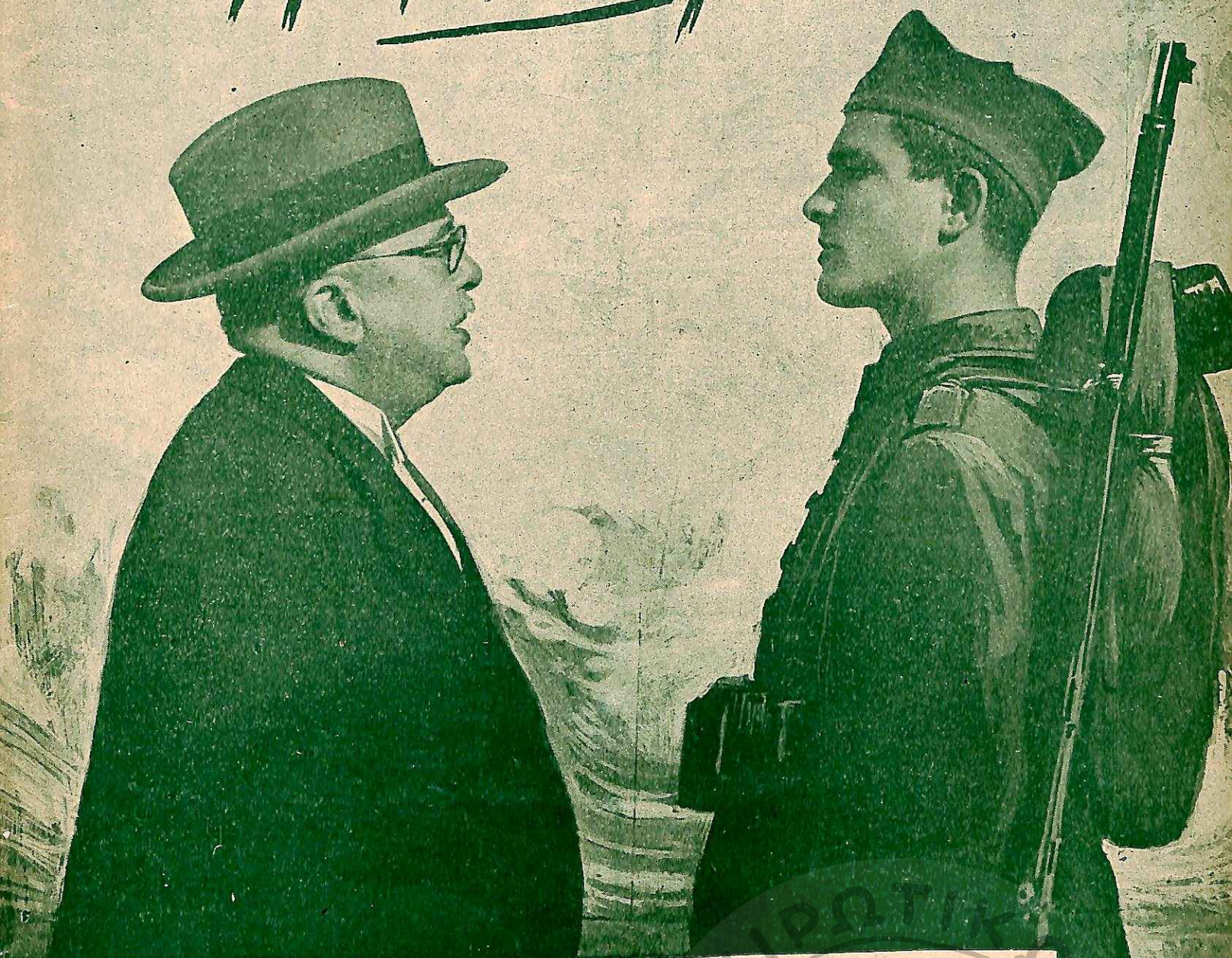

Ἡ Νεοσχία

Σᾶς ὑπόσχομαι τὴν νίκη
καὶ τὰς ὡραίας ἡμέρας
ποῦ δὰ ἐπακολουθήσουν.

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝ. ΝΕΟΛΑΙΑΣ
(Νόμος 334)

Νομικού Προσώπου Δημοσίου Δικαίου, διοικου-
μένου υπό της Α. Ε. του Αρχηγού της Κυβερ-
νήσεως κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΕΤΑΞΑ, όστις και τó
έκπρωσώπει, αναπληρούμενος υπό του Κυβερ-
νητικού Επιτρόπου
κ. ΑΛΕΞ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

Αί συνδρομαί ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς

ΕΤΟΣ Γ'. - ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ:
Δ/ΣΕΩΣ, ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ & ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΥ
Ὁδὸς Λεωφάρους 19
Ἀριθ. Τηλεφ. Διευθύνσεως 32-094
Συντάξεως 34-425
Ἀρχισυντάκτου 593-830

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ: Περιοδικὸν «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Ὁδὸς Λεωφάρους 19

Ἀριθ. Τεύχ. 9-30 Νοεμβρίου 1940
ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. ΤΕΣΣΑΡΕΣ

Διὰ πᾶσαν πληρωμὴν πρέπει νὰ λαμβάνητε ἀπόδειξιν φέρουσαν τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Γεν. Γραμ-
ματέως τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Σ. ΡΟΥΒΑΛΗΝ Συναγματοῦρχου ἑ. ἀ. καὶ τὴν σφραγίδα τῆς Ε.Ο.Ν.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Μελῶν καὶ μη
μαθητῶν μελῶν
ΕΤΗΣΙΑ (Ἑσωτερικοῦ) Δρ. 160-200
ΕΞΑΜΗΝΟΣ > 80-100
ΤΡΙΜΗΝΟΣ > 40-50
ΕΤΗΣΙΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Λίρ. Ἀγγλίας 1
Ἀμερικῆς Δολ. 1
Αἰγύπτου Λίρ. 1

Διὰ Νομικά Πρόσωπα Δημοσίου καὶ Ἰδιω-
τικοῦ Δικαίου (Δήμους, Κοινοτήτας),
Σχολικὰς Ἐφορέας καὶ ἑπιχειρήσεις ἐν
γένει ΕΤΗΣΙΑ Δρχ. 300

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΝΕΟΛΑΙΑ»
ἢ ΣΠ. ΡΟΥΒΑΛΗΝ, Γεν. Γραμματέας Ε.Ο.Ν

Τό Διάγγελμα τοῦ Βασιλέως πρὸς τὸν Στρατὸν καὶ τὸν Λαόν

Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς ἀνέγνωσεν ἀπὸ τοῦ ραδιοφωνικοῦ
σταθμοῦ Ἀθηνῶν τὸ κάτωθι διάγγελμα:

Πρὸς τὰς Ἑνόπλους δυνάμεις καὶ τὸν Ἑλληνικὸν λαόν,

Εἶμαι εὐτυχής, διότι πρὶν παρέλθῃ ἀκόμῃ μὴ ἀπὸ
τῆς στιγμῆς καθ' ἣν ἡ ἀγαπητὴ μας Πατρίς ἠναγκά-
σθῃ νὰ κατέλθῃ εἰς σκληρὸν ἀγῶνα πρὸς τὴν Ἰταλίαν,
ἡμπορῶ μεθ' ὑπερηφανείας νὰ συγχαρῶ ὅλας τὰς ἐνό-
πλους δυνάμεις τῆς χώρας καὶ δλόκληρον τὸν Ἑλλη-
νικὸν λαὸν δι' ὅσα μέχρι σήμερον ἐπετεύχθησαν.

Ὁ ἀγὼν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους, ἀγὼν ἱερὸς καὶ
γενναῖος, ἀνέτρεψε κατὰ τρόπον πρωτοφανῆ καὶ θαυ-
μαστὸν τὰ σχέδια τοῦ ἐχθροῦ καὶ ὄχι μόνον δὲν τοῦ
ἐπέτρεψε νὰ πατήσῃ καὶ νὰ υποδουλώσῃ ἱερὰ ἐδάφη
τῆς Πατρίδος μας καὶ νὰ καταστήσῃ δούλους τοὺς πολί-
τας χώρας ἡ ὁποία ἐκληρονόμησεν εἰς δλόκληρον τὸν
κόσμον, ὅτι ὠραιότερον καὶ οὐσιαστικώτερον ἔχει ὁ
πολιτισμὸς, ἀλλὰ τὰ ἡρωϊκά μας στρατεύματα μετέ-
φεραν τὴν μάχην εἰς αὐτὰ ταῦτα τὰ ἐδάφη τοῦ ἐχθροῦ.
Ἡ πρώτη φάσις τοῦ ἀγῶνος ἐτερματίσθη διὰ τῆς κατα-
λήψεως τῆς Κορυτσᾶς καὶ ἡ νίκη ἔστειλε τὰ ὅπλα τῶν
ὑπερασπιστῶν τοῦ δικαίου. Οὐδὲν ἐπράξαμεν διὰ νὰ
προκαλέσωμεν αὐτὸν τὸν πόλεμον. Ἀφ' ἧς στιγμῆς ὁμως
μᾶς ἐπεβλήθη, δλόκληρον τὸ ἔθνος σύσσωμον, ὡς εἰς
ἀνθρωπος, ὠρθώθη ἐναντίον τοῦ ἐπιδρομέως. Διευμα-
νίσθη εἰς τὰς ἡμέρας μας πολὺ ἡ σημασία τοῦ ὕλικου
παράγοντος. Ἡμεῖς, χωρὶς καθόλου νὰ τὸν ὑποτιμῶμεν,
πιστεύομεν κατὰ πρῶτον λόγον εἰς τὴν καταπληκτικὴν
δύναμιν τοῦ ἠθικοῦ παράγοντος. Διότι χωρὶς αὐτὸν ὁ
ὕλικος παράγων εἶναι ἐργαλεῖον βάνουσαν καὶ τραχὺ
εἰς τρεμοῦσας χεῖρας. Καὶ αἱ ἐνόπλοι δυνάμεις τῆς χώ-
ρας Μου, ὁ ἡρώϊκός στρατός μας, τὸ ἐνδοξὸν ναυτικὸν
καὶ ἡ ὀρμητικὴ ἀεροπορία μας, ἀπέδειξαν ὅτι γνωρί-
ζουν νὰ μάχωνται, νὰ νικοῦν καὶ νὰ ἀποθνήσκουν ἀκόμῃ
ὅταν ἡ Πατρίς κηρύσσεται ἐν κινδύνῳ καὶ ὅταν περισ-
σότερον ἀπὸ τοὺς βωμοὺς καὶ τὰς ἐστίας μας ἀγωνιζώ-
μεθα νὰ σώσωμεν τὴν μεγάλην πνευματικὴν καὶ ἠθικὴν
κληρονομίαν ποὺ οἱ ἀθάνατοι πρόγονοί μας κατέλειπον,
ὄχι μόνον εἰς ἡμᾶς, ἀλλὰ εἰς δλόκληρον τὴν ἀνθρωπό-
τητα: μαχόμεθα διὰ τὴν ἐλευθερίαν, διὰ τὴν τιμὴν, διὰ
τὴν ἀξιοπρέπειαν τοῦ ἀνθρώπου καὶ διὰ τὸ δίδαγμα ποὺ
κατέλειπον οἱ μεγάλοι διδάσκαλοι τῆς φυλῆς μας, ὅτι ἡ
ἀνθρωπίνη ὀντότης εἶναι ἀξία οὐσιαστικῇ, διότι ὁ ἀν-
θρώπος δὲν εἶναι στέλεχος ἀβούλων μῖας ἀγέλης. Δι'
αὐτὰ μαχόμεθα καὶ δι' αὐτὸ νικῶμεν καὶ διὰ τοῦτο θὰ
ἐπικρατήσωμεν. Ὅσαιδὴποτε καὶ ὁποιαιδὴποτε καὶ ἂν
εἶναι αἱ φάσεις τοῦ μεγάλου ἀγῶνος εἰς τὸν ὁποῖον ἔχει
ἀποδυθῇ τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος καὶ ὅσασιδὴποτε δοκι-
μασίας καὶ ἂν γνωρίσῃ, ἕνα εἶναι γεγονὸς ποὺ δὲν ἡμ-
πορεῖ νὰ ἀμφισβητηθῇ: ἡ τελικὴ καὶ ὀριστικὴ ἐπικρά-
τησις τοῦ δικαίου καὶ τῆς τιμῆς.

Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς καὶ ἡ Α. Β. Υ. ὁ Διάδοχος ἐξερχόμενοι
τοῦ Στρατηγείου

Αἱ ἐνόπλοι δυνάμεις τῆς Ἑλλάδος καὶ δλόκληρος ὁ
ἄμαχος λαός της ποὺ τόσα θρηνεῖ τέκνα ἐκ τῶν ἀνάν-
δρων βομβαρδισμῶν τῶν ἀνοχυρώτων πόλεων, ἀπέδει-
ξαν ὅτι εἶναι εἰς θέσιν νὰ φέρουσιν τὸ ὄνομα τοῦ Ἑλλη-
νος καὶ ὅτι εἶναι λαὸς ἱκανὸς νὰ διεκδικῇ τὸν τίτλον
τοῦ ἀπογόνου καὶ κληρονόμου τόσον μεγάλῃς καὶ δυσ-
βαστάκτου ἠθικῆς καὶ πνευματικῆς κληρονομίας. Διότι
δὲν ἀρκεῖ νὰ φέρῃ κανεὶς ἕνα ὄνομα ἢ ἕνα τίτλον ἂν δὲν
εἶναι εἰς θέσιν ἀνὰ πᾶσαν ὥραν ν' ἀποδεικνύῃ ὅτι κα-
λῶς καὶ δικαιωματικῶς τὸν κατέχει.

Ἀγάλλεται σύμπας ὁ Ἑλληνικὸς λαός, διότι εὐθὺς
ἐξ ἀρχῆς τὰ δικάια μας, μετὰ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, εὐ-
ρίσκουν τὸν δρόμον τῆς πραγματοποιήσεώς των καὶ ὅτι
νικαὶ ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς τιμῆς στέφουν τὰ ὅπλα μας.
Χωρὶς οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ν' ἀπομακρυνώμεθα τῆς ἰδέας
ὅτι ὁ πόλεμος εἶναι δοκιμασία σκληρὰ, χαρὰ πλημυρί-
ζει τὰς ψυχὰς μας, δι' ὅσα ἐπετέλεσαν τὰ ἡρωϊκά μας
στρατεύματα καὶ ὑπερηφάνως ὑψώνομεν τὴν κεφαλὴν
διότι τὰ στήθη τῶν τέκνων τῆς Ἑλλάδος ἐγίναν ὅπως
καὶ πρὸ τριῶν χιλιᾶδων χρόνων οἱ προμαχῶνες καὶ τὰ
ἀκατάλυτα τείχη ἐπάνω στὰ ὁποῖα συντρίβεται ἡ ἀνο-
μος βία.

Πρὸς τὰ ἡρωϊκά αὐτὰ τέκνα στέλλω τὸν πλέον ἐγ-
κάρδιον χαιρετισμὸν Μου, καὶ εὐχομαι τὸ ἴδιον θάρρος
καὶ τὰ αὐτὰ ὑψηλὰ ἰδανικά νὰ θερμαίνουσιν τὰ στήθη
των. Καὶ ἡ νίκη εἶναι δική μας ἀφοῦ τὸ δικαίον εἶναι
ἐξ δλοκλήρου ἰδικόν μας.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Β'

Ἐπίσης ἡ Α. Μ. ὡς Ἀνώτατος Ἀρχηγὸς τῶν πολεμικῶν δυνάμεων τῆς Χώρας ἀπηύθυνε πρὸς τὸν
στρατὸν ξηρᾶς, θαλάσσης καὶ ἀέρος τὴν ἀκόλουθον ἡμερησίαν διαταγὴν:

Ὅταν, ἀκούοντες τὴν φωνὴν τῆς Πατρίδος, ἐλάβετε τὰ ὅπλα διὰ νὰ ἀποκρούσετε τὸν ἐπιδρομέα,
ἡμιν βαθύτατα πεπεισμένοι ὅτι θὰ ἀνταπεκρίνεσθε πλήρως εἰς τὰς προσδοκίας τοῦ ἔθνους καὶ ἑμοῦ.
Εἶμαι εὐτυχής διότι ἐντὸς τόσον βραχέος χρονικοῦ διαστήματος ἐδικαιώσατε περιτράνωσιν τὴν πεποίθη-
σιν ταύτην καὶ κατεδείξατε εἰς τοὺς λαοὺς τοῦ κόσμου ὅτι οἱ Ἕλληνες τῆς σήμερον δὲν ὑστεροῦν τῶν
προγόνων των.

Ἀξιωματικοί, ὑπαξιωματικοί, στρατιῶται, ναῦται καὶ ἱκάροι τῆς Ἑλλάδος, ἡ εὐγνωμοσύνη τοῦ
Γένους στρέφεται ἀμέριστος πρὸς σᾶς.

Ἐσώσατε τὴν τιμὴν τοῦ καὶ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ. Εἰς τὰς χρυσὰς δέλτους τῆς ἱστορίας μας προσε-
θέσατε νέαν περίλαμπρον σελίδα.

Εἶμαι ὑπερήφανος ἀρχὼν τοιούτων ἀνδρῶν.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Β'

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ Ἀρχοῦ

ΗΜΕΡΟΜ. 24-10-81

ΑΡΙΘ. 30354

Οἱ ἐχθροὶ Λου ἀσπαντοῦμε: «Παρόντες»*

Τώρα πού ἡ Φήμη δουλεύει καὶ ὑφαίνει τὸ θρύλο πού τῇ μορφῇ σου θά ντύσῃ μὲ τήβενο δόξας, δύσπιστοι χτές ἢ κι' ἐχθροὶ σου, ζητοῦμε τὴ χάρη τὴν προσφορά μας ἐδῶ νὰ σοῦ φέρουμε τώρα καὶ νὰ σοῦ ποῦμε, σὰν ἄντρες, κι' ἐμεῖς: «Εἶχες δίκιο».

Δύσπιστοι χτές ἢ κι' ἐχθροὶ, δὲν θά θέλαμε ἐσένα, πού ἄνομα, λέγαμε, ἐκράτεις τοὺς Ἑλλήνες δούλους. — «Ὅταν μιλοῦσες γιὰ Κράτος, γιὰ τάξη, γιὰ Νόμο κι' ὅταν θεμέλιωνες ἔργα μ' ἀκοίμητους μόχθους, εἰρώνες οἱ ἄνεργοι σήκωναν πάντα τοὺς ὤμους ἢ κατεβάζαν μ' ὄργη τ' ἀδειανά τους κεφάλια, ὅπου κουδούνιζαν λόγια καὶ λόγια καὶ λόγια...

Κι' ἂν εἰλικρίνεια, κι' ἂν πίστη, κι' ἂν φθόνος ἢ μῖσος δύσπιστους χτές ἢ κι' ἐχθροὺς μᾶς κρατοῦσαν ἀλάργα, θέλουμε τώρα, σὰν ἄντρες νάλθοῦμε κοντά σου, τώρα πού ἡ Φήμη δουλεύει τὸν δίκιο σου θρύλο, καὶ κομίζοντας δῶρα φτωχὰ — μὰ δοσμένα μ' ὀλόφυξη [θέρμη] — τὸν θαυμασμό, τὴν ἀγάπη, τὴν πίστη μας ὅλη νὰ ξεπληρώσουμε κάτι ἀπὸ χρέος πελώριο.

Σοῦ χρωστοῦμε πῶς, ὅταν στὴ νύχτα πλακῶσαν δαιμόνοι, τῆς φυλῆς μας ζητώντας ν' ἀρπάξουν τὸ πᾶν — τὴν ψυχή της,

ἀψιφώντας ἐσὺ τῶν ἐχθρῶν διαβολές, ξεπερνώντας καὶ τοὺς πιδ ταπεινοὺς τῶν κολάκων ἐπαίνους, στάθηκες Ἑλληνας ἄξιος. Μονάχος στὴ νύχτα, μόνος ἐμπρὸς στὴ φόδερα κι' ἐμπρὸς στὴν εὐθύνη, — μόνος μπροστά καὶ στὸ Μέλλον, στηλώθηκες ἄντρας, Ἑλληνας, κι' εἶπες τὸν λόγο πού διώχνει, ξορκίζει τὸ [Χάρο

πού τοὺς δαιμόνους σκορπᾷ καὶ νεκροὺς ζωντανεύει... Σοῦ χρωστοῦμε πῶς τότε, ξυπνώντας κι' ἐμεῖς στὴ φω- [νὴ σου,

νοιώσαμε ὀρθὰ νὰ στηλώνουν τὰ κούφια κορμιά μας, λυτρωμένα ἀπ' τοῦ μαύρου βραχνᾶ μας τ' ἀσκήκωτο βᾶ- [ρος,

περηφάνεια, ζωντάνεια καὶ πίστη γιομάτα. Φῶς μᾶς πλημύρισε ξάφνου, τὸ φῶς πού φωτίζει ὡς τὸ μεδοῦλι, τοὺς ἄντρες, σὰν παίρνουν τὴ στράτα, στράτα σκληρὴ, πού τσακίζει κορμιά, πού πληγώνει τίς ψυχές, μὰ τίς φέρνει ψηλὰ στὸ Θεό τους...

Τράβηξε τώρα μπροστά, κι' ὅπου πᾶς θ' ἀκλουθοῦμε! Τῆς Ἑλλάδας μας στάθηκες ἄξιος, κι' ἐμεῖς θά στα- [θοῦμε

τοῦ ἀρχηγοῦ μᾶς ἀντάξιοι. Μαζί σου ὡς τὸ τέλος, κι' ὁ Θεὸς ὁδηγός μας. Αὐτὸς θά φυλάξῃ μέρα καὶ νύχτα τὸ χέρι, τὸν νοῦν, τὴ ζωὴ σου...

II.

Ἄλλων λαμπρότατα δράματα ἂν σβῆσαν στὰ σκότη, κι' ἄλλων καλέσματα ἂν πνίγηκαν μὲς στὴ σιωπῇ, ὅμως μιλοῦν δὶ χ ὡ ς πίκρα ἀπ' τοὺς τάφους οἱ πρῶτοι, ὅπως μιλοῦν, κι' ἡ φωνή τους — ἀκοῦς; — θά σοῦ πεί: «Τ' ὄραμα πού ἄναψες, φῶς στῶν Ἑλλήνων τὰ μῦτια, » πρέπει ἀπὸ Σὲ νὰ δεθεῖ, νὰ χτιστεῖ στοὺς αἰῶνες, » σὲ γρανίτη σκληρὸ δουλεμένο παλάτια » καὶ σὲ πέτρα λαμπρὴ λαξευτοῖ Παρθενῶνες. » Τράβα μπροστά, κι' ἡ φωνή σου δὲν ἔσπινε μόνους » ὄσους κοιμοῦνται τὸν πρόσκαιρο ὕπνῳ μῖας ὥρας!

» Καὶ στοὺς τάφους, κλειστοὺς ἀπὸ χρόνους καὶ [χρόνους,

» στοὺς πανάρχαιους ἀκούστηκε τάφους ἐκείνων » πού καυχιόνταν γιὰ τ' ὄνομα «παῖδες Ἑλλήνων». » Κι' ὅλοι ἀπαντήσαν εὐτὺς μὲς σ' ἀντίλαλους μπόρας: » «Ὅλοι στὸ πλάϊ σας, κι' ἡγέτες καὶ ὀπλίτες παρόντες» » Λόχος καὶ Φάλαγγα, Ἀκρίτες καὶ τὰ Παλληκάρια, » Μποτσαραῖοι, Διγενῆδες, Ἀλέξαντροι κι' Ἑπαμει- [νῶνδες

» Ὅλοι στὸ πλάϊ σας, περήφανοι, λέμε: Παρόντες».

III.

Μὲ κανόνια καὶ τάνκς, μὲ σπαθιά, μὲ κοντάρια, κι' ἂν μᾶς λείψουν κι' αὐτά, μὲ τῆς γῆς τὰ λιθάρια. Κι' ἂν σωθοῦνε κι' οἱ πέτρες μας, τότε θά ποῦμε πῶς μᾶς μένει ἡ φωτιά, καὶ μ' αὐτὴν πολεμοῦμε πῶς μᾶς μένει ἡ φωτιά, πού ποτε δὲν ἐσθῆστη, πού θεριεύει τ' ἄρνια καὶ τὰ κάνει λιοντάρια, πῶς μᾶς μένει ἡ φωτιά, — πού μ' αὐτὴν πολεμοῦμε καὶ νεκροί, κι' ἀναζοῦμε, — πῶς μᾶς μένει μιὰ Πίστη!

Στὴ φωτιά καὶ τὸ σίδηρο — σὲ χιονιές καὶ σὲ μπόρες, καὶ στὶς δύσκολες ὥρες — θά ὀδηγῇ τὸν Ἀγῶνα. Στὴ φωτιά καὶ τὸ σίδηρο — καὶ στοῦ χάρου τὴ φρίκη, ἀκατάλυτοι, ἀλύγιστοι, θά σταθοῦμε, ὡς τὴ Νίκη, ὡς πού στὸ στήθος τοῦ ἐχθροῦ θά πατήσης τὸ γόνα.

IV.

Κι' ὅταν, στὸ τέλος, ἡ μάχη κοπάσει ἡ γιγάντια, κι' ὅταν στοῦ Ἀχέροντα τ' ἄσπρα νερά κυλιστεῖ κι' ὁ στερνὸς τῶν Βανδάλων, πού τόλμησε ἐναντία στῆς Ἑλλάδας τὴν ἁγία ψυχὴ νὰ ὀπλιστεῖ, κι' ὅταν τὰ φλάμπουρα ὑψώσουμε πάνω στὰ κάστρα, κι' ὅταν σαλπίσουμε μέσ' στὰ φαράγγια καὶ πάνω στοὺς [βράχους

πέρα στὰ πέλαγα, πᾶν ἀπ' τὴ γῆ μας καὶ πέρα ἀπὸ [τ' ἄστρα,

τοῦ θριάμβου λαμπρὰ, βροντερὰ Νικητήρια, — Τότε πιά τ' ὄραμα θά'νε δεμένο. Παλάτια καὶ χτίρια, στὴν καινούργια Ἀκρόπολι πάνω στημένα. Ἔργα δικά σου. Λαοὶ θ' ἀποροῦνε κι' ἄνθρωποι. Κάθε γενιά θά τὸ λέει τῆς ἐπόμενης! Ἔργα δικά σου. Καὶ θά δείχνει, ἀπὸ μᾶς, τοὺς ἐχθρούς σου, γραμμένα, στοῦ τρανοῦ μας Ναοῦ τὴν αἰώνια μετόπη, μὲ ψηφιά πού δὲν σβοῦν — μὲ ψηφιά πού δὲν σβοῦν [τ' ὄνομά σου.

Θά τὸ λένε Λαοί, θά τὸ λένε κι' ἄνθρωποι Ἔργα πῶς εἶναι δικά σου. Καὶ τὸ κάθε παιδί πού τ' ἀκοῦει θά βλογᾷ τ' ὄνομά σου.

ΧΡ. ΑΝΔΡ. ΜΑΝΕΣΗΣ

* Ὁ ἄνθρωπος πού ἔγραψε τοὺς στίχους ὑπῆρξε γνω- στός διὰ τὴν ἀρθρογραφία του εἰς τὴν ἐποχὴ τοῦ τελευ- ταίου κομματικοῦ διχασμοῦ, ὡς ἐπίμονος ἀπολογητὴς τῆς παρατάξεως εἰς τὴν ὁποίαν δὲν ἀνήκεν ὁ σημερινὸς πρω- θυπουργός. Εἰς τὴν πρόσκλησιν πού ἀπηύθυνεν ὁ κ. Μετα- ξᾶς διὰ τὴν πνευματικὴν ἐπιστράτευσιν τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ὁ Χρήστος Ἀνδρέου Μάνεσης ἔδωσε τὴ μόνη ἀπάντησιν πού μπορεῖ νὰ δώσῃ ἓνας Ἑλληνας: εἶπε: «Παρόντες». Ἀν- τὴν ἀπάντησιν του τὴν δὶνῃ σὲ στίχους, δὲν τὸ κάνει διεκδι- κώντας ποιητικὰς δάφνες, ἀλλὰ ἐπειδὴ, ὅπως ὅλοι οἱ Ἑλ- ληνες, ξαναβρῆκε κι' αὐτὸς ἀπὸ τῆς 28 Ὀκτωβρίου τὴν ψυχὴν του τῶν εἴκοσι χρόνων του.

Ὁ Λόγος τοῦ Ἀρχηγοῦ ἐπὶ τῇ καταλήψει τῆς Κορυτσᾶς

Ὁ Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως κ. Ι. Μεταξᾶς ὁμίλησε τὴν 9ην νυκτερινὴν ὥραν τῆς παρελθούσης Παρασκευῆς ἐπὶ τῇ καταλήψει τῆς Κορυτσᾶς ἀπὸ ραδιοφώνου ἀπευ- θυνθεὶς πρὸς τὸν ἑλληνικὸν λαὸν καὶ τὰς ἐνόπλους δυνά- μεις τῆς χώρας. Ὁ κ. Πρωθυπουργὸς εἶπε τὰ ἑξῆς:

«Πρὸ 26 ἡμερῶν ὕπουλος καὶ δόλιος ἐχθρὸς μᾶς ἐπετέθη, χωρὶς καμμίαν ἀφορμὴν καὶ μὲ μόνον τὸν σκοπὸν νὰ μᾶς ἀφαιρέσῃ ὅ,τι πολυτιμότερον ἔχομεν καὶ ὅ,τι δίδει ἀξίαν εἰς τὴν ζωὴν μας, τὴν ἐθνικὴν μας ἀνεξαρτησίαν καὶ τὴν τιμὴν μας. Ὅλη ἡ Ἑλ- λάς ἠγέρθη ὡς ἓνας ἄνθρωπος, ἠνωμένη εἰς ἓνα ἀδιάσπαστον σύνολον καὶ εἰς τὴν πρόσκλησιν τοῦ Βασιλέως ἔδραμεν εἰς τὰ ὅπλα. Σκληροὶ ἀγῶνες ἤρχισαν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς καὶ τὸ πρῶτον βάρος ἐπε- σαν εἰς τὸν στρατὸν τῆς Ἡπείρου, τοῦ ὁποίου ἡ σθε- ναρὰ ἀντίστασις ἐκάλυψε τὴν ἐπιστράτευσιν καὶ τὴν συγκέντρωσιν τῶν πολεμικῶν μας δυνάμεων. Ἐκτοτε καὶ ἐφ' ὅσον συνεκεντρώτο ὁ στρατὸς με- τὰ τὴν συγκέντρωσιν αὐτοῦ ἤρχισαν αἱ ἐπιτυχίαι καὶ αἱ νίκαι ἢ μία μετὰ τὴν ἄλλην. Στρατός, ἀερο- πορία καὶ ναυτικὸν συνηγωνίζοντο καὶ ἡμιλλῶντο εἰς πράξεις ἀνδρείας, αἱ ὁποῖαι θά δοξάζουν ἑσσεὶ τὸ ἑλληνικὸν ὄνομα. Διὰ τοῦτο ἐκ μέρους ὀλοκλή- ρου τοῦ ἔθνους ἐκφράζω τὴν βαθυτάτην εὐγνωμο- σύνην τοῦ πρὸς τὸν θρυλικὸν στρατὸν, τὴν ἡρωικὴν ἀεροπορίαν μας καὶ τὸ ἀδάμαστον ναυτικὸν μας διὰ τὰς ἐνδόξους σελίδας, τὰς ὁποίας προσθέτουν εἰς τὴν τρισχιλιετῇ ἱστορίαν μας, καθὼς ἐπίσης ἀποτίω φόρον θαυμασμοῦ πρὸς τοὺς κατοίκους τῶν πόλεων καὶ χωρίων τῆς Ἑλλάδος, οἱ ὁποῖοι μὲ θάρ- ρος καὶ γενναιοψυχίαν ὑπέστησαν τοὺς βομβαρδι- σμούς τοῦ ἐχθροῦ. Εἶμαι προσέτι βέβαιος, ὅτι ἐρμη- νεύω τὴν κοινὴν ἐπιθυμίαν ἐκφράζων τὴν εὐγνωμο- σύνην τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους πρὸς τοὺς γενναίους συμμάχους μας τοὺς Ἀγγλους, διὰ τὴν ὀλόφυχον βοήθειαν, τὴν ὁποίαν δίδουν εἰς τὸν ἀγῶνα μας καὶ ἰδίως διὰ τὰ κατορθώματα τοῦ ἀπαρμιλλοῦ ναυ- τικοῦ των καὶ τῆς περιφήμου ἀεροπορίας των.

Ὁ ἀγὼν ἀπὸ 10 ἡμερῶν ἔλαβε τὴν μεγαλυτέ- ραν αὐτοῦ ἔντασιν εἰς τὸν τομέα τῆς Δυτικῆς Μα- κεδονίας καὶ τὰ πέριξ, ὅπου ἡ μάχη ὑπῆρξε σκλη- Ͼ καὶ ἀδιάκοπος καθ' ὅλας αὐτὰς τὰς ἡμέρας, καταλήξασα μετὰ τὴν πτώσιν τοῦ ὀρεινοῦ προμα- χῶνος τῆς Μάροβα εἰς τὴν κατάληψιν τῆς Κορυτσᾶς σήμερον, καὶ εἰς τὴν φυγὴν τοῦ ἐχθροῦ ἐφ' ὅλου τοῦ μετώπου τῆς Δυτικῆς Μακεδονίας καὶ Ἡπείρου.

Ὅταν ὁ Ἴταλὸς δικτάτωρ ἀπήγγειλε τὸν τε- λευταῖον αὐτοῦ λόγον, τὸν τόσον γεμάτον ἀπὸ χο- λὴν καὶ ὀργὴν ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος, δὲν ἐφαντά- ζετο βέβαια ὅτι ὁ ἑλληνικὸς στρατὸς θά τοῦ ἐδίδε τόσον ταχέως τὴν ἀπάντησιν. Μετὰ τοιαύτην ἀπάν- τησιν, ἡ ὁποία θά τοῦ μείνῃ ἀλησμόνητος, δὲν χρει- ἀζονται πολλὰ λόγια δικά μου. Μόνον ὀλίγα ἔχω νὰ προσθέσω. Ἡ Ἑλλάς δὲν λησμονεῖ οὔτε τὸν Σαν- ταρόζαν, οὔτε τὸν Φράττι, οὔτε τὸν Γαριβάλδην, οὔτε τοσούτους ἄλλους Ἴταλους, οἱ ὁποῖοι ἔχυσαν ὑπὲρ αὐ- τῆς τὸ αἷμα των, ὅπως δὲν λησμονεῖ καὶ τοὺς τό- σους καὶ τοσούτους Ἑλλήνας, οἱ ὁποῖοι ἔχυσαν τὸ αἷ- μα των ὑπὲρ τῆς ἀγωνιζομένης διὰ τὴν ἐλευθερίαν

καὶ ἀνεξαρτησίαν τῆς κατὰ τὸν παρελθόντα αἰῶνα Ἰταλίας. Οἱ Ἴταλοι οἱ ἀγωνισθέντες ὑπὲρ ἡμῶν κατὰ τοὺς ἐθνικοὺς μας ἀγῶνας θά μᾶς εἶναι πάν- τοτε διπλὰ προσφιλεῖς καὶ διὰ τὸ αἷμα τὸ ὁποῖον ἔχυσαν καὶ διότι ἔαν ἔζων σήμερον θά ἦσαν οἱ κα- ταδικωκόμενοι καὶ οἱ ἀποδιοπομπαῖοι τράγοι τοῦ φα- σισμού, ὅστις δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἀνεχθῇ ποτέ εἰς τοὺς κόλπους τοῦ ἀνθρώπου ἀγωνιζομένου διὰ τὰ μεγάλα καὶ ὑψηλὰ ἰδανικά, διὰ τὰ ὁποῖα ἠγωνίσθη- σαν ἐκεῖνοι ἄλλοτε καὶ ἡμεῖς ἀγωνιζόμεθα σήμερον. Θέλω νὰ προσθέσω ἀκόμη καὶ τὸ ἑξῆς: Ὁ κ. Μου- σολίνι, ἀπορῶν διότι ἡ θέλησίς του νὰ ὑποδουλώσῃ τὴν Ἑλλάδα προεκάλεσε κατ' αὐτοῦ τὸ μῖσος τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, ἔθεσεν ὡς σκοπὸν τοῦ πολέμου τῆς φασιστικῆς Ἰταλίας τὴν ἐξόντωσιν τῆς Ἑλλάδος. Τὸν διαβεβαίουν ὅτι ἔχομεν λάβει τὴν ἀπόφασιν νὰ μὴ ἐξοντωθῶμεν καὶ νὰ ζήσωμεν ὡς ἔθνος ἐλευ- θερον καὶ ἀνεξάρτητον, καὶ θά ζήσωμεν, καὶ μαζί με τοὺς Ἀγγλους συμμάχους μας θά ὑπερισχύσω- μεν. Ποῖαι θά εἶναι αἱ συνέπειαι τῆς τοιαύτης ἐπι- κρατήσεώς μας διὰ τὴν Ἰταλίαν, ἃς τὸ κρίνῃ ὁ Ἰταλικὸς λαὸς ὅταν θά ἐκκαθαρίσῃ ἡμέραν τινὰ τοὺς λογαριασμοὺς του μετὰ τὸν δικτάτορά του.

Καὶ τώρα, σεῖς Ἑλληνες, ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παιδιὰ, στρατευόμενοι καὶ μὴ, νὰ σφίξωμεν τὰ δόν- τια μας καὶ τίς γροθιές μας, ν' ἀτσαλώσωμεν τὴν ψυχὴν μας, νὰ πολεμήσωμεν μὲ ὅλην τὴν λύσσαν πού προκαλεῖ ἡ ἄτιμος καὶ ἀνίερος ἐπίθεσις ἐναν- τίον μας. Ὁ ἀγὼν μας, τὸ ξέρουμε ὅλοι, θά εἶναι μακρὸς καὶ σκληρὸς καὶ ὁ δρόμος μας δὲν θά εἶναι ἀνθοσπαρτός, ἀλλὰ θά ὑπερνικήσωμεν ὅλους τοὺς κινδύνους καὶ θά νικήσωμεν τὸν ἐχθρόν. Ἀγωνιζό- μεθα ὅχι μόνον διὰ τὴν ὑπαρξὴν μας, ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ τῶν ἄλλων βαλκανικῶν λαῶν καὶ διὰ τὴν ἀπελευθε- ρώσιν τῆς Ἀλβανίας. Ἀγωνιζόμεθα δι' ἀγαθὰ, τῶν ὁποίων ἡ σημασία ὑπερβαίνει τὰ σύνορά μας καὶ τὰ σύνορα τὰ βαλκανικὰ καὶ ἐκτείνεται ἐφ' ὅλης τῆς ἀνθρωπότητος. Πρέπει νὰ εὐχαριστήσωμεν τὸν Θεόν, διότι ἡ πρόνοια Αὐτοῦ προώρτισεν ἐκ νέου τὴν Ἑλλάδα πρόμαχον εἰς τοιοῦτους ὑψηλοὺς ἀγῶνας».

Ὁ Ἀρχηγὸς ἀναγγέλλων εἰς τὰ πλήθη ἀπὸ τοῦ ξενοδοχείου τῆς Μ. Βρετανίας τὴν κατάληψιν τῆς Κορυτσᾶς.

Προχθές οι δρόμοι είχαν πλημμυρίσει από 'Ιταλούς αιχμαλώτους' έκατοντάδες νέοι άνθρωποι που έπηγαναν με τη συνοδεία ολίγων στρατιωτών μας έχοντες επί κεφαλής έναν 'Ελληνα αξιωματικό στο στρατόπεδο συγκεντρώσεως.

Είχον κι' αυτοί μια πατρίδα, την 'Ιταλία, και με τη διαταγή της ξεκίνησαν να κατακτήσουν την 'Ελλάδα, σαν μια φορά οι ρωμαϊκές λεγεώνες. Τους κυττούσα να περνούν κι' έδλεπα από την άλλη τά πληθή. Θά μπορούσα να πω πως όχι κακία και έχθρα ήταν ζωγραφισμένοι στα πρόσωπα του πληθους' όχι εύνοια για τα 'Ελληνόπουλα που έχυναν το αίμά τους στα βουνά της 'Αλβανίας, γιατί το θέλησε η 'Ιταλία, αλλά συμπόνια και οίκτο. Τον οίκτον αυτόν που είναι ταυτόσημος με το ευγενικότερον αίσθημα και πού μόνον ανώτεροι λαοί μπορούν να νοιώσουν για τον άλλον, γιατί υπάρχει η προκαλλίεργεια της ψυχής.

Προσπαθούσα αντίθετα ν' ανακαλύψω στα πρόσωπα των αιχμαλώτων κάτι που να θυμίζει ένα άλλο αίσθημα, την υπερηφάνεια που διατηρεί ο αιχμαλώτος, όταν έδωσε τιμιον άγωνα και νικήθηκε από έναν αντίπαλο που έφάνη γενναιότερος και έπιδειξιώτερος. Θυμάμαι στα παιδικά μου χρόνια πως είδα κι' άλλους αιχμαλώτους στους πολέμους που διεξήγαγεν η Φυλή μας. Ήσαν πολλοί με κάποιαν έκφραση που δεν θά μπορούσε να χαρακτηρίση κανείς οι περισσότεροι όμως διατηρούσαν μία στυγνή περηφάνεια και σ' άλλων τὰ βλέμματα περνούσε μια άστραπη που έλεγε πολλά.

Μέ τους 'Ιταλούς δεν συμβαίνει

αυτό και οι ίδιοι δεν θά καταλαβαίνουν γιατί βρίσκονται αιχμαλώτοι, γιατί πολέμησαν. Πολέμη' κανείς για ένα ιδανικό, για το φωμί του, για την ελευθερία του, για το σπίτι του, για μια ευγενική φιλοδοξία του 'Εθνους του. Τι είδους όμως φιλοδοξία είναι να φεύγουν από την 'Ιταλία, να εισβάλουν σε μια χώρα ήμερα Μεγάλης Παρασκευής, να καταλάβουν μια χώρα και ένα λαό, που τους μισούν θανάσιμα, που καμμία δεν έχουν μαζί του φυλετική συγγένεια; Τι είδους ευγενής φιλοδοξία είναι να χρησιμοποιούν ως όπλο τον φόνον ενός έπικηρυγμένου ληστού, για να κατακτήσουν μιάν άλλη χώρα, που τους έδημιούργησαν 'Εθνος και Κράτος;

'Αλλά θά ήτο μακρόν το θέμα αν έπρόκειτο να μιλήση κανείς για την άχαριστία και τον τρόπο που κατέκτησαν οι Λατίνοι την 'Ελλάδα. Μή κησαν οι Λατίνοι που δεν θά μπορούσαν να συντρέψουν τον 'Ελληνικό κόσμο και άπεδείχθη πολύ το διάστημα των πολεμικών άγωνων. 'Όπως όμως σήμερα οι 'Ιταλοί έτσι και τότε οι Λατίνοι έδημιουργούσαν δολοφονίας και φόνους Νταούτ Χότζα, έπληρωναν τεράστια ποσά και είχαν πρώτοι έπινοήσει την πέμπτη φάλαγγα για να υποδουλώσουν την Μακεδονία, την 'Ηπειρο και την άλλη 'Ελλάδα. Η 'Ελλάδα όμως έζησεν ως πνεύμα, έζησεν ως ιδέα, το 'Ελληνικόν 'Εθνος έζησεν αδιάφθορον, αμόλυντο, άγνό, με τα ίδια τιμία και ήθικά χαρακτηριστικά των προγόνων του, τις ίδιες ψυχικές άρετές, τὰ ίδια ιδανικά, την ίδια όρμη και φλόγα στην ψυχή και στον χαρακτήρα, όπως άποδεικνύεται κάθε μέρα και έπιστοποιήθη άλλη μια

φορά με τον 'Ελληνοϊταλικό πόλεμο. Τα 'Ελληνόπουλα ως μη γελιώνται, το μίσος των 'Ιταλών, ή έχθρα τους δεν είναι υπόθεσις σημερινή. Δεν είναι πολύ γνωστό, πρέπει όμως να το μάθουν τα 'Ελληνόπουλα και να το ένθυμούνται πάντα: Η Ιταλική αντίδρασις κατά της 'Ελλάδος άρχισε εϋθὺς ως έγινε Κράτος ή 'Ελλάς, κρυφή όμως και ύπουλος, γιατί οι συμπατριώται του Μακιαβέλλι είχαν χίλιους λόγους να έκμεταλλεύονται την εϋπιστία και τον ένθουσιασμό των 'Ελλήνων.

Στό συνέδριο των Βερολίνου, ούτε αυτοί οι Τούρκοι, των οποίων τὰ έδάφη ζητούσαμε, δεν μας έφάνηκαν τόσοσόν έχθροί, όσον οι 'Ιταλοί, κρυφά πάντα και δόλια, πρό παντός όμως όταν ήταν ή συζήτησις στο ζήτημα της 'Ηπείρου. 'Ετσι, από τότε έφανερώσαν τους σκοπούς και τις προθέσεις τους, πού ο σημερινός πόλεμος είναι ή έκδηλωσις τους και ή άπόπειρα έφαρμογής τους. Μόνον πού τὰ άποτελέσματα της άποπειρας τους τὰ βλέπομε στις θλιβερές συνοδείες των αιχμαλώτων των πού διασχίζουν τους δρόμους των 'Αθηνών. 'Όταν ή πίστις και ή άγία άγάπη προς την έλευθερίαν άντιμετωπίζουν την δολιότητα, ο στέφανος του θριάμβου είναι το γέρας των ήρωϊκών άγωνιστών.

Τὰ 'Ελληνόπουλα γράφουν στα βουνά και τους κάμπους της 'Αλβανίας τις ώραιότερες σελίδες της 'Ελληνικής 'Ιστορίας και ύψώνουν το θραϊότερο άγαλμα στην Παγκόσμιο Εϋγνωμοσύνη: Γιατί το αίμα τους δίνεται για μια θεά πού λατρεύει όλος ο τίμιος και ήθικος κόσμος.

Χρ. Έμμ. 'Αγγελουμάτης

ητος και του όγκου. Αυτής της Καρδιάς τὰ τοιχώματα, πού άπλώθηκαν κι' ύψώθηκαν ως τὰ περιήφανα κι' άτίθασα βουνά της 'Ηπείρου μας, έκλεισαν τον δρόμο στη σκαιά Βία, στη βάσθαρη Δύναμι, στη στυγνή Τυραννία, στην τυφλή 'Εγωπάθεια.

'Απ' αυτήν την Καρδιά αναπήδησαν τεράστιοι κι' άκατάλυτοι πίδακες φωτιάς, ο ένθουσιασμός, ή πίστις, ή όρμη κι' ή αυτοθυσία, πού άντιμετώπισαν τις σκοτεινές δυνάμεις της ύλης και του ολέθρου. 'Απ' αυτήν την Καρδιά έξεκίνησαν οι ήρωϊκοί πρόμαχοι της τιμής και της έλευθερίας της Πατρίδος. 'Απ' αυτήν την Καρδιά άνατινάχτηκαν ως τις κορφές των 'Ηπειρωτικών βουνών οι γυναίκες και τὰ παιδιά, πού κουβαλούσαν πολεμεφόδια στους πολεμιστές μας και κυλούσαν βράχους έναντίον των έπιδρομέων.

'Η αιώνια καρδιά της 'Ελλάδος! Της 'Ελλάδος; Της 'Ελλάδος μονάχα; Μά δεν άκούτε τους παλμούς της πού δονούν ολόκληρη τη Γη; Δεν βλέπετε το αίμα της πού έχει έξακοντισθί ως τὰ πέρατα του κόσμου; Δεν αίσθάνεσθε τὰ αίσθήματά της να έχουν γίνει ή έλπίδα, το θάρρος και ή πίστις όλης της 'Ανθρωπότητας;

'Η καρδιά της 'Ελλάδος μας εξανάγινε και πάλι ή καρδιά του Κόσμου. Κι' όπως τόσες άλλες φορές στη μακρά και δοξασμένη Ιστορία της, έτσι και τώρα ή νίκη της είναι και νίκη όλη της 'Ανθρωπότητας. Γιατί, όπως πάντα, είναι νίκη 'Αρετής, νίκη ψυχικής και πνευματικής άνωτερότητας, νίκη Πολιτισμού.

Με πατριωτικούς άσπασμούς
Μελής Νικολαΐδης

Μικρά μου αδέλφια 'Ελληνόπουλα!

'Η άπελευθέρωσις της Κορυτσάς δεν είναι άπλως μια περιλαμπρή στρατιωτική νίκη. Είναι πρό πάντων νίκη ήθικη, μια ύπεροχη, άνυπολόγιστα μεγάλη ήθικη νίκη του 'Ελληνικού 'Εθνους. Νίκη της 'Αρετής. Νίκη της ψυχικής και ιδεαλιστικής άνωτερότητας.

'Η σκαιά Βία, ή βάρβαρη Δύναμις, ή στυγνή Τυραννία, ή τυφλή 'Εγωπάθεια είχαν κρούσει την πόλη της 'Ελλάδος πάνοπλες, πανίσχυρες και κυριαρχικές. 'Ο αριθμός, ή ποσότης, ο όγκος ήταν μαζί τους. Και πίσω από την πόλη εκείνη δεν ήταν παρά μια Καρδιά. Μία καρδιά όμως πού έπαλλε γερά και δυνατά' πού διατηρούσε μέσα της και λαμπικάριζε κι' έσπρωχνε με όρμη και δύναμη κόκκινο και φλογερό σαν τη φωτιά αίμα' πού κάθε σύσπασί της, κάθε δόνησί της αναζύμωνε κι' αναζωπύρωνε κι' έκόχλαζε αίσθήματα, πόθους κι' Ιδανικά ψηλά, πλατειά και δυνατά — ή αιώνια Καρδιά της 'Ελλάδος.

Σ' αυτής της Καρδιάς τ' άτράνταχτα τοιχώματα σκόνταψε και τσακίστηκε ή πανοπλία του άριθμού, της ποσό-

Η 'Νεολαία' θά διακόψη προς το παρόν την άνάλυση των άρχαίων τραγωδών για να προσαρμώσει περισσότερον εις τὰς νέας συνθήκας πού προέκυψαν από τον πόλεμο. Γι' αυτό δίδομε σήμερα και το υπόλοιπον της 'Αντιγόνης έν περιλήψει.

4. (Συνέχεια)

'Ο χορός σκέπτεται πόσο τραγική ήταν ή μοίρα των Λαδβακιδών. Τὰ τελευταία βλαστάρια της, ή 'Αντιγόνη και ή 'Ισμήνη, βρίσκονται σε κίνδυνον θανάτου. 'Ετσι συμβαίνει πάντα. 'Αμα ή θεϊκή όργη πέση σε κάποιο σπίτι το κακό δεν τελειώνει πια μά από γενιά σε γενιά πληθαίνει σαν το κύμα της θάλασσας όταν φυσή θρακίαι κι' άνακατεύη τὰ πέλαγα από το βυθό. 'Η δύναμη του Θεού, λέει, είναι μεγάλη και κανείς θνητός δεν μπορεί να πάη ενάντια σ' αυτή.

Κείνη την στιγμή καταφθάνει ο Αΐμωας, ο γιός του βασιλιά κι' άρραβωνιαστικός της 'Αντιγόνης. Μόλις άντικρύση κανείς τ' ώρασι νεανικό του πρόσωπο καταλαβαίνει τί ταραχή τον δέρνει. 'Εχει μάθει τη διαταγή του πατέρα του σχετικά με την άγαπημένη του κι' έρχεται με την έλπίδα πως είναι δυνατό να λυγίση τη σκληρή του γνώμη. Στην άρχή ο διάλογος αυτός άνάμεσα στο γιό και τον πατέρα έχει ένα πολύ σεμνό και ήμερο τόνο' όσο πηγαίνει όμως γίνεται τραχύτερος. Μη τεντώνης το ακοίνι, το λέει ο Αΐμων. 'Ο σοφός άνθρωπος δεν τ' νομίζει ντροπή του να μάθι κάτι πού δεν ξέρει. 'Όποιος δεν μαζεύει τὰ πανιά του όταν φυσάει δυνατός άνεμος, άναποδογυρίζει και πλέει με την καρένα προς τ' άπάνω. Σε παρακαλώ, πατέρα, μην κοιτάζης τὰ χρόνια μου πού είναι λίγα, μά τὰ λόγια μου, κι' αν είναι σωστά, κάμε όπως σου λέα.

Τού κάκου. 'Ο Κρέων είναι άμετάπειστος. Κατά τη γνώμη του ο άρχων δεν πρέπει άμα δώση μια διαταγή να την άφίνει ύστερα άνεκτέλεστη. Πολύ περισσότερο μάλιστα τώρα πού ο φταίχτης είναι συγγενής του.

'Ο Αΐμων φεύγει άπελπισμένος. Οι στρατιώτες οδηγούνε την 'Αντιγόνη στην ύπόγεια σπηλιά. Θά την κλείσουν εκεί και θά την αφήσουν να πεθάνη. 'Όσο για την 'Ισμήνη, ο βασιλιάς της χαρίζει τη ζωή γιατί φανερά δεν έλαθε μέρος στο έργο.

'Εως άνικατε μάχην... ψάλλει ο χορός, γεμάτος θαυμασμό για το φέρισμο του Αΐμωνα. 'Εσύ, λέει, πού έβουσιάεις σε στεριές και θάλασσες και κανέναν δεν μπορεί, ούτε θεός, ούτε άνθρωπος να σο άντισταθί, έσύ κίνησες και την έχτρα αυτή άνάμεσα σε συγγενείς....

Τόν περίφημο όμως αυτό ύμνο του προς τόν Ερωτα τόν κώδη ένα θέαμα άπερίγραπτα τραγικό. 'Από την μικρή πόρτα προβαίνουν οι στρατιώτες με την 'Αντιγόνη στη μέση... 'Η ευγενική κόρη του Οιδίποδα πηγαίνει ζωντανή στον τάφο της. Κλαίει, και ο θρήνος της ραγίζει την καρδιά των γερόντων...

«Έστε με, λέει, συμπολίτες μου' για στερνή φορά βλέπω το φως του ήλιου... 'Υστερα από λίγο θά βρίσκομαι στην άκροποταιά του 'Αχέροντα... Δέ θ' άκούσω νυφάτικα τραγούδια γιατί μου ήταν γραφτό να παντρευτώ το δια γιατί μου ήταν γραφτό να παντρευτώ το δια Χάρο... Κι' όλα αυτά γιατί φρόντισα να θάμω το κορμί σου Πολυνείκη, άδερφέ μου... Κι' όμως οι δικαιοί κρίνουν πως έκαμα σωστά...».

Τέτοια κι' άλλα άκόμα... Μά ο Κρέων δίνει διαταγή να την πάρουν το γρηγορότερο άπό κεί. «Κανέναν μελωθόνατος, λέει, δέ θά πασε τους θρήνους και τους άναστεναγμούς, αν έθελετε πως κάποια όφέλεια μπορεί να προέλθι απ' αυτούς».

Οι στρατιώτες φεύγουν παίρνοντας μαζί την 'Αντιγόνη και οι γέροι συντριμμένοι από το θέαμα, άναθυμούν με λύπη διάφορα περασμένα, περιστατικά παρόμοια πού έχουν άκούσει. Τη Δανάη, λόγου χάρι, το Λυκούργο το βασιλιά

των 'Ηδωνών, τὰ παιδιά του Φινέα πού τύφλωσε ο 'Αρης κλπ. Το συμπέρασμα από τὰ λόγια τους είναι πως ή δύναμη της Μοίρας είναι φριχτή... Τίποτα, ούτε ο πλούτος, ούτε τὰ κάστρα και οι πύργοι, ούτε τὰ καράβια μπορεί να σε γλυτώσουν απ' αυτή.

Σαφηνά βλέπουν το γέρο μάντη Τειρεσία να πλησιάζει... Κάθεται έξω από την πόλη κι' έρχεται οδηγημένος από ένα παιδί γιατί είναι τυφλός... Τι να θέλη άραγε; 'Ο βασιλιάς Κρέωντας πού βρίσκεται κι' αυτός κείνη τη στιγμή έξω από το παλάτι του τον ρωτάει: Τι νέα γέρο Τειρεσία δες πώς της πής;

Μά τὰ λόγια του μάντη δεν είναι καθόλου ήσυχαστικά.

Καθόταν, λέει, στον παμπάλο μαντικό του θρόνο απ' όπου με προσοχή άκούει τις φωνές των πωλιών κι' απ' αυτές κρίνει τὰ μέλλοντα... 'Εκεί λοιπόν, να σου, κάτι όρνια πού-κράζαν άγρια... 'Από το χτύπημα των πτερυγών τους κατάλαβε πως μάλλωναν και έσκιζόνταν άναμεταξύ τους με φονικά νύχια... Τρόμαξε... Την ίδια στιγμή το παιδί πού τον βοηθούσε το λέει πως από το βωμό πού καίγονται τὰ κρέατα δεν έβγαίνε φλόγα, παρά το λίπος έλυσσε και στάλαζε πάνω στη στάχτη κι' έτσι μονάχα καπνός και σπίθες έβγαίναν ολόυθε...

Και προσθέτει:

«'Όλα αυτά, Κρέων, τὰ παθαίνουμε έξ αιτίας σου. Τὰ όρνια και οι σκύλοι έχουν κοιματίσις το σκοτωμένο γιό του Οιδίποδα και οι θεοί θυμωμένοι γι' αυτό δεν δέχονται πια τις θυσίες μας... Σκέψου αυτά... 'Εσφάλες. 'Όλοι οι άνθρωποι πέφτουν σε λάθη, μά μοναχά εκείνοι είναι άσυγχώρητοι πού δεν τ' άναγνωρίζουν και δεν προσπαθύνε με κάθε τρόπο να γυιτρέψουν το κακό πού έκαναν...».

'Ο Κρέων, πού υποπτεύεται όλους και όλα και δεν τον άφίνει το παράλογο πείσμα να σκεφθί ήμερα, νομίζει πως ο γέρο μάντης δωροδοκήθηκε να πη αυτά... Και λέει μεγάλο λόγο: Δέ θ' άλλαζω γνώμη κι' αν άκούη οι δέοι του Δία φέρουν τὰ κομψία του σκοτωμένου στο θρόνο του παντοδύναμου άφέντη τους.

Μάθε λοιπόν, το άπανταί ο μάντης, πως γι' άντάλλαγμα των όσων έκαμες πολύ γρήγορα θα κλάψης ένα νεκρόν από τὰ σπλάχνα σου...

Κι' άλλες άκόμα φοβέρες του άραδιάζει πριν φύγη...

Μένει πάλι ο βασιλιάς μόνος με τους γέρους... Για μια στιγμή όλοι σωπαίνουν... 'Υστερα κάποιος παίρνει το άρσος να πη στον Κρέοντα πως καλό είναι να δώση κάποια προσοχή στα λόγια του Τειρεσία, γιατί ποτέ τόσα

Κρέων - Αΐμων

χρόνια τώρα δεν προφήτεψε ψέμα στην πολιτεία... Και πρώτα παράξενο... Αυτός πού ως τώρα κρατούσε άλύγιστη τη γνώμη του, δείχνει πως συνέργεται... 'Ε'Αλλοιόνό μου, λέει, αλλάζω γνώμη άθελήτά μου, ύποχωρώ στην άνάγκη... Τρέχω εϋτός... Δουλοί πάρετε άξίνες κι' ακολουθήστε με στην ύπόγεια σπηλιά... Θαρρώ πως το καλλίτερο είναι να τιμώ κανείς και να σέβεται τους νόμους πού βρῆκε...».

Πραγματικά ο Κρέωντας φεύγει ακολουθούμενος από τους δούλους του. 'Ο χορός ζωηρά και με χαρά, γιατί θαρρεί πως το κακό θά προληφθί, τραγουδά ένα ύμνο προς το Βάκχο, το θεό τόν καλόγνωμο, πού χάρισε στους άνθρώπους το κρασί και την ευθυμία...

Για μια στιγμή ο θεατής νοιώθει άνακούφιση από τους πικρούς θρήνους πού πλημύρισαν τη σκηνή κι' από τὰ μαύρα προαισθήματα για μέλλουσες συμφορές... Θαρρείς πως το χαρούμενο φως του ήλιου σκόρπισε την καταχνιά...

Μά ήταν άργά... Λαχανιάζοντας καταστάνει ένας μαντατοφόρος... 'Ω κάτοικοι της Θήβας, λέει, ή Τύχη ύψώνει, ή Τύχη ρίχνει και στο χαμό τους ανθρώπους. Για κοιτάξετε τον Κρέοντα... 'Εώωσε τη χώρα, έγινε βασιλιάς και χαίρονταν με γαλήνη και ήσυχία τὰ ευγενικά παιδιά του... Και τώρα, νά!...

Και διηγείται φοβερά περιστατικά και μάλιστα μπροστά στη βασιλίσσα Εϋδρυίκη, πού κείνη τη στιγμή βγῆκε από το παλάτι να μού τη τρέχει...

Πρώτα-πρώτα πήγαμε, λέει, στο μέρος πού κοιταναν άβυσσος ο Πολυνείκης, κομματιασμένος από τὰ όρνια και τὰ σκυλιά... Πλύνανε τ' άπομεινάρια του με καθαρό νερό και τὰ κάψαμε. 'Υστερα τραθήξαμε ίσια για την ύπόγεια σπηλιά πού είχαν βάλει την 'Αντιγόνη... 'Ομως από μακριά άκούσαμε θρήνους και όδυμους... Έεκρίναμε τη φωνή του Αΐμωνα... Τρέσαμε γρηγορότερα, τραθήξαμε τη μεγάλη πέτρα πού έφραζε την είσοδο και είδαμε... Τι φοβερό! Στο βάθος της σπηλιάς ή 'Αντιγόνη ήταν κρεμασμένη από μια θηλεία πού είχε κάνει με το σεντόνι κι' ο Αΐμωας την κρατούσε άγκαλιασμένη από τη μέση κι' έκλαιγε... Τού κάκου ο Κρέων τόν παρακαλεί να συνέλθι, να πάη κοντά του... Αυτός τον κοιτάζει άγρια, τόν φτύνει κι' ύστερα τραβώντας το σπαθί του, το μπῆγει μόνος του στα πλευρά του...

Νεκρός κοιτάει τώρα κοντά στη νεκρή, ο άμοιρος.

'Όλοι σωπαίνουν στο άκουσμα τέτοιας συμφοράς' άκόμα και ή Εϋδρυίκη, χωρίς να πη μά λέει, χωρίς ν' αφήση ένα στεναγμό, μπαίνει στο παλάτι... Οι γέροι άνησυχούν για τη στάση της αυτή και παρακινούν τόν μαντατοφόρο να πάη μέσα να δῆ τί γίνεται...

Στο μεταξύ καταφθάνει ο Κρέων... Οι δούλοι ακολουθώντας φέρουν τὰ πτώματα του Αΐμωνα και της 'Αντιγόνης... 'Όλοι κλαίνε... 'Ο βασιλιάς είναι συντριμμένος... μά τί σημασία έχει πια ή μεταμέλειά του; Και μήπως είναι οι μόνες του συμφορές αυτές;

'Η Εϋδρυίκη αυτοκτόνησε κοντά στο βωμό. 'Ερχεται ο άνθρωπος μέσα από το παλάτι και τού φέρνει την είδησι... «Σόφαισε τὰ σκοτεινά της μάτια, λέει, αφού θρήνησε πρώτα το γιό της και καταράστηκε σέναν το φονιά του...».

— 'Ω γάρη πια ο θάνατος, κάρη να με γλυτώση από τὰ βάσανα...

Οι δούλοι τόν οδηγούν μέσα.

Στη σκηνή άμένει μοναχά ο χορός πού σά συμπέρασμα της όλης τραγωδίας λέει τὰ στερνά τούτα λόγια:

«'Η εϋτυχία πρώτα απ' όλα θεμελιώνεται άπάνω στη φρόνηση. Πρέπει να τιμώμε τους θεούς... Τὰ μεγάλα λόγια φέρνουν πολλά παθήματα στους περήφανους, πού τότε πια βάνουν γνώση, σαν γεράσουν, μά είναι άργά...».

Μ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ

ΤΕΛΟΣ

Στά γύρω βουνά έπεφτε αδιάκοπο τουφεκίδι. Οί πλαγιοφυλακές είχανε πισινή με τόν έχθρο. Όσα τμήματα τύχανε με αληθινό φιλότιμο και σιδερένια πειθαρχία μέσα σέ κείνο τό λαθύρινθο, σχημάτισανε ά- μέσως κάποια έφεδρεία, γιά νά υποστηρίξουν τις πλαγιοφυλακές στο σκληρό τους άγώνα. Μαζί μ' αυτά έμεινε κι' ο ούλαμός τών έφεδρών αξιωματικών του 'Αφιδόν - Καραχισάρ. Ένας ούλαμός πολύ άτυχος άλήθεια... Κάποιοι λοχίας μαθητής, πολύ ζωηρός, πηγαινοερχότανε κοντά στους άλλους, και μυριζόντανε άνυπόμονα τόν άέρα σά λαγωνικό ή ματιά του στριφογύριζε στα τραχιά βουνά, που ζώνουνε άπό παντού τη κοιλάδα, σά βουνά που έπεφτε πυκνό τουφεκίδι...

—Τι ξανοίγεις Παπαγιαννόπουλε; τόν ρώτησε, ένας συνάδελφός του. Μήπως φτάνουνε άπό κεί ψηλά οί έχθροί;

—Μμμ... αυτοί μπορεί νά μη φτάνουνε γιά τήν ώρα... μάς βρίσκουν όμως τά κανόνια τους!

Δέν είχε και τόσο άδικο! σκεφτήκανε οί συνάδελφοί του, που παρακολουθούσανε τη συζήτηση.

Αυτός όμως τέρριξε στο άστείο κατά τήν παντοεινή του συνήθεια. "Έβαζε φυτιλιά γιά κάτι και ύστερα περιγελούσε ο ίδιος τά λόγια του...

—Όπως σημαδεύουνε αυτοί... θά κόψουνε πολλά δέντρα με τίς όβιδες τους! είπε γελώντας νευρικά· έτσι δέν είναι Βλάση;

Ο Βλάσης ήτανε ο εύθυμος τύπος του ούλαμου. Πηλίκιο μικρό που μόλις χωρούσε ή κορφή της χοντλής του κεφαλής, στολή αλάνιας λιγδωμένη, μάτια μικρά και κουτοπόνηρα, χείλη παχειά και κρεμασμένα κάτω. Μιλούσε πάντα με τρόπο δασκαλιστικό στην άρχαία γλώσσα και τόσο άστειος γινότανε αυτή τήν ώρα, που

όλοι τότε πειράζανε γελώντας. Έκείνος φουρκιζότανε, και πολλές φορές έφτανε στα χέρια. Ο Παπαγιαννόπουλος, τó πειραχτήρι του, λαμού, τού είχε ψήσει τó ψάρι στα χείλη.

—Αν και ή θέσις τους ήτανε δύσκολη, όπως φανότανε άπό τόσα θλιβερά σημάδια, οί ούλαμίτες έσκάσανε στα γέλια, τη στιγμή που ο Βλάσης σηκώθηκε γιά νά πή τη γνώμη του.

—Αλλοίμονον εις τούς ύψηλους ως ύμεις, κύριε συνάδελφε!... κατά τι παρακαλώ διαφέρετε άπό έν δένδρον; Και τó μελαχροινό πρόσωπό του φωτίστηκε άπό ένα κουτοπόνηρο χαμόγελο.

Καινούργια γέλια οί ούλαμίτες, ένω ο Βλάσης κτύπαζε θριαμβευτικά τόν αντίπαλό του.

—Δέντρο, μάλιστα! είπε ο άλλος κοροϊδευτικά, κουτούρο όμως όχι!

—Παρακαλώ κύριε συνάδελφε νά προσέχετε εις τάς έκφράσεις σας... είπε φουρκισμένος ο Βλάσης.

Οί άλλοι γελάσανε... ή μονομαχία είχε άρχισει...

Πάψε μωρέ χαλασμένο καλούπι του Θεού σχαστήρια όπλίσανε, βλαχοδήμαρχε του Ζευγολατιού... ξ-

Ο Τσολιάς είχε πέσει κατάχαμα...

ΤΟ ΤΟΥΦΕΚΙ ΤΟΥ ΤΣΟΛΙΑ

κανε χωρίς νά πάρη άνάσα ο Παπαγιαννόπουλος, ένω οί άλλοι σπαρτάρανε στα γέλια και ο Βλάσης είχε φουντώσει άπό θυμό.

Ο καυγάς ήτανε αρκετά διασκεδαστικός μέσα σέ κείνη τη φουρτούνα.

—Σας παρακαλώ κύριε νά μη θίγετε τήν ιδιαιτέραν μου πατρί...

...Γκράν!! Ένας τρομερός βρόντος έτράνταξε τόν τόπο και όλοι κυττάζανε νά φυλαχτούνε στη ρίζα κάποιου βράχου. Ο Βλάσης έτρεξε βιαστικά, κι' έπεσε κοντά στους άλλους. Ο Παπαγιαννόπουλος έπεσε άμέσως κατά γής με τήν κοιλιά και, σούρνοντας, έφτασε και κείνος στο βράχο. Τά βλήματα σκορπιστήκανε πανώθι τους σά βροχή άπό σίδερα. Οί κανονιές πέφτανε αδιάκοπα τώρα. Οί φαντάροι που μαζευτήκανε στη μέση της κοιλάδας τρέζανε όπως ό-πως νά φυλαχτούνε στα ριζοθούνια, τά μεταγωγικά βιαστήκανε νά περάσουν στο δρόμο μιά άρ' αρχήτερα. Σέ λίγες στιγμές ο τόπος εκείνος έγινε σωστή κόλαση! Ο ούλαμός διατάχτηκε νά ενισχύση κάποιο λόχο που κινδύνευε. Μ' ένα τεράστιο άλμα οί ούλαμίτες περάσανε τη φοβερή αυτή κοιλάδα και φτάσανε στο αντίκρυνό δάσος με τη γλώσσα πεταμένη δέω... μαζί τους έτρεξε κι' ένας τσολιάς χωρίς όπλο. Ήτανε κατακίτρινος...

—Εσύ μωρέ δειλός! τού είπε με καταφρόνια ο Λαλακάκης, ένας πανύψηλος ούλαμίτης. Ο τσολιάς τόν κύτταξε λοζά.

—Έχασα τού όπλου μ'... άποκρίθηκε κλαψάρικα, ένω άνέβαινε μαζί τους άγκομαχώντας...

—Νά τώρα αυτά, γιά νά πολειμήσης! τού είπε άγανακχημένος ο Λαλακάκης, δίνοντας του ένα πλατύφυλλο φάσκελο...

Ο τσολιάς δέν άποκρίθηκε, μά τούς άκολουθήσε στον άνήφορο κρατώντας δυνατά τη μέση του, και άνασαινοντας με κόπο. Τόν άκούσανε νά μουρμουρίζει:

—...άν πιρσέμ' κάνα μάλχερ, τότε σ' λείου διάλ' ζαγά...

Φτάσανε στην κορφή ξεθεωμένοι άπ' τόν κόπο.

Νά καθήση κανέναν γιά νά πάρη ήτανε αδύνατο. Οί όβιδες πέφτανε πανωτές άπ' όλες τίς μεριές και σπάζανε τά δέντρα του δάσους σά νά τά βαρούσανε γιγάντιες τσεκουριές... Μιά όβιδα που έσκασε με φοβερό βρόντο πάνω σέ κάποιο βράχο, ζάπλωσε στον άσήκωτο ένα ούλαμίτη. Ήταν ο πανύψηλος Λαλακάκης.

—Πάρε τώρα γρουσουζή τó μάνλιχερ, και κόπιασε άπό δώ! είπε ο Παπαγιαννόπουλος του τσολιά.

Αυτός έσήλωσε τó όπλο, τó κύτταξε καλά, τά χάιδεψε με άγρια γαρά, και γεμίζοντας το έτρεξε κοντά.

—Η άμρους... είπε μ' ένα γέλιο σκληρό, που έκανε νά φανή πιό αδύνατο τó κιτρινισμένο πρόσωπό του... νοϊόθου άλλ' κουράγιου τώρα...

Αυτό ήτανε τó επικήδειο του φτωχού Λαλακάκη.

—Νά χαθής! παληοτάμαρο... τó είδαμε τó μαύρο κουράγιο σου, άφου είχες πετάξει και τó τουφεκι σου, είπα με καταφρόνια ο Παπαγιαννόπουλος.

Ο τσολιάς τρίκλιξε, μά με πολλές προσπάθειες πήγε κοντά στον ούλαμίτη και κρατώντας του τó χέρι, τού είπε:

—Τ' νεϊχα δώσ' μηχητή κύρ λουχία... κεί σά πέρα,

—Εσύ μωρέ δειλός! τού είπε με καταφρόνια ο Λαλακάκης, ένας πανύψηλος ούλαμίτης. Ο τσολιάς τόν κύτταξε λοζά.

—Έχασα τού όπλου μ'... άποκρίθηκε κλαψάρικα, ένω άνέβαινε μαζί τους άγκομαχώντας...

—Νά τώρα αυτά, γιά νά πολειμήσης! τού είπε άγανακχημένος ο Λαλακάκης, δίνοντας του ένα πλατύφυλλο φάσκελο...

Ο τσολιάς δέν άποκρίθηκε, μά τούς άκολουθήσε στον άνήφορο κρατώντας δυνατά τη μέση του, και άνασαινοντας με κόπο. Τόν άκούσανε νά μουρμουρίζει:

—...άν πιρσέμ' κάνα μάλχερ, τότε σ' λείου διάλ' ζαγά...

Φτάσανε στην κορφή ξεθεωμένοι άπ' τόν κόπο.

Νά καθήση κανέναν γιά νά πάρη ήτανε αδύνατο. Οί όβιδες πέφτανε πανωτές άπ' όλες τίς μεριές και σπάζανε τά δέντρα του δάσους σά νά τά βαρούσανε γιγάντιες τσεκουριές... Μιά όβιδα που έσκασε με φοβερό βρόντο πάνω σέ κάποιο βράχο, ζάπλωσε στον άσήκωτο ένα ούλαμίτη. Ήταν ο πανύψηλος Λαλακάκης.

—Πάρε τώρα γρουσουζή τó μάνλιχερ, και κόπιασε άπό δώ! είπε ο Παπαγιαννόπουλος του τσολιά.

Αυτός έσήλωσε τó όπλο, τó κύτταξε καλά, τά χάιδεψε με άγρια γαρά, και γεμίζοντας το έτρεξε κοντά.

—Η άμρους... είπε μ' ένα γέλιο σκληρό, που έκανε νά φανή πιό αδύνατο τó κιτρινισμένο πρόσωπό του... νοϊόθου άλλ' κουράγιου τώρα...

Αυτό ήτανε τó επικήδειο του φτωχού Λαλακάκη.

—Νά χαθής! παληοτάμαρο... τó είδαμε τó μαύρο κουράγιο σου, άφου είχες πετάξει και τó τουφεκι σου, είπα με καταφρόνια ο Παπαγιαννόπουλος.

Ο τσολιάς τρίκλιξε, μά με πολλές προσπάθειες πήγε κοντά στον ούλαμίτη και κρατώντας του τó χέρι, τού είπε:

—Τ' νεϊχα δώσ' μηχητή κύρ λουχία... κεί σά πέρα,

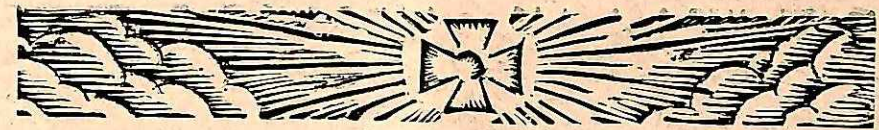
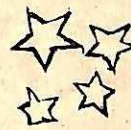
—Εσύ μωρέ δειλός! τού είπε με καταφρόνια ο Λαλακάκης, ένας πανύψηλος ούλαμίτης. Ο τσολιάς τόν κύτταξε λοζά.

—Έχασα τού όπλου μ'... άποκρίθηκε κλαψάρικα, ένω άνέβαινε μαζί τους άγκομαχώντας...

—Νά τώρα αυτά, γιά νά πολειμήσης! τού είπε άγανακχημένος ο Λαλακάκης, δίνοντας του ένα πλατύφυλλο φάσκελο...

Ο τσολιάς δέν άποκρίθηκε, μά τούς άκολουθήσε στον άνήφορο κρατώντας δυνατά τη μέση του, και άνασαινοντας με κόπο. Τόν άκούσανε νά μουρμουρίζει:

—...άν πιρσέμ' κάνα μάλχερ, τότε σ' λείου διάλ' ζαγά...

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΚΑΙ Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

1^Η ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

Ευαγγέλιον (Λουκά ιη' 35—43)

Τό καιρό εκείνο έγένετο έν τώ έγγιζειν τόν 'Ιησούν εις 'Ιεριχώ τυφλός τις έκάθιστο παρά τήν όδον προσαιτών άκούσας δέ όχλου διαπορευόμενου επυνάνατο τί ειη τούτο. 'Απήγγειλαν δέ αυτά ότι 'Ιησούς ο Ναζωραίος παρέρχεται. 'Και έδόθησέ λέγων 'Ιησού υιέ Δαυείδ, έλεησόν με. 'Και οι προάγοντες επετίμων αυτό ίνα σιωπήσ' αυτός δέ πολλώ μάλλον έκραξεν υιέ Δαυείδ, έλεησόν με. Σταθείς δέ ο 'Ιησούς έκέλευσεν αυτόν άρχήναι πρός αυτόν. 'Εγγίσαντας δέ αυτός επηρώτησεν αυτόν λέγων τί σοι θέλεις ποιήσω; 'Ο δέ ειπε Κύριε, ίνα άναδέλω. 'Και ο 'Ιησούς ειπεν αυτό άνάδελεσ' η πίστις σου σέσωκέ σε. 'Και παραχρήμα άνέδελεψε, και ήκολούθη αυτό δοξάζων τόν Θεόν και πäs ο λαός ίδων έδωκεν αίνον τώ Θεώ.

Απόστολος (Πρὸς 'Εφεσίους β' 14—22)

Αδελφοί αυτός έστιν ή ειρήνη ήμῶν, ο ποιήσας τά άμφοτέρα έν και τó μεστόχον τού φραγμού λύσας, τήν έχθραν, έν τη σαρκί αυτόν τόν νόμον τών έντολων έν δόγμασι καταργήσας, ίνα τούς δύο κτισή έν έαυτώ εις ένα καιόν άνθρωπον ποιών ειρήνην, και άποκατάληξη τούς άμφοτέρους έν ένι σώματι τώ Θεώ διά τού σταυρού, άποκτείναν τήν έχθραν έν αυτό. 'Και έλθων εύηγγελίσαστο ειρήνην ήμιν τοις μακράν και τοις έγγυς, ότι δι' αυτό έχομεν τήν προσαγωγήν οι άμφοτέροι έν ένι Πνεύματι πρός τόν Πατέρα. 'Αρα ούν ουκεί έστέ ένοι και πάροικοι, άλλα συμπόλιται τών άγιων και οικείοι τώ Θεώ, έποικουδηθέντες επί τώ θεμελίω τών άποστόλων και προφητών, όντας άκρογωνίαιου αυτού 'Ιησού Χριστού, έν ώ πάσα οικοδομή συναρμολογούμενη αύξει εις ναόν άγιον έν Κυρίω. 'Εν ώ και ύμεις συνικοδομείσθε εις κατοικητήριον τού Θεού έν Πνεύματι.

ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

Η περικοπή αυτή της έπιστολής του Παύλου πρός τούς 'Εφεσίους μάς λέγει ότι όσοι έπίστευσαν εις τήν διδασκαλίαν τού Χριστού πρέπει να άγαπώνται άνεμπόδιστ' όν και νά βασιλεύη μεταξύ των ή άγάπη και ή όμόνοια. 'Εκείνοι θηλάζή που είναι πραγματικοί χριστιανοί δέν έπιτρέπεται νά άλληλομισούν και νά προσπαθούν ο ένας νά φονεύσ' τόν άλλον.

Τά λόγια όμως αυτά του Παύλου στους τωρινούς χρόνους πόσο λησμονήθηκαν! Αυστυχώς κράτη που λέγονται Χριστιανικά μόνον τόνωμα τούς άπόμεινε. 'Ενώ άπαρτε νά συνεργάζονται γιά τó γενικό τους καλό και τήν παγκόσμιο εημερία, αντίθετως τώρα άλληλομισούνται και μυριάδες άσφών υπάρξουν κάθε μέρα θυσιάζονται. Οί άνταγωνισμοί και αί φιλοδοξίες τους έγιναν αίτια νά πάσχη και νά υποφέρη όλη ή ανθρωπότης. Με τούς πολιτικούς και κυβερνήτας που έχουν, που κάθε άλλο παρά χριστιανικά αίσθηματα έχουν, είναι αδύνατο νά συνεισθούν και νά όρθωθούν. Μόνο μιά γενική τών κρατών αὐτῶν άλληλαγή άπ' τούς ανθρώπους αυτούς, θά τά κάμη νά συνέλθουν και νά γυρίσουν πίσω στα χριστιανικά τους ιδεώδη. Τότε μόνο θά εύτυχίσουν, έν θυμηθούν πού μονάχα ή χριστιανική άγάπη και ειρήνη πρέπει νά έπικρατήσ' αὐτά.

Γι' αυτό σήμερα και μεις, που δυστυχώς ριχτήκαμε άθέλα μας στα δεινά τού πολέμου, άς προσευχώμαστε στον παντοδύναμο Θεό μας κάθε στιγμή ν' απαλλάξη τήν ανθρωπότητα άπο τó δυνατό πιό σύντομα άπ' τά δεινά τού πολέμου και νά μάς φέρη γρήγορα τη χριστιανική άγάπη και ειρήνη.

κι δέ ξικαρφουνόταν γιά τί...

Η λαλιά του κόπηκε άπτόμα στο λαιμό... τά μάτια του γουρλώσανε άπό αγωνία και άπό τó στόμα του άρχισε νά βγαίνει άφρισμένο αίμα. Έκανε νά τόν κρατήσ' ο Παπαγιαννόπουλος, μά ο τσολιάς είχε πέσει κατάχαμα, κρατώντας τ' όπλο τόν σφιχτά. Παράξενο! σφαίρες περνούσανε πολλές, όβιδες πέφτανε σωρό, καμμία όμως δέν φάνηκε νά τόν βάρεσε τήν ώρα που μιλούσε. Τού άνοίξανε τά ρούχα και κυττάζανε νά βρούν ποῦ πληγώθηκε. Αμα τόν βάρεσε δροσερός άέρας στο γυνωμένο στήθος ήρθε λιγά-

κι στα σύγκαλά του.

—Μή χαλιέβετ' πιδιά! μουρμούρισε, ιδώ λαβώθηκα, και τούς έδειχνε με τρεμάμενο χέρι τη μέση του.

—...Τ' ν' ώρα που είχα μπηξ' τού τφέκ' στού λαρύγκι ινού χαίρλη, ένας άλλους μου τήν έφιρι μπαμπέσκα' δού πέρα... ύοτριά μ' πήρ' τού μάλχερ, ίγώ έπιασα κατ' μί πήρην γιά πιθαμένου και μ' άφκαν. Τούς κυνηγήσανι τάλλα πιδιά ή γώ σώθ'κα... Μι πήγανι στού φορ' τó σουκουμείου... ίκει πέφτανι ούβιδις τ' δια-όλ'... ίέφ'γα κείθι κρυφούλ' κάλλιου νά πιθάνου στού κλαρί!...

Η φωνή του τσολιά έβγαине όλοένα και πιό σθη-

ΨΥΧΙΚΗ ΕΠΙΦΥΛΑΚΗ

Έκείνο που έκαμε κατάπληξη σέ όλους, και μάλιστα στους έξένους, ήταν ο ένθουσιασμός με τόν όποιο, σύμφως, όλόκληρος ο λαός μας ρίχτηκε στον άγώνα. Όλη ή Έλλάς ηλεκτρισμένη, ώρθώθηκε στο πόδι, γιά ν' αντιμετώπισ' τόν βάνουσο έπίδρομο. Αλλά ο ένθουσιασμός αυτός δέν ήταν κάτι τó συνηθισμένο, άκόμη και στον άπό φύσι ζωηρό λαό μας. Δέν ήταν κάτι τó προσωρινό, μά έξασ'ι της στιγμής, ένα ζάναμμα αισθημάτων πρόσκαιρων. Αν ήταν έτσι, ο ένθουσιασμός αυτός δέν θά είχε μεγάλη άξία. Ούτε θά είχε τ' άποτελέσματα τά θαυμαστά, που προκάλεσαν έκπληξη σ' όλο τόν κόσμο. Αυτή τη φορά ο ένθουσιασμός τού λαού μας, ένω ήταν άσυλληπτος στη δύναμη κι' επιβλητικός στις έκδηλώσεις του, έφάνερνε συγχρόνως και τίς άρετές εκείνες που μαρτυρούν και δείχνουν τήν ώριμότητα. Ήταν ένθουσιασμός ένός ώριμου λαού. Ένός λαού που έχει καρδιά, μά έχει και μυαλό. Που έξερει νά παρουσιάζεσσι στην έπιφάνεια, μά έχει βάθος μέσα του και ζέρει νά συλλαμβάνη τó ύψος τών περιστάσεων.

Αυτή ή καταπληκτική ώριμότης, που ξεχωρίζει τούτον τόν ένθουσιασμό άπό τούς ένθουσιασμούς άλλων εποχών, αυτός προ-καλεί ιδιαίτέρως τόν θαυμασμό. Αυτή δείχνει πόσο εύεργετική ήταν ή διαπαιδαγώγησις τού λαού μας σ' ένα κράτος πειθαρχημένο στην τετρατασία που προηγήθη τού πολέμου. Αυτή ήταν εκείνη που άγνοούσε, που δέν ύπνωπύε-το καν ο έπίδρομος, όταν τού πέ-ρασε ή ιδέα πως ο λαός αυτός θά έορπούσε πανικόδνητος νά τού παραδοθή, τρομαγμένος άπό τ' άσχυρα σιδερένια κατασκευάσματα τού, που φρόντιζε νά τά κουδάλιη άφθονα στα βουνά της 'Η-πέριου. Αυτή ή ώριμότης τού λαού τούτου, τού καλλιεργημένου επί χιλιετίες, τού πλουσιώτατου

σε πνευματικό ύπεδωφος, είναι τó πολυτιμώτερο έφόδιό του στον άγώνα. Είναι τó μυστικό του ό-πλο. Όλα τά είχαν προδλέψει οί άλεποόδες της Ρώμης, όλα τά είχαν προετοιμάσει. Ένα μόνο δέν είχαν προδλέψει: Τό μυστικό όπλο της ελληνικής ψυχής. Γι' αυτό τώρα δοκιμάζουν άλλε-πάλληλες κι' όδυνηρές έκπληξεις. Και θά δοκιμάσουν άκόμη κι' άλλες, κι' άλλες πολλές, ώπου νά μάθουν και νά τó χανέμουνε καλά, πως εκείνο που άνεβάζει στα ύψη τούς λαούς δέν είναι τó σίδερο και τó τοιμμένο, άλλα ή ψυχή, ή καλλιέργεια τού πνεύματος, ή πνευματική ώριμότης.

Ας δοξολογήσουμε τó 'Όνομα τού Θεού τού παντοκράτορος γι'αυτή ηύδοκηση στις κρίσιμες αυτές στιγμές νά μάς χαρίσ'ι τó άνεκτίμητο τούτο και άντικατάστατο έφόδιό. Ας προσέξω-μεν όμως. Η ώριμότης αυτή, που έβειξεν ως τώρα ο λαός μας, πρέπει νά συνεχισθή. Πρέπει, ίπεται αυτή θά είναι ή πιό πολύτιμη έγγύθησις και γιά τó μέλλον και γιά τó νικηφόρο τέρας.

Η έγγύθησις πώς, όσες δοκιμασίες κι' άν τύχη νά παρουσιαστούν άκόμα μπροστά μας, ο ίδιος ιερός, ώριμος, άσταλμένος ένθουσιασμός τού ελληνικού λαού θά τις άντιμετωπίση. Είναι άπαραίτητη αυτή ή έγγύθησις, αυτή ή άδιάκοπη πνευματική ώριμότης έκ μέρους όλων μας. Χρειάζεται άθροος, χρειάζεται άποφασιστικότητα, χρειάζεται σταθερή έπιμονή, χρειάζεται πίστις πρός τόν Θεόν. Χρειάζεται ψυχική επιφυλακή.

Αυτά θά μάς οδηγήσουν άσφαλώς στο ένδοξο τέρας. Με τη βοήθεια τού Θεού, με τήν προστασία της Μεγαλόχαρης, θά φθάσουμε στη νίκη. Και τότε, μ' εύλογησούν και με χαρά θά ψάλλουμε τόν προφητικό ύμνο: «Αύ-τροσιν άπέστειλε Κύριος τῶ λαῷ αὐτοῦ!...»

Α. Ι. ΓΚΙΑΛΛΑΣ

Αυτά θά μάς οδηγήσουν άσφαλώς στο ένδοξο τέρας. Με τη βοήθεια τού Θεού, με τήν προστασία της Μεγαλόχαρης, θά φθάσουμε στη νίκη. Και τότε, μ' εύλογησούν και με χαρά θά ψάλλουμε τόν προφητικό ύμνο: «Αύ-τροσιν άπέστειλε Κύριος τῶ λαῷ αὐτοῦ!...»

Αυτά θά μάς οδηγήσουν άσφαλώς στο ένδοξο τέρας. Με τη βοήθεια τού Θεού, με τήν προστασία της Μεγαλόχαρης, θά φθάσουμε στη νίκη. Και τότε, μ' εύλογησούν και με χαρά θά ψάλλουμε τόν προφητικό ύμνο: «Αύ-τροσιν άπέστειλε Κύριος τῶ λαῷ αὐτοῦ!...»

Αυτά θά μάς οδηγήσουν άσφαλώς στο ένδοξο τέρας. Με τη βοήθεια τού Θεού, με τήν προστασία της Μεγαλόχαρης, θά φθάσουμε στη νίκη. Και τότε, μ' εύλογησούν και με χαρά θά ψάλλουμε τόν προφητικό ύμνο: «Αύ-τροσιν άπέστειλε Κύριος τῶ λαῷ αὐτοῦ!...»

Αυτά θά μάς οδηγήσουν άσφαλώς στο ένδοξο τέρας. Με τη βοήθεια τού Θεού, με τήν προστασία της Μεγαλόχαρης, θά φθάσουμε στη νίκη. Και τότε, μ' εύλογησούν και με χαρά θά ψάλλουμε τόν προφητικό ύμνο: «Αύ-τροσιν άπέστειλε Κύριος τῶ λαῷ αὐτοῦ!...»

Αυτά θά μάς οδηγήσουν άσφαλώς στο ένδοξο τέρας. Με τη βοήθεια τού Θεού, με τήν προστασία της Μεγαλόχαρης, θά φθάσουμε στη νίκη. Και τότε, μ' εύλογησούν και με χαρά θά ψάλλουμε τόν προφητικό ύμνο: «Αύ-τροσιν άπέστειλε Κύριος τῶ λαῷ αὐτοῦ!...»

Αυτά θά μάς οδηγήσουν άσφαλώς στο ένδοξο τέρας. Με τη βοήθεια τού Θεού, με τήν προστασία της Μεγαλόχαρης, θά φθάσουμε στη νίκη. Και τότε, μ' εύλογησούν και με χαρά θά ψάλλουμε τόν προφητικό ύμνο: «Αύ-τροσιν άπέστειλε Κύριος τῶ λαῷ αὐτοῦ!...»

Αυτά θά μάς οδηγήσουν άσφαλώς στο ένδοξο τέρας. Με τη βοήθεια τού Θεού, με τήν προστασία της Μεγαλόχαρης, θά φθάσουμε στη νίκη. Και τότε, μ' εύλογησούν και με χαρά θά ψάλλουμε τόν προφητικό ύμνο: «Αύ-τροσιν άπέστειλε Κύριος τῶ λαῷ αὐτοῦ!...»

Ι. Βερνάρδος

41.

(Συνέχεια)

Τέλος, ένα μεσημέρι διάκριναν τη συνοδεία του Δαρείου. Είδαν το άμαξι του και γύρω χιλιάδες καθάλλαρηδες και πεζούς. Οι έξηντα σύντροφοι του 'Αλέξανδρου δειλίσσαν.

— Άπάνω τους! φώναξε ο 'Αλέξανδρος και κέντησε το άλογό του.

Οι σύντροφοι ντράπηκαν. Κέντησαν κι' αυτοί τ' άλογά τους κι' ώρμησαν. Με δυσκολία μπορούσαν να κρατηθούν στη σέλα. Ήταν πιά σά σκελετοί από την κούραση, την άπνία, την πείνα.

Οι Πέρσες στράφηκαν. Είδαν τους 'Ελληνες καθάλλαρηδες, τρώσαν, Νόμισαν πως ήταν ή εμπροστοφυλακή του μεγάλου στρατού.

— Μας έφτασε ο έλληνικός στρατός! φώναξαν. Έρχονται!

Ο Βήσος τότε έσυρε το σπαθί του και το βύθισε στην καρδιά του Δαρείου. Δεν μπορούσε να τον τραβάει μαζί του: άνέθηκε γρήγορα στο άλογό του κι' άρχισε να φεύγει. Πίσω όλη ή συνοδεία του τον άκολουθήσε πανικόβλητη.

Ο Δαρείος είχε σωριασθή στο βάθος του άμαξιού. Έφτασε ο 'Αλέξανδρος, έσκυψε, τον είδε, έπιασε το χέρι του.

— Δεν ήθελα να σε σκοτώσω, του είπε. Δεν ήθελα!

Τά βλέφαρα του Δαρείου κουνήθηκαν. Άνοιξε τά μάτια, είδε τον 'Αλέξανδρο, τον άναγνώρισε, του έσφιξε το χέρι. Σά να ήθελε να τον ευχαριστήσει για τον τρόπο που φέρθηκε στη μητέρα του, στη γυναίκα και στα παιδιά του. Έπειτα έκλεισε πάλι τά μάτια του και μурμουρίσε σιγά σιγά μια λέξη:

— 'Αλέξανδρε...

και ξεψύχησε. Ο 'Αλέξανδρος συγκινημένος έρριξε άπάνω του τη βασιλική του πορφύρα.

Κ ε φ. 58.

— Τέλειωσε πιά ο πόλεμος! Ο Δαρείος πέθανε, προφέροντας τ' όνομα του 'Αλεξάνδρου. Ο σκοπός μας πραγματοποιήθηκε. Τώρα άς χαρούμε τους καρπούς της νίκης! Έλεγαν οι στρατιώτες κι' οι άξιωματικοί χαρούμενοι. Τέλειωσε ή μεγάλη έκστρατεία θριαμβευτικά. Άπίστευτα άθματα είδαν τά μάτια τους, γέμισαν δόξα και πλούτη, τί άρσία τώρα να γυρίσουν στη Μακεδονία και στην έπιλοπή 'Ελλάδα και να καθίσουν στα σπίτια τους σαν άρχοντες και να διηγούνται στους φίλους τους και στα παιδιά τους τις μεγάλες άνδραγαθίες!

Ο γιατρός ο Φίλιππος έτριβε τά χέρια του από τη χαρά.

— Γρήγορα γυρίζουμε στη Μακεδο-

νία! είπε στο γυιό του. Γρήγορα πάλι θά βρεθούμε στο σπιτάκι μας, εύτυχισμένοι.

Ο Στέφανος κούνησε το κεφάλι. — Τι; Δέ χορτάσατε ακόμα έσεις οι νέοι; έκαμε ο Φίλιππος. Τι θέλετε ακόμα;

Ο Στέφανος χαμογέλασε.

— Όταν κυνηγούσαμε το Δαρείο, είπε, περάσαμε ένα ψηλό βουνό, από την κορφή του κοίταξα άνατολικά. Τι πλούσια χώρα, πατέρα, τί άπέραντοι κάμποι, και πέρα, στο βάθος, είδα μια γαλάζια θάλασσα.

— Τι θές να πής, Στέφανε;

— Δεν είναι κρίμα να μην πάμε ως εκεί πέρα;

— Έχεις και σύ, είπε ο Φίλιππος γελώντας, την ίδια άρρώστια με τον 'Αλέξανδρο.

— Τι άρρώστια;

— Την κατακτιήτιδα.

— Είναι ή άρρώστια της νιότης, είπε ο Στέφανος γελώντας κι' αυτός. Άμα γεράσω θά θεραπευτώ.

— Πηγαίνω, είπε ο Φίλιππος, να βάλω τον 'Αλέξανδρο να κοιμηθί.

Είναι έξαντλημένος. Άνθρωπος είναι κι' αυτός, δεν είναι Θεός, και στο τέλος μπορεί να πέση κάτω. Και τότε τί θά γίνη ή άπέραντη αυτοκρατορία του;

Μά τη στιγμή εκείνη φάνηκε ο 'Αλέξανδρος καθάλλα στο Βουκεφάλα.

Ήταν ντυμένος την πολεμική στολή του και τ' άσπρα φτερά κυμάτιζαν πάλι άπάνω στη σιδερένια περικεφαλαία.

— Πρέπει να κινήσουμε! φώναξε

στον Φίλιππο. — Στή θέσι σου! του είπε ο Στέφανος. Άσε τά κλάματα. Κι' έμεις θά πεθάνουμε. Και χαρά σ' αυτόν που θά πεθάνη σαν το Λεωνίδα!

Ο 'Αλέξανδρος πέρασε πάλι έπιθερώνοντας το στρατό. Άξαφνα στάθηκε. Μάζεψε τά φρούδια. Είδε πληθος κάρρα φορτωμένα θησαυρούς, μολάρια φορτωμένα λάφυρα, κάθε του στρατηγός είχε ιδιαίτερη συνοδεία που του κουβαλούσε ό,τι είχε άρπάξει κουρσεύοντας τά περσικά παλάτια κι' άρχοντόσπιτα. Όλα αυτά τά πλούτη ήταν μεγάλο βάρος στο στρατό και τον έμποδίζαν να κινηθί γρήγορα. Είδε και την άτομική του έφοδιοπομπή, τ' άμάξια του, τά κάρρα, τά μεταγωγικά του φορτωμένα θησαυρούς.

— Όχι, όχι, ψιθύρισε, πρέπει να γλυτώσω άπ' όλα αυτά τά πλούτη! Νά μείνω ελεύτερος!

Φώναξε τους στρατηγούς του.

— Φίλοι μου, είπε, είναι ντροπή να είμαστε σκλάβοι στα πλούτη μας. Τι να τά κάμουμε όλα αυτά τά περιττά βάρη που κουβαλούμε; Η Άσία άπλώνεται ακόμα μπροστά μας άπέραντη. Θά βρούμε όσα θέλουμε. Άς λυτρωθούμε! Δίνω τό παράδειγμα!

Είπε και στράφηκε στους στρατιώτες που ώδηγούσαν την έφοδιοπομπή του με τους θησαυρούς.

(Άκολουθεί)

Ο Δαρείος είχε σωριαστεί στο βάθος του άμαξιού.

Ο Δαρείος είχε σωριαστεί στο βάθος του άμαξιού.

Ο Δαρείος είχε σωριαστεί στο βάθος του άμαξιού.

Ο Δαρείος είχε σωριαστεί στο βάθος του άμαξιού.

Ο Δαρείος είχε σωριαστεί στο βάθος του άμαξιού.

Ο Δαρείος είχε σωριαστεί στο βάθος του άμαξιού.

Ο Δαρείος είχε σωριαστεί στο βάθος του άμαξιού.

Ο Δαρείος είχε σωριαστεί στο βάθος του άμαξιού.

Ο Δαρείος είχε σωριαστεί στο βάθος του άμαξιού.

Ο Δαρείος είχε σωριαστεί στο βάθος του άμαξιού.

Ο Δαρείος είχε σωριαστεί στο βάθος του άμαξιού.

Ο Δαρείος είχε σωριαστεί στο βάθος του άμαξιού.

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Ποιός λοιπόν ήταν αυτός με το ψηλό άνάστημα και τά γιγάντια χέρια, που θά μπορούσε να κλείση στην άγκαλιά του τη μεγάλη τούτη 'Ιδέα; Δύο τότε 'Ελληνες έλασαν. Ο Καποδίστριας και ο 'Υψηλάντης. Οι φιλικό τους σκέφθηκαν. Ειδικός άπεσταλμένος θά έφτανε τώρα για τη Ρωσία. Στις άρχές του Γενάρη του 1820 πήγε γι' αυτή τη δουλειά στην Πετρούπολη ο Ξάνθος. Μόλις έφτασε στην πρωτεύουσα της Ρωσίας, και με τη μεσολάηση του Καμρινού Κυρία-κού παρουσιάστηκε πρώτα στον Καποδίστρια. Ένα γράμμα που του είχε γράψει ο Άνθιμος Γαζής, του φανέρωνε τους σκοπούς της φιλικής 'Εταιρείας και τά κέρδη που θά είχε ο 'Ελληνισμός από την υιοθέτηση της 'Ιδέας αυτής.

«Ίδού, έγραψε ο Γαζής στον Καποδίστρια, πόσοι Θρασυβούλοι άς παρουσιάζονται σήμερον, όπρη πύχεσο μάτην το 1814 εν Βιέννη, βλέπων την τότε οικτράν κατάστασιν του 'Εθνους».

Καλά βέβαια όλα αυτά, μά ο Καποδίστριας δεν έχωνε και τίς ευθύνες της έμπιστευτικής θέσεως, πύχε κοντά στον Τσάρο. Έπειτα ή πολιτική κατάσταση ήτανε σήμερα διαφορετική. Μ' αυτές τις συνθήκες ήτανε αδύνατο για τον 'Ελληνα διπλωμάτη ν' αναλάβη την άρχηγή ενός τέτοιου επαναστατικού 'Οργανισμού. Αυτά όλα τον έκαμαν να άρνρη.

Ο Ξάνθος προσπάθησε να τον πείσει. Και του είπε πως στη θέσι που είχανε τώρα φτάσει τά πράγματα, ήταν αδύνατο να συγκροτηθούν. Η επανάστασις θά γινόταν και δίχως τη δική του σκέπη.

Ο Καποδίστριας του άπάντησε τότε έτσι: — Άν οι άρχηγοί γνωρίζουν άλλα μέσα

για την έπιτυχίαν του σκοπού τους, άς τά μεταχειρισθούν, και εύχομαι ο Θεός να τους βοηθήση.

Αυτά ήταν τά τελευταία λόγια της συναντήσεως αυτής. Ο Ξάνθος έφυγε πικραμένος. Κι' έπάνω στην πίκρα του και την άγανάκτη-σιν του, θυμήθηκε το άλλο άντρωμένο βλα-στάρι της 'Ελλάδος: Τον 'Υψηλάντη. Είχε και τούτος μεγάλο όνομα, ψυχή φλογερή, δόξα, νεύατα, κι' ακόμα θέσι έμπιστευτική κοντά στον Τσάρο. Στον Ξάνθο φάνηκε ως ο μόνος ένδεδειγμένος για να αναλάβη τώρα την άρχηγή της 'Εταιρείας. Παρακάλεσε το Μάνο, πούχε συγγένεια με τον 'Υψηλάντη, να μεσολάηση και να γίνη ή συνάντησις. Ο 'Υψηλάντης, συμφώνη με την άρχη που είχε για τους συμπατριώτες του, τον δέχτηκε πρόθυμα. Και με τη νοσταλγία του ξενητεμένου, τον ρώτησε για τίς δουλειές του, τους πατριώτες και την πατρίδα. Ο Ξάνθος δεν έ-βασισε την κουβέντα και την άφηκε να πάρη μοναχί της την κανονική της εξέλιξη. Μίλη-σαν για όλα. Στο τέλος έφτασε ο λόγος εκεί που έπρεπε: Στά βάσανα του ύπόδουλου 'Ελ-ληνισμού. Ο 'Υψηλάντης, που τα γνώριζε καλά όλα, ρώτησε πρώτος:

— Και οι όμογενείς μας πως περνάνε με τους Τούρκους;

— Άχ, έκανε ο Ξάνθος, με βαδυ άναστε-ναγμό. Όσο πάει και γίνεται βαρύτερη ή σκαλαίς τους.

Και τώρα γιατί δεν προσπαθούν να ε-λευθερωθούν;

— Με πού μέσα 'Υψηλότατε; Ποιοι όδη-γοί θά τους όδηγήσουν στο δρόμο της δόξας; Άπό καιρό έχουν εγκαταλειφθή άπ' όλους έκείνους, που είναι σέ θέσι να τους προσφέ-ρουν πολύτιμες υπηρεσίες. Οι καλοί φύγουν διαρκώς από την 'Ελλάδα και δεν γυρίζουν

ποτέ πιά σ' αυτήν. Άλλά γιατί να πηγαίνου-με μακριά; Ο μακαρίτης ο πατέρας σας κα-τάφυγε εδώ, κι' ο Καρατζάς στην 'Ιταλία. Ο Καποδίστριας όπηρετεί τη Ρωσία. Σεις πάλι ο ίδιος χάσατε για την ίδια χώρα το ένα σας χέρι.

Ο 'Υψηλάντης χάρηκε. Είχε κερδίσει κεί-νο που ήθελε. Είχε βοθυμετρήσει έναν άνθρω-πον, μια όλοκληρη φυλή.

— Άν ήξερα, είπε τότε στον Ξάνθο, ότι οι όμογενείς μου έχουν ανάγκη από έμένα, και νομίζουν ότι μπορώ να συντελέσω στην έλευθερία τους, σας βεβαιώνω έντίμως, ότι με προθυμία θά θυσιάσα και τ' άλλο μου χέ-ρι, την περιουσία μου, την ίδια τη ζωή μου.

Ρίγη συγκινήσεως κυριέψαν το κορμί του Ξάνθου. Ο 'Υψηλάντης, τον είχε άγγίξει στο πιο ευαίσθητο μέρος.

— Σας άποκαλύπτω, είπε τότε ο Ξάνθος, ότι εδώ δεν ήρβα για δουλειές έμπορικές, άλλα για ένα σοβαρότερο ζήτημα. Και πα-ρακάλεσε τον πρίγκηπα να μη γυρνή περι-σσότερα, παρά να περιμένη ως αύριο, που θά είναι σέ θέσι να του φανέρωση καθαρότερα τους σκοπούς του ταξιδιού του.

Ο 'Υψηλάντης δεν έφερε αντίρρησι. Έστω, άς μάθαινε κι' αύριο το μυστικό του Ξάν-θου. Σώνει που αυτό άφωρόσε το λυτρωμό ενός λαού παραδραμένου και βασανισμένου.

Την άλλη μέρα, κατά τις δέκα το πρωί, πήγε ξανά ο Ξάνθος στον 'Υψηλάντη. Στη συνάντησιν αυτή του φανέρωσε όλα τά έπα-ναστατικά σχέδια της 'Εταιρείας.

— Ο Θεός, 'Υψηλότατε, σας προσκαλεί να όδηγήσετε το λαό του, τον νέον 'Ισραήλ, στη γη της επαγγελίας.

Δεν άπάντησε άμέσως στον Ξάνθο. Πρώτα θέλησε να κάμη μερικές πολιτικές βολιδοσκο-πήσεις. Ο Καποδίστριας θά μίλαγε στον 'Υ-ψηλάντη ξαστερότερα.

Και κάλεσε τον Κερκυραίο διπλωμάτη να φάνε μαζί την άλλη μέρα. Στο γεύμα κείνο, που διεξήχθη με έγκαρδιότητα, ο 'Υψηλάν-της είπε στον Καποδίστρια την πρότασιν του Ξάνθου, και του τόνισε πως ήταν διατεθειμέ-νος να δεχθή το βάρος της μεγάλης αυτής ευθύνης.

(Άκολουθεί)

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΛΑΝΤΖΗΣ

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΛΑΝΤΖΗΣ

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΛΑΝΤΖΗΣ

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΛΑΝΤΖΗΣ

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΛΑΝΤΖΗΣ

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΛΑΝΤΖΗΣ

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΛΑΝΤΖΗΣ

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΛΑΝΤΖΗΣ

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΛΑΝΤΖΗΣ

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΛΑΝΤΖΗΣ

για την έπιτυχίαν του σκοπού τους, άς τά μεταχειρισθούν, και εύχομαι ο Θεός να τους βοηθήση.

Αυτά ήταν τά τελευταία λόγια της συναν-τήσεως αυτής. Ο Ξάνθος έφυγε πικραμένος. Κι' έπάνω στην πίκρα του και την άγανάκτη-σιν του, θυμήθηκε το άλλο άντρωμένο βλα-στάρι της 'Ελλάδος: Τον 'Υψηλάντη. Είχε και τούτος μεγάλο όνομα, ψυχή φλογερή, δό-ξα, νεύατα, κι' ακόμα θέσι έμπιστευτική κον-τά στον Τσάρο. Στον Ξάνθο φάνηκε ως ο μόνος ένδεδειγμένος για να αναλάβη τώρα την άρχηγή της 'Εταιρείας. Παρακάλεσε το Μάνο, πούχε συγγένεια με τον 'Υψηλάντη, να μεσολάηση και να γίνη ή συνάντησις. Ο 'Υψηλάντης, συμφώνη με την άρχη που είχε για τους συμπατριώτες του, τον δέχτηκε πρό-θυμα. Και με τη νοσταλγία του ξενητεμένου, τον ρώτησε για τίς δουλειές του, τους πα-τριώτες και την πατρίδα. Ο Ξάνθος δεν έ-βασισε την κουβέντα και την άφηκε να πάρη μοναχί της την κανονική της εξέλιξη. Μίλη-σαν για όλα. Στο τέλος έφτασε ο λόγος εκεί που έπρεπε: Στά βάσανα του ύπόδουλου 'Ελ-ληνισμού. Ο 'Υψηλάντης, που τα γνώριζε καλά όλα, ρώτησε πρώτος:

— Και οι όμογενείς μας πως περνάνε με τους Τούρκους;

— Άχ, έκανε ο Ξάνθος, με βαδυ άναστε-ναγμό. Όσο πάει και γίνεται βαρύτερη ή σκαλαίς τους.

Και τώρα γιατί δεν προσπαθούν να ε-λευθερωθούν;

— Με πού μέσα 'Υψηλότατε; Ποιοι όδη-γοί θά τους όδηγήσουν στο δρόμο της δόξας; Άπό καιρό έχουν εγκαταλειφθή άπ' όλους έκείνους, που είναι σέ θέσι να τους προσφέ-ρουν πολύτιμες υπηρεσίες. Οι καλοί φύγουν διαρκώς από την 'Ελλάδα και δεν γυρίζουν

ποτέ πιά σ' αυτήν. Άλλά γιατί να πηγαίνου-με μακριά; Ο μακαρίτης ο πατέρας σας κα-τάφυγε εδώ, κι' ο Καρατζάς στην 'Ιταλία. Ο Καποδίστριας όπηρετεί τη Ρωσία. Σεις πάλι ο ίδιος χάσατε για την ίδια χώρα το ένα σας χέρι.

Ο 'Υψηλάντης χάρηκε. Είχε κερδίσει κεί-νο που ήθελε. Είχε βοθυμετρήσει έναν άνθρω-πον, μια όλοκληρη φυλή.

— Άν ήξερα, είπε τότε στον Ξάνθο, ότι οι όμογενείς μου έχουν ανάγκη από έμένα, και νομίζουν ότι μπορώ να συντελέσω στην έλευθερία τους, σας βεβαιώνω έντίμως, ότι με προθυμία θά θυσιάσα και τ' άλλο μου χέ-ρι, την περιουσία μου, την ίδια τη ζωή μου.

Ρίγη συγκινήσεως κυριέψαν το κορμί του Ξάνθου. Ο 'Υψηλάντης, τον είχε άγγίξει στο πιο ευαίσθητο μέρος.

— Σας άποκαλύπτω, είπε τότε ο Ξάνθος, ότι εδώ δεν ήρβα για δουλειές έμπορικές, άλλα για ένα σοβαρότερο ζήτημα. Και πα-ρακάλεσε τον πρίγκηπα να μη γυρνή περι-σσότερα, παρά να περιμένη ως αύριο, που θά είναι σέ θέσι να του φανέρωση καθαρότερα τους σκοπούς του ταξιδιού του.

Ο 'Υψηλάντης δεν έφερε αντίρρησι. Έστω, άς μάθαινε κι' αύριο το μυστικό του Ξάν-θου. Σώνει που αυτό άφωρόσε το λυτρωμό ενός λαού παραδραμένου και βασανισμένου.

Την άλλη μέρα, κατά τις δέκα το πρωί, πήγε ξανά ο Ξάνθος στον 'Υψηλάντη. Στη συνάντησιν αυτή του φανέρωσε όλα τά έπα-ναστατικά σχέδια της 'Εταιρείας.

— Ο Θεός, 'Υψηλότατε, σας προσκαλεί να όδηγήσετε το λαό του, τον νέον 'Ισραήλ, στη γη της επαγγελίας.

Δεν άπάντησε άμέσως στον Ξάνθο. Πρώτα θέλησε να κάμη μερικές πολιτικές βολιδοσκο-πήσεις. Ο Καποδίστριας θά μίλαγε στον 'Υ-ψηλάντη ξαστερότερα.

Και κάλεσε τον Κερκυραίο διπλωμάτη να φάνε μαζί την άλλη μέρα. Στο γεύμα κείνο, που διεξήχθη με έγκαρδιότητα, ο 'Υψηλάν-της είπε στον Καποδίστρια την πρότασιν του Ξάνθου, και του τόνισε πως ήταν διατεθειμέ-νος να δεχθή το βάρος της μεγάλης αυτής ευθύνης.

(Άκολουθεί)

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΛΑΝΤΖΗΣ

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΛΑΝΤΖΗΣ

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΛΑΝΤΖΗΣ

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΛΑΝΤΖΗΣ

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΛΑΝΤΖΗΣ

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΛΑΝΤΖΗΣ

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΛΑΝΤΖΗΣ

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΛΑΝΤΖΗΣ

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΛΑΝΤΖΗΣ

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΛΑΝΤΖΗΣ

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΛΑΝΤΖΗΣ

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΛΑΝΤΖΗΣ

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΛΑΝΤΖΗΣ

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΛΑΝΤΖΗΣ

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΛΑΝΤΖΗΣ

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΛΑΝΤΖΗΣ

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΛΑΝΤΖΗΣ

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΛΑΝΤΖΗΣ

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΛΑΝΤΖΗΣ

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΛΑΝΤΖΗΣ

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΛΑΝΤΖΗΣ

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΛΑΝΤΖΗΣ

Ο ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΟΣ ΛΑΟΣ

ΤΟ ΕΙΠΕ ΚΑΙ ΤΟ ΕΚΑΜΕ

Πρό δύο περίπου έτών ταξίδευα στην "Ηπειρο, λίγους μήνες προτού ακόμα κηρυχθή ο Εύρωπαϊκός πόλε-μος, και μερικές μέρες άφ' ότου ή 'Αλβανία κατεκτήθη από τας 'Ιταλι-κάς όρδας για να καταστή ύποχέριος της Φασιστικής αθαιρείας των 'Ι-ταλών δυναστών της.

Ήταν τότε ακόμη ή εποχή που ή 'Ελλάς δεχόταν τις πρώτες άπειλι-τικές προκλήσεις του Μουσσολίνι.

Μετά την εύκολο κατάκτησιν της 'Αλβανίας νόμιζε πως θά μπορούσε να έπεκτεινή τάς έπιχειρήσεις του και προς την 'Ελλάδα... Μά του άπαντή-σαμε με τη συγκέντρωσιν στρατού, που ύστερα από την ανταλλαγή των γνω-στών Διακηλώσεων — πόσο έσεβά-στηκε ο Μουσσολίνι τάς διαβεβαιώσεις του, γνωρίζει τώρα ο κόσμος όλος — άποτραδηχτήκαμε από τά σύνορα!

Άλλά αυτά είναι γνωστή ιστορία... Δεν πρόκειται ακριβώς γι' αυτό! Θά μιλήσω για την ψυχολογία του 'Ηπει-ρωτικού Λαού της εποχής εκείνης, για-τι ακριβώς ταξιδεύοντας στα 'Ηπει-ρωτικά βουνά, έκει που έγράφισαν τις πρώτες μέρες κατά των 'Ιταλών έπιδρομέων οι 'Ελληνικές έποποιίες, βρήκα την ευκαιρία να μιλήσω με τους χωρικούς και να άντιληφθώ το άκμαίο τους έθνικό φρόνημα, για τό όποϊον έγραψα τότε στη «Νεολαία».

Μίλησα λοιπόν με τις γυναikoύλες

που συνήνητσα στους σταθμούς που κάναμε με το αυτοκίνητο στη διαδρο-μή μας άνα την "Ηπειρο.

— Λοιπόν, πως τά βλέπετε τά πρά-ματα;

— Πως να τά βλέπουμε; Έσεις τί λέτε; Θαρρούν οι 'Ιταλοί κατά πάνω μας;

— Ξέρω κι' εγώ; Θά τολμήσουν...

— Άς κοπιάσουν άν έλουν. Θά τους πάρουμε με τις πέτρες γιόκα μου. Άς φέρουν τά μούτρα τους από δω. Τις βλέπεις αυτές; (και μούδει-ξαν κάτι θεόρατες πέτρες...) Θά κα-τρακυλήσουν κατά τον Καλαμά και θά τους κόψουν τά παιδιά...

Κάποιος ποδήταν δίπλα μας γέλα-σε!... Είχε δυστυχώς αυτή την άφέ-λεια...

— Τι γελάς παιδί μου, του είπαν. Τι νόμισες; Οι Σουλιώτισσες δεν πέ-θαναν εδώ στην "Ηπειρο! Ούτε και κείνες που ηγρεμίστηκαν στο Ζάλογ-γο. Ζούνε μέσα εδώ (και κτύπησαν χαλακρηστικά το στήθος τους)...

Ο κάποιος αυτός κοκκίνισε! Προ-σάθησα μάστιγα να τον δικαιολο-γήσω.

— Δεν βαριέσαι, παιδί μου, πρόσθε-σε ή γρηγρή 'Ηπειρώτισσα... Δεν κακι-ώνω μαζί του... 'Ελληνες είμαστε όλοι. Μά αν θέλη άς ξεμυτίση κανέ-νας από κεί... Έμεις δεν λέμε λόγια, αυτό να τό ξέρης. Θά τους βγάλουμε

μόνες μας τά μάτια... Φθάνει να έλ-θουν!...

Μά το αυτοκίνητο σφύριξε και άνα-κασθήκαμε τότε ν' άφήσουμε την γε-ρόντισσα και να χάσουμε την άπόλαυ-σιν της μαχητικότητός της.

Μά και άλλες και άλλες μας μίλη-σαν σέ άλλους σταθμούς με την ίδια έθνική εύψυχία.

Και να σας πω την αλήθεια, από τά λόγια αυτά έθγανα τό συμπερα-σμα μόνο πως οι καλές αυτές 'Ηπει-ρώτισσες είχαν άκμαίο τό έθνικό φρό-νημα και με αυτό άσχολήθηκα στις περιγραφές μου.

Μά απέδωσα τότε τά πράγματα ώ-χροτάτα... Γιατί τά σημερινά γεγο-νότα απέδειξαν πως οι 'Ηπειρώτισσες δεν έλεγαν τότε μονάχα λόγια... Έ-λεγαν εκείνο που ήσαν άποφασισμένες να κάμουν. Και τόπαν και τόκαναν. Στις μάχες ανέβαζαν μόνες τους τά πυρομαχικά στους μαχομένους πολε-μιστάς, και μόνες τους κύλησαν τους βόχλους κατά των κεφαλών των έπι-δρομέων...

Άθάνατη "Ηπειρος, που δεν γεννά

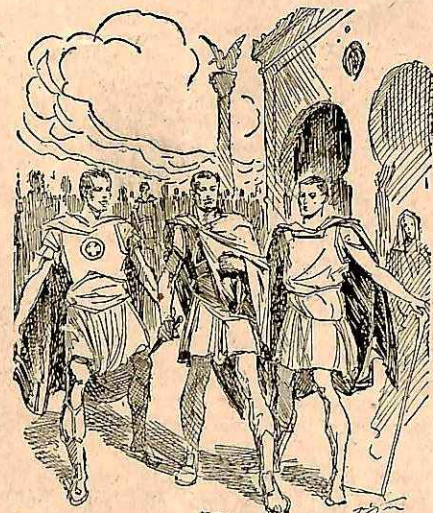
37.

(Συνέχεια)

Από τη θύμησή του πέρασε μία σκηνή που έζησε στο σπίτι του πρωτοπαθάρη κύρ Γρηγορά... κείνη τη φθινοπωρινή νύχτα, όταν μόνος, μπροστά στ' ανοιχτό παράθυρο και τόν ύγρο κήπο, περίμενε να τον καλέσουν στο τρίκλινο και να τον παρουσιάσουν στο Λέοντα Φακά... Δεν έλπε τίποτα όμως για το έπεισόδιο αυτό...

Ο στόλος ακολουθώντας το βορεινό περιγιάλι της Προποντίδος έφτασε στην Ήράκλεια, την αρχαία Πέρινθο, σημαντικό και πολυάνθρωπο λιμάνι αυτή την εποχή, ύστερα αλλάζοντας ρότα τράβηξε νοτιοδυτικά κι έφτασε στην Προκόνησο. Από δω κουβαλούσαν τα μάρμαρα κι' έχτιζαν τις εκκλησίες και τα παλάτια της βασιλεύουσας γι' αυτό και η αρχαία Προποντίδα πήρε τ' όνομα που έχει ως τα σήμερα: «Θάλασσα του Μαρμαρά». Απότομες κι' όλο βράχια είναι οι πλευρές του νησιού που ήταν ο φόβος και ο τρόμος των Βυζαντινών γιατί χρησίμευε για τόπος εξορίας. Από δω πάλι άραζε ο στόλος στην Αβυδο, όπου υπήρχε το μεγάλο αυτοκρατορικό κομμερκίον της Δύσης. Μπροστά στις άποθες και στην πλακόστρωτη προκυμαία οι κομμερκιάριοι με το σεϊρομάστι, ένα λεπτό άκόντιο, τρυπούσαν τα σακκιά για να δούν μήπως τυχόν οιπραματευτάδες έκρυβαν μετάξι μέσα στο λινάρι και άκριβά μετάλλα στο κερί.

Όλα τα καράβια που έρχότανε από τη Δύση έκοβαν έδω το δρόμο τους για να πληρώσουν το νόμισμο φόρο για τις λογής λογήςπραγματείες που κουβαλούσαν στη βασιλεύουσα... Η πολυτεία ήταν από τις πιο σημαντικές στο θέμα του Αιγαίου και οι τρεις μας φίλοι βρήκαν την ευκαιρία να βγούν για λίγο και να περιδιαβάσουν στο λιμάνι και τους στενούς δρόμους που δεν χωρούσαν τον πολύ κόσμο γιατί η είδηση είχε διαδοθή και κατέβηκαν απ' το έσωτερικό χωριάτες, με τις γυναίκες και τα παιδιά τους, πλήθος μεγάλο να καμαρώση τ' αυτοκρατορικά καράβια και να ευχηθή νίκη κατὰ τῶν βαρβάρων. Τους χαιρετούσαν μ' ένθουσιασμό, τους έβαζαν στη μέση και τους ρωτούσαν για το στρατηγό, τους πρόσφεραν

Οι τρεις φίλοι περπατούσαν στους δρόμους.

διάφορα πραγματάκια και τους παρακαλούσαν να τα δεχτούν έτσι για το καλό... Οι καλόγεροι γονάτιζαν στη μέση του δρόμου κι' έκαναν προσευχές.

Πολλοί μάλιστα είχαν συγκινήθη τόσο πολύ από το θέαμα του αυτοκρατορικού στόλου και τόν άγιο σκοπό που πήγαινε να τελήση, που ξεμολογίωνταν μεγαλόφωνα τις αμαρτίες τους μπροστά στο πλήθος για να βγαίνει από άγνη καρδιά ή προσευχή τους και να εισακουσθή... Τό ίδιο άναθυμήθηκαν οι τρεις μας φίλοι πώς είδαν στα Δημήτρια, το περιλάλητο πανηγύρι της Θεσσαλονίκης...

Στην Προκόνησο ξέμεινε ο στόλος μία μέρα και μία νύχτα και κείθε φεύγοντας πέρασε τα Στενά κι' άραξε στην Τένεδο... Έδω πάντα συναντούσε κανείς πολλά καράβια απ' τη μοίρα του Αιγαίου που έμειναν για φρουρά. Τό νησί ήταν άχυρωμένο... και τόσο καλά προστατευόταν από τα κάστρα και τις άποτομες άκρογιαλιές του, που μήτε οι Ένετοί, μήτε οι Γενουάτες, άν και καρτερούσαν να βρουν μία καλή ευκαιρία για να τό καταλάβουν, δεν τό κατάφεραν. Τ' ανοιχτό πέλαγος άνοιγόταν πια μπροστά τους... Ο καιρός ήταν καλός... τα μετέμεια είχαν άρχισει... Τρεις-τέσσερις ώρες ύστερα από την άνατολή του ήλιου ή

στρωτή θάλασσα σκεπάζονταν από άσπρους άφρούς, τα πανιά φούσκωναν κι' έσπρωχναν τα καράβια ίσια κατὰ τό νοτιά. Σε μικρή άπόσταση δεξιά, μέσα στον άχνό διακρίνονταν τό χαμηλό περιγιάλι της Τρωαδικής γής. Οι σκιές άγαπητών ήρώων έλαμπαν μπροστά τους... Έτσι όπως ο Όμηρος τούς παράδωσε μέσα στο φώς του θρύλου... Ο Δημήτρης που είχε καλή μνήμη άπάγγειλε μερικούς στίχους από την «Ιλιάδα», από κεί που ο γέρο-Πηλέας δίνει στερνές παραγγελιές στο δοξασμένο μοναχογιού του:

Πηλεύς μὲν ὦ παῖδι γέρων ἐπέειπ' Ἀχιλῆϊ
αἰὲν ἀρίστειν καὶ ὑπέροχον ἔμμεναι ἄλλων.

Συγκίνηση παράξενη τούς κυρίεψε... Ο τόπος τούτος είχεν αντίλαληση από την κραυγή της αγωνιζόμενης φυλής... κι' οι χαρές και οι πίκρες της δέθηκαν σ' ένα τραγούδι άθάνατο, σαν άστέρι λαμπερό που δέ σβήνει ποτέ, μά στέκει εκεί άθάσιλευτο και κανονίζει γύρω του τό πέρασμα του καιρού.

Τότε και δυο χιλιάδες χρόνια! Η ίδια σκέψη σέ διαφορετικούς κυματισμούς και εικόνες πέρασε από τό νοῦ τους. Ποιός ξέρει! Ίσως κάποιος άλλος ποιητής ύστερα από χρόνια θά τραγουδήση όμοια και τόν άγώνα τούτον που άρχίζουν σήμερα και τόν παραδώση στις μελλούμενες γενιές: Ποιός ξέρει!... Μέσα στους μαγικούς στίχους του Ίσως θά ξεχωρίσουν και τα δικά τους όνόματα κι' αιώνες ύστερα θά περνούν από στόμα σέ στόμα με θαυμασμό και άγάπη!

Στό μεγάλο χλοερό νησί του Αιγαίου, τη Μυτιλήνη... έδω άραζε ο στόλος ύστερα από την Τένεδο. Κάμποσα χελάνδια και φορηγοί δρόμωνες τούς περίμεναν στο λιμάνι για να ένωθούν μαζί τους, γιατί έδω μαζεύνονταν οι περισσότεροι στρατεύοι από τ' Ανατολικά θέματα κι' ήταν ή σπουδαιότερη ναυτική βάση των Βυζαντινών σ' αυτές τις θάλασσες... Ποτέ δεν είχε πέσει στα χέρια των Σαρακηνών.

Τό νησί λοιπόν είχε πολύ πλούτο. Τ' άψηλά λιακωτά των άρχοντικών ξεχώριζαν πάνω από τις άνθισμένες φυλάσιές... Εκκλησιές με χρυσούς τρούλλους άστραποβολούσαν στον ήλιο... Άνάμεσα στους άπεραντους έλαιώνες άσπριζαν κάπου-κάπου άπόμερα μοναστήρια που ήταν πια ιστορικά γιατί πέρασαν από κεί και πέθαναν μέσα στο καλογερικό ράσο διάφορα έπίσημα πρόσωπα, όπως ή βασιλίςσα Ζωή...

Σ' ένα από τα μοναστήρια αυτά... στο πιο άψηλό λιακωτό του, κάποιος καλόγερος βάζοντας τό χέρι αντίλιο κοίταξε με πολλή περιέργεια κατὰ τό λιμάνι κι' έξω στο πέλαγος, όπου ήταν άραγμένος ο αυτοκρατορικός στόλος... Η Ιστορία του ανθρώπου αυτού ήταν περιέργη... και την ίδια στιγμή ένας πενηντάρης εκατόνταρχος την διηγότανε στους τρεις μας φίλους...

(Άκολουθεί)

ΤΑ ΗΠΕΙΡΩΤΟΠΟΥΔΑ

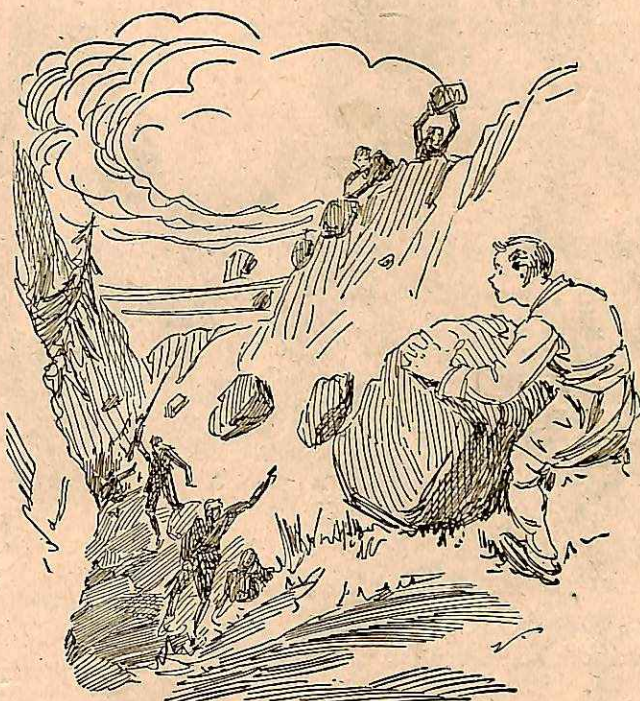
Είς τό Σούλι έπολεμούσαν μαζί με τούς άνδρες και οι γυναίκες και τα παιδιά. Η Ιστορία όμως έπανεληφθη και πάλι. Τό ίδιο συνέθη και σήμερα είς τα χωριά της Πίνδου. Έπολέμηση και γυναίκες και παιδιά. Πολλά από τα Ηπειρωτόπαιδα άυτά ήσαν μέλη της Έθνικής Νεολαίας. Εκτύπησαν τόν έπίδρομο. Έκτυλουν και αυτά μέρα. Έκυλούσαν και αυτά πέτρες. Άλλα έπήραν όπλα. Άλλα έρριχναν και χειροβομβίδας. Σε λίγες μέρες τα παιδιά έγιναν άνδρες. Άντι να δειλιάσουν, να φοβηθούν, να κρυφθούν, έκινήθησαν κατὰ τοῦ έχθρου όπως θά έκινούντο μεγάλοι άνδρες. Πολλά Ηπειρωτόπαιδα έσπευσαν να μεταφέρουν είδησεις. Προσέφεραν πολυτιμότητας υπηρεσίας. Έφθναν είς τας γραμμάς και παρακολουθούσαν τας κινήσεις του έχθρου. Είδοποιούσαν κατόπιν τούς μεγάλους. Έσήκωναν τρόφιμα, πολεμεφόδια, έβουθούσαν είς τό άνέβασμα των κανονιών. Έοεργαν τα φορτωμένα με πράγματα τού στρατού μουλάρια.

Πάντοτε είς τούς στρατούς εύρίσκονται λίγα ήρωικά παιδιά. Παρακολουθούν

τας έπιχειρήσεις. Μετέχουν των κινδύνων και των κόπων. Πολεμούν. Άναλαμβάνουν δυσκολιότατες άποστολάς. Είναι μικροί και δεν φαίνονται από τόν έχθρον. Έτσι μπορούν να περάσουν είς τό έχθρικόν έδαφος και να συγκεντρώσουν πολυτίμους και σπουδαίας και άπαραιτήτους πληροφορίες. Άκόμη από ένα πολιορκημένο μέρος στέλλουν παιδιά προς τόν στρατόν που έρχεται προς άπελευθέρωσιν. Περνούν σκυφτά και άπαρατήρητα από τας έχθρικές γραμμάς. Είς όλας τας έποχάς τα παιδιά προσέφεραν υπηρεσίας πολεμικές. Πολλοί μεγάλοι στρατηγοί έγιναν από μικρά παιδιά. Είχαν πάει έθελοντα είς ήλικίαν δεκατεσσάρων και δεκάεξη χρόνων. Είς ήλικίαν έικοσένετε χρόνων διοικούσαν στρατιάς. Από τα παιδιά αυτά άλλα είχαν κατακτητική διάθεσιν και άλλα ήγωνίζοντο να ύπερασπίσουν την πατρίδα των. Η είσοδότη του έχθρου τα έφερνε είς την πρώτην γραμμήν. Όταν έτελείωνεν ή είσοδότη του έχθρου είς τα στίτια των, είς τα χωράφια είς τα κοπάδια των. Έν τούτοις είς την σύγχρονον Ιστορίαν που άναφέρει πολέμους περισσότερον συγκροτημένους, ο ρόλος των παιδιών είχε περιορισθή.

Είς την Ηπειρον όμως τα παιδιά έφάνησαν άντάξια των μεγάλων. Και προσέφεραν υπηρεσίας που άν γνωσθούν σιγά-σιγά, θά παρουσιάσουν τα παιδιά της Πίνδου άντάξια των Σουλιωτοπαίδων. Τι είναι ή Πίνδος;

Ένα μεγάλο, περάστιο βουνό. Χωρίζει την Ηπειρον από την Θεσσαλίαν και έπεκτείνεται προς βορράν και χωρίς την Μακεδονία. Οι Ιταλοί είσοβολείς ή θέλησαν να είσέλθουν είς τό έλληνικόν έδαφος από πολλά μέρη. Άλλά τρία ήσαν τα κυριώτερα: Προς νοτιοδυμάς ήθε-

Έκυλούσαν πέτρες...

λησαν να περάσουν από την περιφέρειαν των Φιλιππών, που είναι πεδινή, προς τό κέντρον από τα χωριά της Κονίτης και του Παγωνίου, που είναι δύο έπαρχιαι της Ηπείρου όρεινόταται, και προς βορράν από τα σύνορα Άλβανίας - Δυτικής Μακεδονίας. Από την Κορυτσάν να είσέλθουν είς την έλληνικήν φλόριναν και κατόπιν να πλημμυρίσουν την Μακεδονίαν.

Από της πρώτης ήμέρας οι Ιταλοί έκαρφώθησαν είς τόν τομέα της Κορυτσάς.

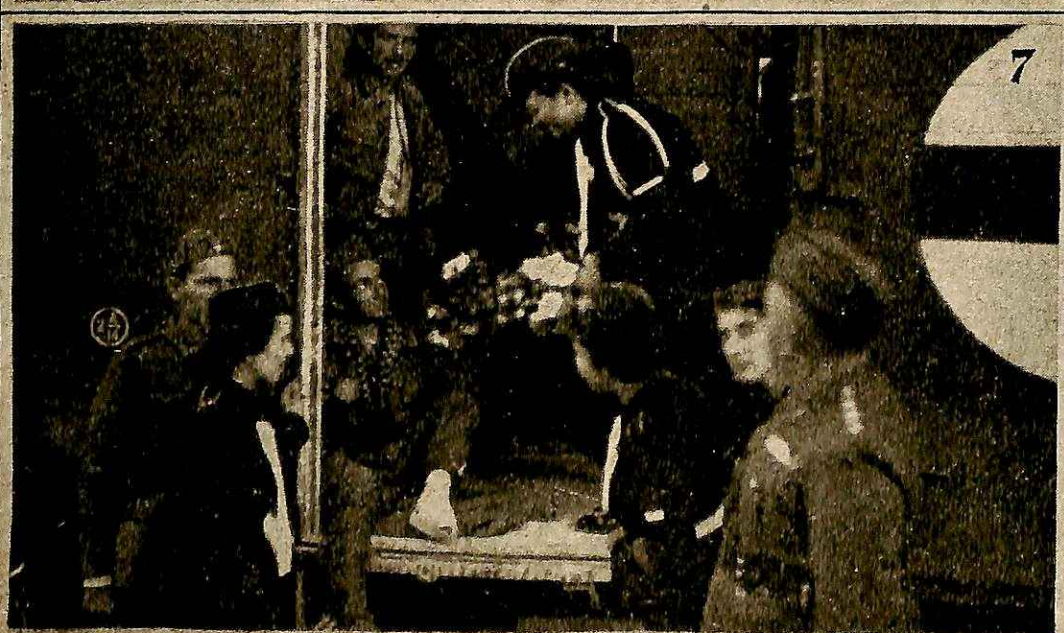
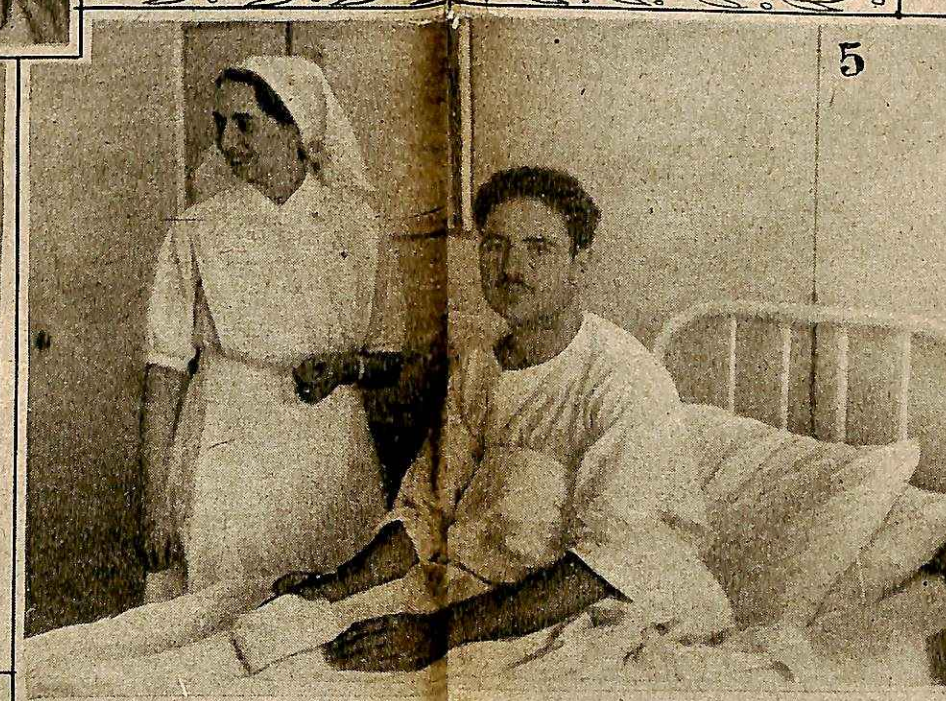
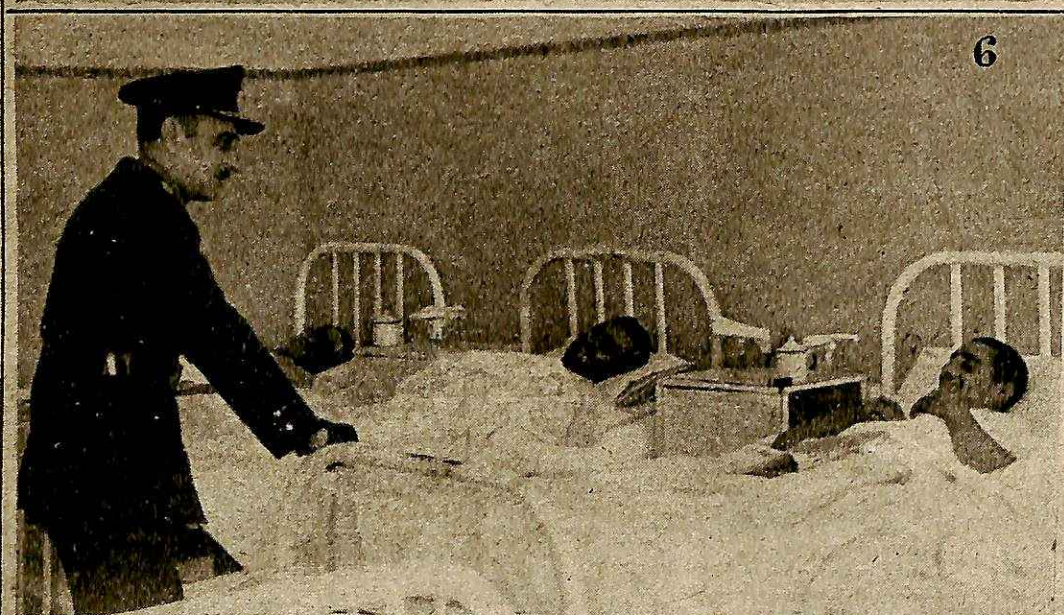
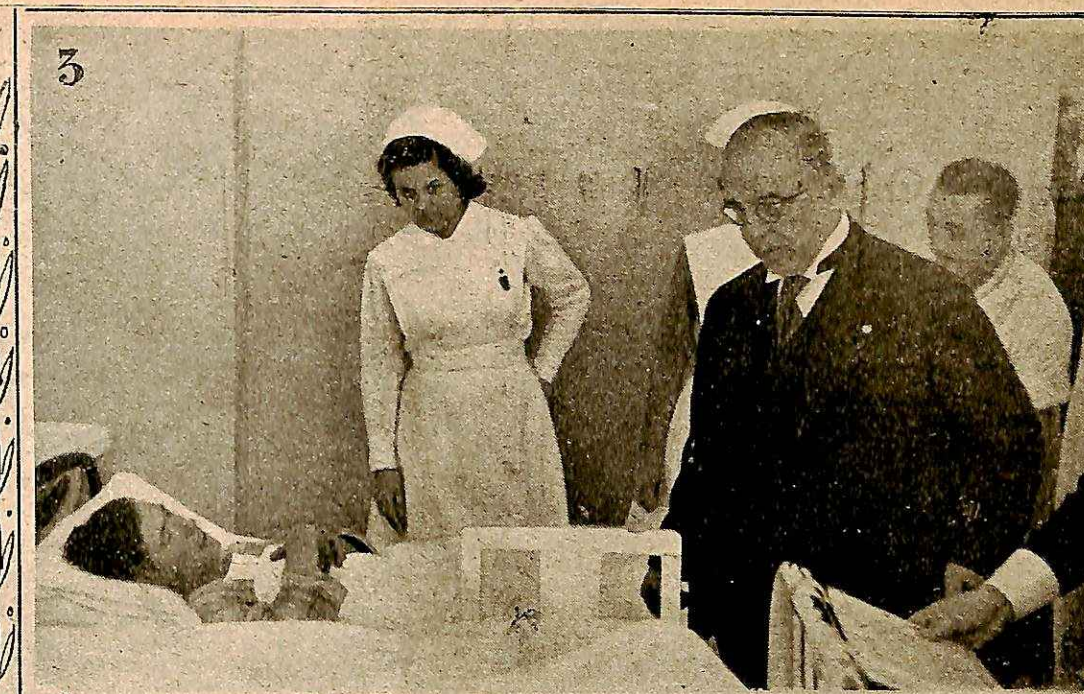
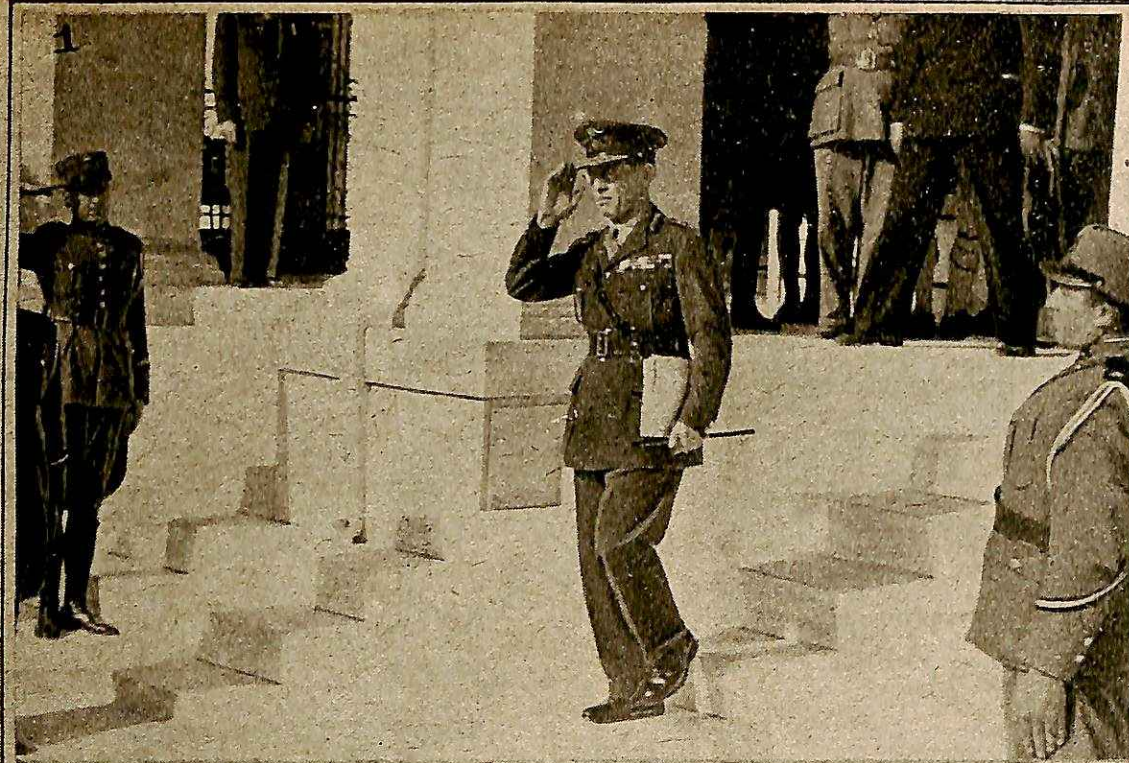
Είς τα δύο άλλα μέτωπα αι έλληνικαί δυνάμεις ήσαν έλάχισται. Ίδιως μικραί ήσαν είς τό κέντρον, που είναι αι όροσειραι της Πίνδου. Γιατί οι Ιταλοί έκαναν αλφινδιαστικήν έπίθεσιν. Είχαν φέρι Άλπινιστάς, όπως λέγονται οι όρεινοί στρατιώται. Τα σύνορά μας τα έφύλασσαν όλίγοι άνδρες. Έτσι έπέρασαν τας φάραγγας της Πίνδου δεκάδες χιλιάδες Ιταλών. Σάν μυρμήκια πολλοί έπερνούσαν. Οι δικοί μας τούς άφησαν να περνούν και οι Ιταλοί έπροχωρούσαν. Ένομιζαν οι έπίδρομοις ότι θά υπερπηδήσουν όλην την Πίνδον, και ότι θά έκοβαν την Ηπειρον και την Δυτικήν Μακεδονίαν και την Θεσσαλίαν είς την μέσην. Με έναν όρεινόν περίπατον θά κατέκτων την Έλλάδα. Έτσι ένόμιζαν.

Άλλά ήρρισαν να καταφθάνουν δυνάμεις. Όχι μό-

νο στρατιώται, αλλά πολλοί γέροντες, γυναίκες, παιδιά.

Έκυλούσαν πέτρες αι γυναίκες και οι γέροντες, τα παιδιά έτρεχαν και έβουθούσαν τούς στρατιώτας, έξετέλουν τας δυσκολιότατους άποστολάς. Πολλά παιδιά έρριχναν χειροβομβίδας. Ύστερα όταν άρχισαν οι Ιταλοί να υποχωρούν και έφευγαν λεηλατούντες και καίνοντες τα χωριά της Πίνδου, τα παιδιά πρόσφεραν μεγαλειότατας άκόμη υπηρεσίες. Περισσότερο εύκίνητα από τούς άνδρες έκυνηγοούσαν γρηγορώτερα τούς έπίδρομους. Άφαστοι ήρωομοί έγιναν που σιγά-σιγά θά γνωσθούν. Ήσαν αυτά τα όρεινα. Ηπειρωτόπαιδα παιδιά εργατών, άγροτών, τεχνιτών, ποιμινιόπαιδες ή παιδιά μικροκαταστήματάρχων. Πολλά άνήκαν είς την Έθνικήν Νεολαίαν. Και όχι μόνον άνόρια αλλά και κορίτσια. Παιδιά των χωριών της Κονίτης, του Παγωνίου, του Ζαγορίου, είναι όλα όρεινά. Η όρεινή έθνική νεολαία της Ηπείρου, άγύρια και κορίτσια, έδαπτίσθη είς τό αίμα του άπελευθερωτικού άγώνος. Εκτύπησαν τόν έπίδρομο. Η φωνή της άρχαίας Σπάρτης και του Σουλίου άντήχησε και πάλιν είς τα βουνά της Πίνδου. Και οι μικροί έφάνησαν άντάξιοι των μεγάλων.

Κ. Φαλτάιτς

1) 'Η Α. Μ. ο Βασιλεύς εξερχόμενος του Γενικού Στρατηγείου μετά τας θριαμβευτικάς πρώτας νίκας του 'Ελληνικού Στρατού. 2) 'Ενα πληγωμένο φανταράκι μας χαιρετάει με ένθουσιασμό τὰ πλήθη, σάν νά μή του είχε συμβῆ τίποτα. 3) 'Ο 'Αρχηγός μαθαίνει καί ἀπό τὸ στόμα ἑνὸς ἀπὸ τοὺς πρώτους τραυματίας μας τὰς πανωλεθρίας τῶν «γενναίων 'Ιταλῶν». 4) Οἱ στρατιῶται μας φεύγουν γιὰ τὸ μέτωπο μὲ τὴ χαρὰ ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπό τους. 5) 'Η Α. Β. Υ. ἡ πριγκίπισσα Αἰκατερίνη στὸ πλευρὸ ἑνὸς γενναίου πολεμιστοῦ τῆς Πίνδου. 6) 'Ο 'Αρχιστράτηγος κ. Παπάγος συνομιλεῖ μὲ δύο τραυματίες. 7) Μία Φαλαγγίτισσα προσφέρει ἄνθη σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς «ἀητούς» τῆς Πίνδου. 8) Τὸ πλήθος μὲ ἑξαλλο ἐνθουσιασμὸ ὑποδέχεται τοὺς πρώτους γενναίους τραυματίας τῆς 'Ηπείρου.

«... θά δημιουργήσουμε μέσα
από την 'Ελληνικήν μας ψυχήν
εκείνο το όποιον αρμόζει εις
τον 'Ελληνικόν Λαόν!»

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

Οι βελιδοί

ΨΥΧΙΚΟΙ ΣΤΡΑΤΙΩΤΕΣ

Νέο κορίτσι,
'Αγαπητή μου Φα-
λαγγίτισσα,

Σήμερα σχεδόν όλοι οι
λαοί της γης είναι σαν τούς
άστακούς αρματωμένοι με
όλα τα νέα μηχανικά της
έξοντώσεως μέσα, με όλα
τα όπλα που σπείρουν την
καταστροφή. Όλοι οι λαοί
της γης έτρεξαν να έφοδι-
ασθούν, να ξοδέψουν το
χρήμα τους, να προμηθευ-
θούν, να γίνουν υπέρτεροι
ή ισόπαλοι με τόν έχθρό
τους. Κι' όμως πόσους λα-
ούς δεν είδαμε να καταρ-
ρέουν ίσως όχι τόσο μπρο-
στά στη δύναμη του έχθρου,
όσο έξ αιτίας της δικής
των ψυχικής αδυναμίας.

Οι λαοί αυτοί είχανε σε
αφθονία τα μέσα, είχανε
στρατούς, πολεμοφόδια, ό-
χυρώματα, καράβια κι' ό,τι
άλλο χρειάζεται για ν' άν-
θέξει ένας λαός σε έχθρικές
επιδρομές. Μόλα ταύτα πα-
ρά τας προθέσεις οι στρα-
τοί κείνοι παραδόθηκαν, τα
εφόδια αφέθηκαν λεία του
έχθρου και οι χώρες πα-
ρεδόθηκαν σαν να ήτανε οι
πιο φτωχές, οι πιο άνοχό-
ρωτες χώρες του κόσμου.
Γιατί όμως;

Κρίνοντας κανείς επιφα-
νεακά δεν μπορεί εύκολα
να απαντήσει σ' αυτό το
γιατί. Πρέπει βαθιά, πολύ
βαθιά να ζητήσει τις αιτίες
που προκάλεσαν την τα-

πεινωτική αυτή παράδοση,
το μοιρολατρικό αυτό ά-
δοξο τέλος. Οι λαοί αυτοί
είχανε όλα αυτά που είπα-
με παραπάνω, για τα ό-
ποια ξόδεψαν εκατομμύρια
έκατομμυρίων. Δεν είχανε
όμως ένα! Κι' αυτή η έλ-
λειψη έφερε την καταστρο-
φή τους. Δεν είχανε αυτό
το ένα, που ούτε πουλιέται
ούτε αγοράζεται. Όλα τα
χρυσάφια του κόσμου δεν
μπορούν ούτε ένα δράμι
του ν' αγοράσουν. Είναι η
ψυχική πανοπλία. Αυτή
στηρήθηκαν οι μεγάλοι λα-
οί που έπεσαν άμέσως χω-
ρίς άγώνα και χωρίς αντί-
δρασι. Η φυλετική τους
ψυχή ήτανε άρρωστη και
μαραζιασμένη. Όσα όπλα
κι' άν κρατούσε το χέρι, ή
ψυχή έσκυβε κάτω από
φθορά αιώνων. Εκεί δεν
φρόντισε κανείς να την ά-
ναγεννήση, να την ζωογο-
νήση με τόν όρο της κα-
λής οντότητας της φυλής.
Την πνίξανε τα ζιζάνια και
τ' άγκάθια.

Όπως και το φυλετικό
ποιόν, ή ουσία, δεν είχε τη
γόνιμο εκείνη δύναμη που
μπορεί να μεταφέρεται από
αίωνα σε αιώνα και από
χιλιετηρίδα σε χιλιετηρίδα.

Όμως το ποιόν της 'Ελ-
ληνικής Φυλής άποδείχτηκε
σ' όλες τις κρίσιμες περι-
στάσεις της υπάρξεως του
'Ελληνισμού τόσο άκατά-
λυτο, τόσο παρθένο, τόσο

συμπυκνωμένο που ξάφνισε
και θάμπωσε τόν κόσμο.

Έτσι παρουσιάζεται και
σήμερα ή ψυχή της 'Ελλη-
νικής Φυλής μπροστά στόν
κίνδυνο και σε τί κίνδυνο;
Νά χάση την έλευθερία της
όλοκληρωτικά.

Ξεπετάχτηκε μονολιθική
και άναοπλη σαν μία μυ-
θική δύναμη και στάθηκε
τείχος και φραγμός μπρο-
στά σ' ένα ύπουλο έχθρό,
που νύχτα χτυπά την πόρτα
μας με την κακόβουλο πρό-
θεση να μάς ξαφνιάση και
να μάς αναγκάση να του
δώσουμε ό,τι ζητά. Είναι
το ίδιο σαν που ένας διαρ-
ρήκτης παρουσιάζεται στο
δωμάτιό μας, μέσα στόν
ήσυχο ύπνο μας, μάς τινά-
ζει από το κρεβάτι και
κρατώντας το πιστόλι μάς
ζητά να του παραδώσουμε
ό,τι πολύτιμο έχουμε. Πόσοι
άνθρωποι βρίσκονται έτοι-
μοι σε τέτοια περίπτωσι ν'
άντιμετωπίσουν με σθένος
τόν κακούργο αυτόν επι-
σκέπτη και να άμυνθούν;

Η 'Ελλάς όμως με την
ψυχική της πανοπλία δε δί-
στασε να πηδήση από το
κρεβάτι, να άνατινάξη
της πατροπαράδοτης τόλ-
μης της τα φτερά και να
βροντοφωνήση με το στόμα
του 'Αρχηγού της το περί-
φημο από αιώνων: «Μολών
λαβέ!» Ο 'Αρχηγός μας
δεν το συλλογίστηκε καθό-
λου εκείνη τη στιγμή, δεν
κάλεσε σε συμβούλια, δεν
συνεδρίασε για ν' απαντή-
ση. Ήτανε βέβαιος πως
πετώντας στο πρόσωπο του
έχθρου την περιδοξο εκεί-
νη φράσι μιλούσε με το
στόμα της χώρας του, της
αιωνίας 'Ελλάδος. Και ση-
μερα όπως και τότε. Ό ίδιος
'Αρχηγός και ίδιος λαός,
έστο κι' άν πέρασαν τόσες
χιλιετηρίδες. Και μίλησε
έτσι γιατί ήξερε πως αυτό
ήτανε ή θέλησι του 'Ελλη-
νικού λαού, που κανένας
'Αρχηγός νεώτερος δεν έ-
χει τόσο μέσα του όσο αυ-
τός, και δεν γνωρίζει τόσο
καλά όσο αυτός. Μίλησε
με θαμβωτικό θάρρος σ'
έναν έχθρο πολύ άνώτερο
άριθμητικώς και περισσό-
τερο όπλισμένο, γιατί είχε
υπ' όψιν του την ψυχική έ-
κείνη υπεροχή του λαού
του. Ήξερε ότι το έσώψυ-
χο του είναι άπόρρητο κά-
στρο, που δεν κυριεύεται

εύκολα γιατί είναι άχωρω
μένο με τις άρετές της 'Ελ-
ληνικής Φυλής που χρόνια
ώρα ποτίζει εκείνος κι' ά-
νασταίνει μέσα στην ψυχή
του καθενός και της καθε-
μιάς μας.

Ήξερε πως όλοι μας,
άνδρες και γυναίκες, γέ-
ροι και παιδιά θα άναλά-
βουμε τόν δίκαιο και τίμιο
άγώνα για την έλευθερία
της πολυαγαπημένης μας
Πατρίδας, που κάθε σπι-
θαμή της είναι αίμα τών
προγόνων μας και κάθε
πέτρα της ήρωικός θρύ-
λος. Ήξερε πως ό θώρα-
κάς μας ό ψυχικός είναι
άτρωτος σαν και κείνον
του θρυλικού 'Αχιλλέα
και πως τα όπλα μας δεν
είναι μόνο κανόνια κι' άε-
ροπλάνα.

Όλοι έχουμε κάνει τη θη-
τεία μας κι' όλοι προσήλ-
θαμε μ' άγαλλίασι και χα-
ρά στόν άγώνα. Πόσοι ή-
ρωϊσμοί, πόσα παραδείγ-
ματα σ' αυτό το λίγο χρο-
νικό διάστημα δεν δικαίω-
σαν τη σκέψι Του και τη
γνώμη Του για το Λαό Του!

Ένας ήρωϊκός μας άε-
ροπόρος στο μέτωπο σε
μία άερομαχία δεν έχει
μπενζίνα, όρμα όμως και
θρυμματίζει το έχθρικό άε-
ροπλάνο με το δικό του.
Θυμάται το αρχαίο έμβο-
λο και το εφαρμόζει. Τι
άλλο είχε αυτή τη στιγμή
ό άνδρείος εκείνος έκτός
από την ψυχική του πανο-
πλία; Ένα άγόρι 15 χρο-
νών, Φαλαγγίτης, φυλάγει
βάρδια ως τις 3 μετά τα
μεσάνυχτα πίσω από ένα
νεκροταφείο. Μία νέα Φα-
λαγγίτισσα γυρνά στο δρό-
μο βοηθώντας όπου λάχη
ανάγκη την ώρα του συνα-
γεργού, άφου την προη-
γούμενη έθαψε τη μάνα της
από την χθεσινή επιδρομή.
Και πόσα και πόσα μπο-
ρεί κανείς να άπαριθμήση!
Ούτε ένα ούτε δύο! Όλα
τά άτομα, όλόκληρο το σύ-
νολο, σύσσωμος ό 'Ελλη-
νικός Λαός είναι έτσι ψυχικά
θωρακισμένος.

Όλοι βαδίζουμε, ψυχικοί
στρατιώτες, με τα θούρια
στο στόμα για μία νίκη.

Η ψυχή μας είναι πά-
νοπλη. Και τολμά με την
τόλμη εκείνη που γεννά
τους ήρωες.

Σ. Καρ.

Την Μοιρολατρίδα

Νέα Σπαρτιάτισσα

Παιδί μου, ή Μοίρα με χρυσό κοντύλι
γεράματα όμορφα τώρα μου γράφει.
Τώρα σ'ής ζήσης μου τ' άχνό δειλί
γεμίζει την ψυχή μου άγνό χρυσάφι.

★

Γυιέ μου, με φλογερό στο λέγω άχειλί
φλόγα ιερή το μέτωπό μου βάφει,
τά ρόδα νοιώθω μέσα μου τ' 'Απρίλη
ν' άνθίζουν, σαν σε θραπερό χωράφι.

★

Ήρωα σε λαχταρώ και Λεωνίδα
χρυσόλαμπρη σε της ζωής μου άχτίδα
ν' άγωνιστής γερά και να νικήσης.

★

Όπως αρμόζει στην τρανή Φυλή σου,
δαυλός πυρπολητής τώρα ή ψυχή σου!
Τ' άκούς; Μόνο νικώντας να γυρίσης!

Σίτσα Καραϊσκάκη

✱

Πουλόβερ για τούς στρατιώτες μας

✱

Εκεί άπάνω στα βουνά της Πίνδου μάχον-
ται τ' άδελφια μας και τα παιδιά μας με μία
άποφασι και ένα θάρρος που μάς κάνει περή-
φανες και μάς φέρνει δάκρυα στα μάτια. Εκεί
άπάνω οι κορφές στρώθηκαν με χιόνι και οι
ήρωές μας έχουν ανάγκη από κάτι ζεστό. Ένα
ροζόχο πλεγμένο από τα χέρια μας θα τούς ζε-
σταίνει πιο πολύ γιατί μαζί του θα πλέκουμε
την άγάπη μας, την φροντίδα και τη στοργή
μας. Αυτή ή συναισθησι τόν κάνει πιο δυνατό
και πιο άνδρειο! Κανένα χέρι λοιπόν γυναικείο
ας μην ύστερησι στην άγία αυτή δουλειά. Θα
σας έξηγησά τώρα την κατασκευή ενός πουλό-
βερ που είναι τόσο εύκολη και άπλη. Σήμερα
δεν ξέρουμε τί θα πη δύσκολα. Άκόμα δεν
έχουμε διακρίσεις. Πλέκει ή πριγκίπισσα μας
Φρειδερίκη, πλέκει ή αρχόντισσα κυρία, πλέκει ή
ή υπάλληλος, πλέκει ή γρηούλα, πλέκει ή Φα-
λαγγίτισσα, ή μικρή Σκαπάνισσα... πλέκει...
πλέκει όλόκληρος ό γυναικείος κόσμος της 'Ελ-
λάδος με συγκίνηση και στοργή. Κάθε θηλιά
και μία ευχή για τη νίκη, κάθε σειρά ένα έμ-
πρός για τη δόξα. Έτσι δουλεύουμε όλο το
Έθνος για τόν ίδιο σκοπό.

Υλικά. 250 γραμ. μαλλί τετράκλωνο ή
πεντάκλωνο, άν θέλουμε να γίνει χονδρό το που-
λόβερ και βελόνες 3 ή 3,5 N.

Πλάτη. Περιάτε 112 θηλιές στις βελόνες
και πλέκετε 7 εκ. λάστιχο. Συνεχίζετε την
πλέξι που θέλετε να δώσετε στο πουλόβερ, αυ-
ξάνοντας στις δύο άκρες κάθε πέντε σειρές μία
θηλιά. Έτσι θ' αύξησητε εν όλω 14 θηλιές,
ώσπου να φθάσετε στη μασχάλη, δηλ. σε ύψος
30 ή 35 εκ. (ανάλογως τού σώματος), όποτε
αρχίζετε να σχηματίζετε τις μασχάλες.

Κλείνετε στις δύο άκρες από 4 θηλιές, στην
τρίτη σειρά κλείνετε από τρεις θηλιές, στην
πέμπτη σειρά από δύο θηλιές και στην έβδομη
από μία. Πλέκετε κατόπιν ίσα επί 15 εκ.
και αζάνετε μετά στις δύο άκρες κάθε τρεις

σειρές από μία θηλιά επί 4 φορές. Από το ση-
μείον αυτό αρχίζετε να σχηματίζετε τούς ώ-
μους κλείνοντας σε κάθε δύο 5 θηλιές σε κάθε
σειρά επί τρεις φορές, δηλ. εν όλω 15 θηλιές.
Μετά κλείνετε συνέχεια τούς υπόλοιπους
πούς που σας έμειναν και έτσι σχηματίζεται ό
σώθρος.

Εμπρός. Περιάτε 120 πόντους στις βε-
λόνες και πλέκετε το ίδιο λάστιχο όπως και το

Το πουλόβερ είναι έτοιμον

πίσω. Συνεχίζετε το πλέξι αζάνοντας στις
δύο άκρες κάθε 5 σειρές μία θηλιά, εν όλω
δέκα τέσσερες φορές. Στα 30 ή 35 εκ. ύψος
σχηματίζετε τις μασχάλες κλείνοντας στις δύο
άκρες 6 θηλιές. Στη δεύτερη σειρά 4 θηλιές,
στην τρίτη σειρά δύο και στην τετάρτη μία θη-
λιά. Πλέκετε ίσα επί 13 εκ. και κατόπιν αζ-
άνετε στις δύο άκρες από μία θηλιά σε κάθε
τρεις σειρές. Έως ότου το ύψος της μασχάλης
έμπρός φθάση το ύψος της πίσω μασχάλης. Ένώ
αρχίζετε να σχηματίζετε τις μασχάλες, όταν το
πλεκτό σας έχει ύψος 37 με 39 εκ., αρχίζετε
να σχηματίζετε το μαντίλι ντεκολτέ ως εξής:
Μοιράζετε τούς πόντους του πλεκτού σε δύο
ισά μέρη και συνεχίζετε να πλέκετε ή συγχρό-
νως και τα δύο μέρη με δύο κουσάρια ή πρω-
τα την μία πλευρά και μετά την άλλη κλεί-
νοντας στο μέρος του ντεκολτέ 8 φορές μία θη-
λιά κάθε δύο σειρές, κατόπιν δε κάθε 4 σει-
ρές μία θηλιά επί 13 φορές. Συνεχίζετε με
τις θηλιές αυτές ώσπου ν' άποκτήση ό ώμος
σας το ύψος τού ώμου της πλάτης. Για να σχη-
ματίσετε τόν ώμο κλείνετε σε τέσσερες φορές
όλες τις θηλιές τού ώμου.

Μπορούμε. Θα περάσετε στη βελόνα
110 θηλιές και θα πλέξετε επί δέκα σειρές λά-
στιχο δύο με δύο. Αυτή θα είναι ή μπορτούρα
της μιάς μασχάλης. Πλέκετε άλλη μία όμοια
και για τη δεύτερη μασχάλη. Για τη μπορτού-
ρα τού λαιμού περάτε 150 περίπου θηλιές.

Σημείωσις. Το λάστιχο και οι μπορ-
τούρες τού λαιμού και της μασχάλης γίνονται
καλλίτερες όταν πλεχτούν με βελόνες λεπτότε-
ρες, δηλ. 2, 5 N. Όταν έτοιμάσετε κατ' αυ-
τόν τρόπον όλα τα κομμάτια τού πουλόβερ σι-
δερώνετε έλαφρά τα κομμάτια τού πουλόβερ σι-
δερώντας τις πλατινές ραφές και τούς ώμους και
στο τέλος ενώνετε τις μπορτούρες πάνω στο
πουλόβερ. Ακολουθώντας τις πιο πάνω οδηγίες
μπορείτε να πλέξετε ένα πουλόβερ με οποιαδή-
ποτε πλέξι.

ὁ κῆπος τῶν

ΑΚΟΜΗ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΗ

Αὐτὲς τὶς μέρες πᾶν νὰ σκάσω ἀπὸ τὴ ζήλεια μου. Μὰ πέστε μου, εἶναι μικρὸ πρᾶγμα νὰ βλέπης χιλιάδες φαντάρους πού φεύγουν γιὰ τὸ μέτωπο, μὲ τὶς ὤραιες στολές τους, μὲ τὰ σακκιδιά τους, καμαρωτοί, μὲ τὴ χαρὰ ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπό τους κ' ἐγώ... Ἄ! θὰ σκάσω ἀπὸ τὴ ζήλεια μου! Φτάνει νὰ σὰς πῶ ὅτι πήγα καὶ τὰβαλα μὲ τὴ μητέρα μου. «Τί σοῦ φταίω ἐγὼ ἡ κακομοῖρα;» μοῦ εἶπε. «Φταῖς καὶ παραφταῖς, τῆς ἀπάντησα, ἔπρεπε νὰ μὲ ἔχης κάνει νωρίτερα. Τί θὰ ἔχανες κυρία μητέρα ἂν ἀντὶ νὰ μὲ γεννήσεις τὸ 1918; Ἀλλὰ ἐσὺ δὲ νοιάστηκες καὶ νὰ τώρα τί παθαίνω ἐγώ...»

Ἡ μητέρα μου πῆγε ἡ κακομοῖρα νὰ με παρηγορήσει, ἀλλὰ ἐγὼ πού νὰ πάρω ἀπὸ τέτοια. Τὴν πα-

ράτησα καὶ ἔτρεξα στὸν ὑποτομέα (σάματις βρίσκουμαι καὶ καθόλου στὸ σπῆτι;) Παρουσιάστηκα ἀμέσως στὸν Ὑποτομέαρχή μου.

— Κύριε Ὑποτομέαρχα, τοῦ εἶπα, ποῦ θὰ πάῃ αὐτὴ ἡ κατὰστασι; Ἐδῶ θὰ μείνω ἐγὼ ὥσπου νὰ τελειώσῃ ὁ πόλεμος;

— Ὁ Ὑποτομέαρχης μ' ἐκύτταξε καλὰ στὰ μάτια. Δὲν ξέρω, μὰ μοῦ φάνηκε πὼς ἦταν ἔτοιμος νὰ κλάψῃ.

— Κι' ἐδῶ πού εἶσαι, μοῦ ἀπάντησε, προσφέρεται μεγάλες ὑπηρεσίες. Τὰ πρᾶγματα πού μαζεύεις μαζί μὲ τοὺς ἄλλους συναγωνιστές σου γιὰ τοὺς φαντάρους μας, εἶναι μεγάλη βοήθεια γιὰ τὸν ἀγῶνα μας.

Κάτσε τώρα νὰ κουδεντιάσῃς μαζί του. Ἄλλοι στὸ μέτωπο νὰ μαζεύουν Ἱταλοὺς καὶ ἐγὼ νὰ μαζεύω φανέλλες, τσιγάρα καὶ κουβέρτες!...

— Φαίνεται κύριε Ὑποτομέαρχα, πὼς δὲν σὰς γεμίζω τὸ μάτι, τοῦ εἶπα, γιὰ αὐτὸ δὲν μὲ στέλνετε στὸ μέτωπο. Μὰ τώρα θὰ δῆτε ποῖος εἶμαι ἐγὼ καὶ οἱ συναγωνιστές μου.

Ἐφύγα τρεχάλα καὶ σὲ

λίγη ὥρα ὅλη ἡ γειτονιά ἦταν, στὰ παράθυρα. Ἐκτὸ σκαπανεῖς (δέστε τὴ φωτογραφία πού δημοσιεύω) μὲ τὰ ὅπλα τους καμαρωτοί σὰν τοὺς φαντάρους μας κάνανε παρέλα-

μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸ θέαμα. Δὲν μίλησε ὅμως παρὰ μόνον ὅταν τέλειωσε ἡ παρέλασι. Καὶ μᾶς εἶπε αὐτὰ τὰ λόγια: «Συναγωνιστές κάντε λίγη ὑπομονή. Οἱ φαντάροι μας πού πολε-

σι μπροστὰ στὸν ὑποτομέα. Καὶ πρῶτος καὶ καλλίτερος ἐγώ.

Ὁ Ὑποτομέαρχης μας γιὰ μιὰ στιγμή τάχασε

μᾶνε σήμερα θὰ κάνουνε τὴν Ἑλλάδα μας μεγάλη. Ἐσεῖς θὰ τὴν κάνετε ἀκόμη μεγαλύτερη».

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΣΚΑΠΑΝΕΑΣ

ΤΟ ΧΡΥΣΟ ΑΛΟΓΟ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Τόσο ὁμορφο ἦταν! Καὶ βάλανε τὸν τεχνίτη νὰ πάρῃ ὄρκο, πὼς δὲ θὰ πῇ σὲ κανένα τίποτα. Καὶ τὴν ἄλλη μέρα, μπαίνει μέσα τὸ καλὸ σου βασιλόπουλο, καὶ μπροστὰ τὸ παπαδόπουλο, καὶ πᾶνε γιὰ τὴν πολιτεία.

Ἦτανε ἴσα ἴσα ἡ ὥρα πού ἔβγαίνει ὁ ἥλιος κ' οἱ ἄνθρωποι βλέπουν ἕνα πρᾶγμα πού θαύμαζαν ὅλων τὰ μάτια. «Ὡ! τί πρᾶγμα ἦταν αὐτό! Ὁλος ὁ κόσμος νὰ τρέχῃ νὰ τὸ δῇ, κ' ἐκεῖνο πάλι, νὰ τὸ βλέπῃς γιὰ χαιρετᾷ τὸν κόσμο, νὰ πηδάει καὶ νὰ χορεύῃ, πού ἦταν μιὰ τρέλλα. Κι' ὅλη τὴ μέρα ὁ κόσμος τὸ θαύμαζε.

Καὶ τὴν ἄλλη μέρα σὰν τᾶκουσε ὁ βασιλιάς, παράγγειλε νὰ τοῦ τὸ πᾶνε ἀμέσως στὸ παλάτι γιὰ νὰ θαυμάσῃ κ' ἡ βασιλοπούλα. Κι' αὐτοὶ μόλις τᾶκούσανε, τὸ παγαίνουν γρήγορα γρήγορα στὸ παλάτι. Τότες τὸ βλέπει ὁ βασιλιάς κ' ἡ βασιλοπούλα καὶ πῆγαν νὰ χάσουν τὸ νοῦ τους ἀπὸ τὴν ὁμορφιά του.

Πιάνουν κ' αὐτοὶ καὶ δίνουν τοῦ παπαδόπουλου τόσα δῶρα καὶ τοῦ λένε νὰ τάφησιν ἐκεῖ, κ' αὐριο τὸ πρῶτ νὰ πάῃ νὰ τὸ πάρῃ, γιὰ νὰ τὸ θαυμάσουνε καλὰ καλὰ. Τί νὰ κάνῃ τὸ παπαδόπουλο; Βασιλικὰ προσταγή! Καὶ σηκώνεται καὶ φεύγει χωρὶς νὰ θέλῃ. Μὰ ὅλη τὴ νύχτα δὲν ἐκλείει μάτι, γιὰτὶ φοβότανε, μπᾶς καὶ τ' ἀνοίξουν καὶ μὲ τὸ γλυκοχάραγμα τρέχει στὸ παλάτι καὶ τὸ παίρνει. Καὶ σὰν πηγαίνει στὸ σπιτάκι τους, τὸ ξεβιδώνει, καὶ βγαίνει τὸ βασιλόπουλο καὶ τοῦ λέει: Φηνὰ τὴ γλυτώσαμε, σὰν τὸ ρολοὶ κτυποῦσε ἀπόψε ἡ καρδιά μου, ὥσπου νάρθῃς νὰ μὲ πάρῃς. Τὰ ἴδια ἔπαθα κ' ἐγώ, τοῦ λέει καὶ μὴ σὲ μέλει. Ἀλλὰ βλέπω πὼς μὴ κάμε στὸ παλάτι κ' αὐτὸ μὲ κάνει ἥσυχο κ' ὅλα θὰ πᾶνε καλὰ κ' εὐλογημένα. Καὶ τὸ βασιλόπουλο παρατραγουδοῦσε ἀπ' τὴ χαρὰ του, κ' ὅλη τὴ μέρα ἔτρεχε μὲ τ' ἀλογάκι του στὸ παλάτι.

Μιὰ μέρα τοῦ λέει τὸ παπαδόπουλο:

Ἀδερφέ μου ἕως πότε θὰ χάνουμε τὸν καιρὸ μας ἄδικα; Ἀπόψε δίχως ἄλλο ν' ἀποφασίσῃς νὰ βγῇς ἔξω σὰν κοιμηθῶν ὅλοι, γιὰ νὰ δοῦμε τί θ' ἀπογίνῃ. Κι' ἡ βασιλοπούλα συνήλιζε κ' ἔπαιρνε τ' ἀλογάκι τῆς μέσ' στὴν κάμαρα κ' ἀγαποῦσε νὰ τὸ κοιτάξῃ. Μὰ ἐκεῖνος πού ἦταν τόσο φοβισμένος, ἀποφασίζει τέτοιο πρᾶγμα; Γι' αὐτό, ἐκείνη τὴ βραδιά, μπαίνει τὸ παπαδόπουλο μέσα, καὶ πηγαίνει στὸ παλάτι. Κι' ἐκείνη τὴ βραδιά ἦτανε πιά πού ἦταν! Γιὰτὶ τὸ παπαδόπουλο ἤξερε πολλὰ καὶ τοὺς ἔκανε ὅλους νὰ σκάσουν ἀπ' τὰ γέλια. Ὑστερα, σὰ νύσταξε ἡ βασιλοπούλα, παίρνει τ' ἀλογάκι μέσ' στὴν κάμαρά της κ' ἀφοῦ ἔπαιξε κάμποσιν ὥρα μαζί του, ἀνεβαίνει κατόπιν στὸ χρυσοῦ τῆς κρεββατάκι, πού ἦτανε γιομάτῳ ἀνθῶν καὶ τριαντάφυλλα, κ' ἐκεῖ πού ἔκανε νὰ κλείσῃ τὰ γλυκά τῆς μάτια, βγαίνει τὸ παπαδόπουλο καὶ στέκεται μπροστὰ της κ' αὐτόνε πάλι τὸν πιάνουν κατὶ σπασμοὶ πού δὲν μποροῦσε νὰ μιλήσῃ πιά.

Ἡ βασιλοπούλα πού ἀκόμα δὲν εἶχε καλὰ κοιμηθῇ, ἀνοίγονε κλείνει τὰ μάτια της, τὸν κοιτάζει καὶ θέλει νὰ φωνάξῃ. Τότες ἀρχινάει τὸ

Καπανέων μας

Τὸ Διηγηματάκι μας

Ο ΗΛΙΟΣ ΜΑΣ

Ὁ Φῶτης εἶναι πάρα πολὺ μικρὸς. Πρὶν ἀκόμα λίγους μῆνες δὲν ἤξερε οὔτε νὰ συνεννοηθῇ μὲ τὰ λόγια. Ἐλεγε τόσα ὅσα γιὰ νὰ ζητᾷ ἀπὸ τὴ μαμά του ἐκεῖνα πού τοῦ χρειαζόνταν. Καὶ πάλι δὲν τὰ ἔλεγε καθαρά. Μὲ τὸν καιρὸ ἡ φωνίτσα του δυναμώσε, ἡ γλωσσίστα του συνήθισε καὶ ἀρχισε νὰ λῇ τὰ λόγια του.

Κάθε μέρα ὁ Φωτάκης μαθαίνει καὶ κάτι καινούργιο. Πότε πὼς λένε τὸ βάζο, πότε πὼς λένε τὰ λάχανα, πότε πὼς λένε τὸ βούτυρο. Εἶναι χαριτωμένος ὅταν ρωτᾷ τὴ μαμάκα του: Μαμά τί εἶναι αὐτό;

Καὶ ἡ μαμά τοῦ ἐξηγεῖ καὶ τοῦ λέει καὶ κείνος ἑναλέει πολλές φορές τὸ ἴδιο πρᾶγμα, τὴν ἴδια λέξι ὥς πού νὰ τὰ μάθῃ καλὰ καλὰ.

Μιὰ μέρα ὁ Φωτάκης εἶδε τριγύρω του παράξενη κίνησι. Σειρήνες βοῦζαν καὶ ἡ μαμά του τὸν πῆρε βιαστικά καὶ τὸν κατέβασε στὸ ὄπιο.

— Τί εἶναι μαμά;

— Σειρήνες παιδί μου.

Ὁ Φωτάκης ἀρχισε νὰ λῇ δυνατὰ πολλές φορές «Σειδήνες, σειδήνες» σὲ σημείον πού κόντευε νὰ ζαλίσῃ τὴ μαμά του πού τὸν ἀκούγε. Σαφικὰ, σὰ νὰ πέρασε μιὰ δυνατὴ ἰδέα μέσα στὸ ἀπῆχτο μυαλοῦδάκι του ρώτησε σοβαρά:

— Γιατί εἶναι οἱ σειδήνες μαμά;

— Εἰ Νά. Εἶναι σειρήνες. Τὰ παιδάκια δὲν πρέπει νὰ τὰ ἐξετάζουν ὅλα. Ἐχομε πόλεμο.

Ὁ Φωτάκης, πού ἐκείνη τὴν ὥρα λῦθηκε ὁ συναγερμὸς καὶ βῆκε ἔξω μὲ τὴ μαμά του ἀρχισε νὰ λῇ πάλι πολλές πολλές φορές: πόλεμος, πόλεμος, πόλεμος.

Πέριμενε ὥστόσο νὰ δῇ τί εἶναι αὐτὸς ὁ πόλεμος. Μὴν εἶναι κανένα μεγάλο καρπούζι καὶ βουίζουν οἱ σειρήνες πὼς τὸ φέρουν; Μὴν εἶναι κανένα μεγάλο

αὐτοκίνητο μὲ πελώρια καραμούζα; Τί πρᾶγμα νάναι αὐτὸς ὁ πόλεμος; Ἦθελε νὰ ρωτήσῃ τὴ μαμά του, μὰ θυμήθηκε πὼς ἡ

μαμά του δὲν τὸν ἀφῆσε ἐκείνη τὴν ἡμέρα νὰ τὴ ρωτήσῃ. Ἐπειτα ἕνα ἄλλο πρᾶγμα τοῦ ἔκανε ἐντύπωσι. Ὁ μπαμπᾶς δὲν ἦτανε πιά στὸ σπῆτι. Τὸν εἶχε δει μιὰ μέρα πού ἦρθε μὲ κατὶ παράξενα ρούχα κ' ἕνα δίκωχο καπέλλο στὸ κεφάλι, βιαστικός, βιαστικός, τὸν εἶχε δει πού φίλησε πολὺ πολὺ τὴ μαμά του κ' αὐτὸν καὶ πού εἶχε φύγει βιαστικὸς καὶ σοβαρὸς. Μὰ γιὰτὶ δὲν ἔσανόρισε τώρα; Ὁ Φωτάκης δὲ βάσταξε:

— Ποῦ εἶναι, μαμά, ὁ μπαμπᾶς; ρώτησε.

— Ὁ μπαμπᾶς παιδί μου πῆγε στὸν πόλεμο, μὰ θὰ ξανάρθῃ πάλι.

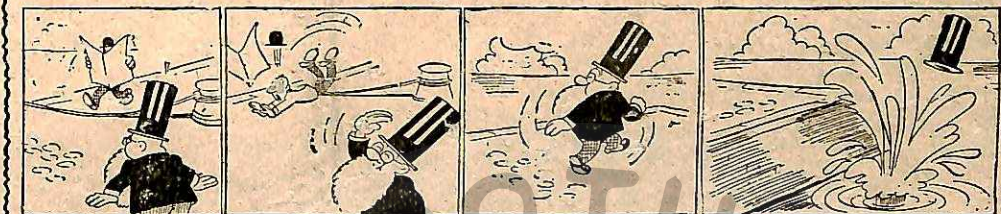
— Καὶ τί εἶναι αὐτὸς ὁ πόλεμος;

Ἡ μαμά δὲν ἀποκρίθηκε. Ὁ Φωτάκης ξαναρώτησε τὸ ἴδιο πρᾶγμα δύο φορές ἀκόμη καὶ τότε ἡ μαμά τοῦ Φωτάκη εἶπε:

— Σ' ἀρέσει Φωτάκη μου ὁ ἥλιος; Τὸν ἀγαπᾶς;

— Ναι μαμάκα.

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ Κ. ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΥ

— Κι' ἄλλος ἀνόητος!...

— Ἰὸ εἶχα προέλαψαι!...

— Περπατοῦν χωρὶς νὰ βλέπουν μπροστὰ τους!...

παπαδόπουλο μὲ τὰ δάκρυα στὰ μάτια καὶ τῆς λέει: Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, κυρά μου, λυπήσου με, μὴ θέλεις νὰ μὲ σκοτώσουν ἄδικα. Ἀχ! μάτια μου, φῶς μου, τῆς λέει, πόσα κακὰ ὑποφέρω γιὰ σένα! ἕνα ἄντρα δὲ θὰ πάρῃς κ' ἐσὺ; Κοιτάξέ με καὶ μένα! μήτε στραθὸς εἶμαι, μήτε κουτσός. Τότες ἐκείνη στέκεται καὶ συλλογιέται καὶ βλέπει ἕνα παλληκάρη χαριτωμένο νὰ κλαίῃ σὰ μωρὸ παιδί. Τὸ λυπήθηκε ἀπ' τὸνα μέρος, κ' ἀπὸ τᾶλλο τὸ συμπαθήσε τόσο πολὺ, πού λέει μέσα της: Τώρα νὰ φωνάξω, τί θὰ καταλάβω; Ὡσπου νάρθουν νὰ τὸν πιάσουν, μπορεῖ νὰ σκοτώσῃ πρῶτα ἐμένα κ' ὕστερα νὰ σκοτωθῇ κ' αὐτός κ' ἀπὸ τᾶλλο πάλι, διαλογιζότανε: Ἐναν ἄντρα δὲ θὰ πάρω; Καλλίτερος δὲ θ' ἄνῃ ἀπ' αὐτόν. Καὶ γυρνάει καὶ τοῦ λέει: Καὶ τώρα τί θέλεις ἐσὺ; Σὰν νὰ πῆρε κομμάτι ἀέρα ἡ καρδιά τοῦ παπαδόπουλου καὶ τῆς λέει: Νὰ σηκωθῶ, κυρά μου, νὰ φύγουμε, ἀπ' ἐδῶ. Δὸς μου ὄρκο, τοῦ λέει, πὼς δὲ μὲ παίρνεις γιὰ ἄλλον κανένα. Καὶ τόσο κουτὸς εἶμαι μάτια μου, ὥστε νὰ γίνω ἐγὼ μέσο γιὰ νὰ περάσῃ ὁ ἄλλος; Μὰ κείνη σὰ νὰ καταλάβαινε κατὶ τὸ ὑπόπτο, ἀλλὰ τί νὰ κά-

Τὸ καλὸ ἄλογο τοὺς περνάει πέρα.

λεῖπουνε κ' ὅλα τὰ καλὰ πρᾶγματα καὶ μοναχὰ τὸ χρυσοῦ ἄλογο ἦταν σωριασμένο χάμω ἀνοικτὸ. Φοιτοῦνα πού μὲ βοήθει! φωνάζει ὁ βασιλιάς, κ' ἔχασα τὴν παρηγόρια μου! μόν' τρεχάτε γρήγορα στὸ ὄπιο τοῦ μάστορη. Μὰ τοῦ κακοῦ πασιχίζου καὶ πολεμᾶνε, τὸ πουλὶ εἶχε πετάξει ἀπ' τὸ κλουδί, ἐνῶ αὐτοὶ ἀρματωμένοι γιὰ νὰ τοὺς πάρουν καταπόδι. Μὰ ἐκεῖνοι ἦσαν πιά κοντὰ στὴ θάλασσα καὶ δὲν εἶχαν κανένα φόβο. Καὶ σὰν βλέπει ἡ κόρη τόσο στρατό, τοὺς λέει: Βλέπετε ὁ πατέρας μου μᾶς κυνηγάει, καὶ πού θὰ πᾶμε τώρα; Τότες τὸ βασιλόπουλο βουτάει τὸ χαλινάρι στὴ θάλασσα καὶ νὰ τὸ καλὸ σου τὸ ἄλογο καὶ τοὺς περνάει πέρα! Τότες μόλις φτάνει κ' ὁ πατέρας της στὴν ἀκρογιαλιά μὰ πὼς νὰ τὴν περάσῃ; Καὶ καταράστηκε τὴν κόρη του: Ἀμὲ, κόρη μου, κ' ἀφοῦ μ' ἀρνήθηκες κ' ἔφυγες, τὴν πρώτῃ βραδιά πού θὰ κοιμηθῇς μὲ τὸν ἄντρα σου νὰ σχιστῇ τὸ ντουδάρι, καὶ νὰ βγῇ ἕνα θεριὸ μὲ δυὸ κεφάλια καὶ νὰ σὰς φάῃ! (Κακὸ πρᾶμα ἡ κατὰρα τοῦ γονιοῦ).

Κι' ἔτσι τὰ δυὸ παιδιὰ κερδίσανε τὴν ὁμορφότερη τοῦ κόσμου.

Για να μαθαίνετε

Διασκεδάζοντας

Αθροισμα 20

Ο δάσκαλος όταν τελείωσε το μάθημα της αριθμητικής, έγραψε στον πίνακα τους εξής αριθμούς:

1	1	1	1	1
3	3	3	3	3
5	5	5	5	5
7	7	7	7	7
9	9	9	9	9

Κι' είπε στα παιδιά:

— Να πάρετε πέντε απ' αυτούς τους αριθμούς και να σχηματίσετε τον αριθμό 20. Τα νούμερα επιτρέπεται να επαναλαμβάνονται, να μπη 2 ή 3 φορές ο ίδιος αριθμός αν είναι ανάγκη.

Οι μαθηταί έσπασαν αδικα το κεφάλι τους. Δέ βρήκαν κανείς τη λύση. Κι' όλοι είπαν ότι δεν είναι δυνατόν να βρεθί άθροισμα 20.

— Αν είναι αλήθεια, παρετήρησε τότε ο δάσκαλος, πώς δεν μπορεί να γίνη άθροισμα 20, τότε υπάρχει κάποιος λόγος. Ποιός είναι αυτός ο λόγος;

Η τάξις σιωπούσε. Ο Νίκος ωστόσο, ο έπιμελότερος απ' όλους, σηκώθηκε ύστερ' από λίγο κι' έδωσε την εξήγησι. Ο δάσκαλος τον βαθμολόγησε με άριστα.

Ποιά ήταν η εξήγησις που είχε δώσει ο Νίκος; Α. — Β. Φ. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΗΣ

Λεξιγραφος

Μ' ένα γράμμα τ' αλφαβήτου και θεά στ' γενική με αυτά τα δύο μόνο μία πόλι Έλληνική στη δημοτική σέ μισό λεπτό σκαρώνω.

Ε. Ν. ΜΟΣΧΟΣ

Στοιχειόγραφος

Σέ Πέρση Βασιληά και μέση αν προσθέσω νήσο μεγάλη έακουσθή εύθους θά σχηματίσω.

Β. ΖΑΧΑΡΙΑΔΗΣ

Αίνιγμα

Δυό πατέρες και δυό γιοι βγήκαν έξω, κυνηγοί.

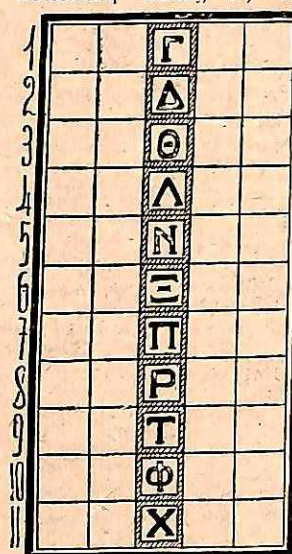
Και σκοτώσαν 6 λαγούς και τούς φέρνουν σηκω-

τους από έναν ο καθείς, δηλαδή τόν όλον τρείς. Τρείς, σάς λέγα τόν σωστό, μά πώς έγινε αυτό;

Α. ΒΟΥΛΑ — Χ. Χ. Β.

Μεσοστιχίς

1) Δροισιτικόν, 2) Ποταμός, 3) Έλαττωμα, 4) Ισπανική πόλις, 5) Άν-

δρικόν όνομα, 6) Νήσος, 7) Πρόγονος (άνορθ.), 8) Νήσος, 9) Ο πυθμίν, 10) Αρχαία πόλις, 11) Τό έχουν οι χοντροί.

Εκτός του μεσαίου γράμματος — που σημειούται άλλωστε στο σχήμα — τα άλλα τέσσερα γράμματα είναι ίδια σ' όλες τις λέξεις. Έτσι, αν θρήτε μια λέξι, αντικαθιστάτε και στις άλλες τα γράμματά της και θά έχετε τη λύσι.

Μ. Ε. ΜΑΤΣΑΚΗΣ

Κρυπτογραφικόν

123456782 = Αρχ. ρήτωρ.
126 = Όμοια εις εκτασιν.
75316 = Αρχ. πόλις.
6216 = Ηπειρος.
217651 = Καρπός.
45621 = Όινος.
3226 = Όρος Έλλάδ.
12732 = Κατάρτι.
451782 = Ό κρίνων.
4376 = Πτηνόν.

Α. Κ. ΣΤΑΦΥΛΑΣ

Γνωρίζετε;

1. Τι είναι εκείνο που σερβίρεται στο τραπέζι, κόβεται, μοιράζεται μά δεν τρώγεται;
2. Ποιός θά ήθελε να είναι μονόφθαλμος;
3. Ποιός βασιλιάς φοράει τόν μεγαλύτερο στέμμα;
4. Τι είναι εκείνο που ο Θεός δεν τόν βλέπει ποτέ, ο βασιλιάς σπανίως και ο κοινός θνητός κάθε στιγμή;

Ι. Θ. ΜΠΡΑΒΑΚΟΣ

Ποικίλη Άκροστιχίς

Τόν πρώτον γράμμα της πρώτης, τόν δεύτερον της δεύτερας, τόν τρίτον της τρίτης κ.ο.κ. αποτελούν πόλιν της Αμερικής.

1) Έλληνική νήσος, 2) Πρωτεύουσα Ευρωπαϊκού κράτους, 3) Πόλις της Ασίας, 4) Έρμος, 5) Μία εκ των θαλασσών, 6) Ασιατική νήσος πλησίον τών Ινδιών, 7) Πόλις της Ιταλίας.

Ι. Κ. ΣΠΕΝΤΖΟΣ

ΚΑΙ ΛΙΓΗ

ΤΟ ΒΕΛΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ...

Ο ένας σκύλος στύν άλλον: — Κοίταξε, και η κυρία μας έβαλε σήμερα φίμωτρο!...

Η μόνη διαφορά...

Ο πελάτης: Μου δώσατε σήμερα τόν πρωί άρσενικό άντι κινίνου.

Ο φαρμακοποιός: Ά κύριε, είσθε πολύ τίμιος. Αυτό κάνει τρείς δρασμάς περισσότερο από τόν κινίνου.

Αμερικάνικο...

— Τόν έμαθες; Ο αρχιτέκτων που κτίζει τόν καινούργιο ούρανοξύστη της 19ης λεωφόρου με τά 200 πατώματα έπεσε από τή στέγη.

— Και σκοτώθηκε;

— Δεν ξέρω, άκόμη πέντελει...

Γιά τήν όμπρέλλα.

Ο δικαστής: Έσπασες τήν όμπρέλλα σου στο κεφάλι αυτού τού ανθρώπου. Δεν αισθάνεσαι τούλάχιστον καμιά λύπη γι' αυτό;

Ο κατηγορούμενος: Βέβαια! Ήταν μια όμπρέλλα τών 500 δραχ.

Ο,τι δεν έβλεπε...

Ο Τάκης σταματά έμπρός σ' ένα κατάστημα έξαρτημάτων αυτοκινήτων, και διαβάζει τήν εξής επιγραφή: «Ο,τι δεν βλέπετε στην βιτρίνα, ζητήστε τόν μέσα στο Κατάστημα».

Ο Τάκης μπαίνει μέσα και ζητεί:

— Θά ήθελα 1 όκά πατάτες και 100 δρασμά τυρί φέτα!!!

ΕΥΘΥΜΙΑ

Καλά έπήγαιναν

Οι δύο φίλοι επέστρεφαν με αυτοκίνητο από μια γιορτή.

Εκείνος που διηύθυνε είχε πιή περισσότερο απ' τόν κανονικό. Και όπως φαίνεται ήταν κάπως ζαλισμένος — αυτό τούλάχιστον έδειχνε ο τρόπος με τόν όποιον ώδηγούσε τόν αυτοκίνητο.

Ο άλλος είχε άρχισει ν' άνησυχί. Και τού συνιστά νά προσέχη.

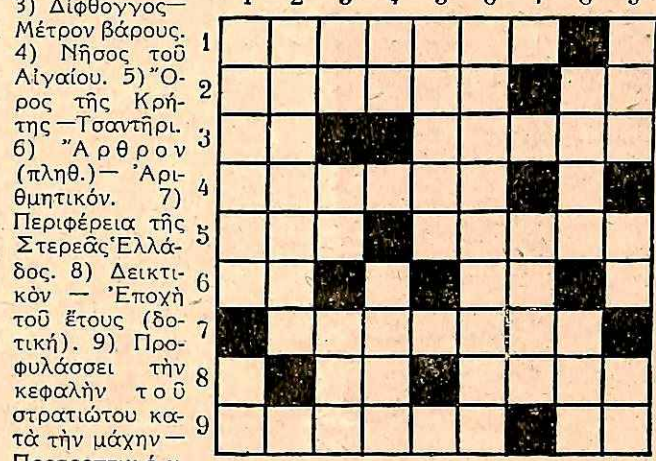
— Νά προσέχω; τού άπαντά ο οδηγός. Τι νά προσέχω;

— Νά προσέχης νά οδηγής καλύτερα τόν αυτοκίνητο.

— Τι λές, άδερφέ; Ώστε έγω είμαι που οδηγώ τόν αυτοκίνητο; Σέ θεβαιώ πώς δεν τόν είχα καταλάβει. Ένόμιζα πώς οδηγείς εσύ!

ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΜΑΣ

Οριζοντίως: 1) Κράτος της Ν. Ευρώπης. 2) Έκαστον δωμάτιον έχει τέσσεσας (δν.)— Αιγυπτιακή θεότης τού ήλιου. 3) Δίφθογγος— Μέτρον βάρους. 4) Νήσος τού Αιγαίου. 5) Όρος της Κρήτης— Τσαντήρι. 6) Άρθρον (πληθ.)— Άριθμητικόν. 7) Περιφέρεια της Στερεάς Έλλάδος. 8) Δεικτικόν — Έποχή τού έτους (δοτική). 9) Προφυλάσσει τήν κεφαλήν τού στρατιώτου κατά τήν μάχην— Προτρεπτικόν ν.

Καθ' έτος: 1) Κράτος της Ν. Ευρώπης— Πρόθεσις. 2) Κράτος της Β. Ευρώπης. 3) Γράμμα τού Έλληνικού αλφαβήτου— Απαγορευτικόν— Τελικός σύνδεσμος. 4) Επιφώνημα πόνου— Χρονικός σύνδεσμος. 5) Σημείον τού όρίζοντος. 6) Είδος τριγώνου, με ίσας τάς δύο πλευράς. 7) Με αυτά οδηγείται ο ίππος. 8) Τρέξιμον ύγρου (αίτ.)— Συμπερασματικόν. 9) Καθεις— Τήν όποιαν— Κλωστή.

Ι. ΜΑΡΚΟΜΑΝΩΛΑΚΙΣ

Μεταγραμματισμός

Είμαι νήσος τού Αιγαίου. άν μ' αλλάξεις ένα γράμμα ποταμός της Ιταλίας θά προβάλλη έν τω άμα.

Κ. Ε. ΒΟΥΓΙΟΥΚΑΣ

Γρίφος

Οδς ει μελλ' ύδωρ 1 άλλοτ' όπως.

ΜΗΝΑΣ ΜΑΤΣΑΚΗΣ

Άκροστιχίς

Τά άρχικά τών κάτωθι ζητουμένων λέξεων άποτελούν Κράτος της Ευρώπης:

1) Κράτος της Ευρώπης, 2) Ένδοξος χώρα ήρώων, 3) Κράτος της Β. Ευρώπης, 4) Χώρα της Β. Αφρικής, 5) Ισχυρόν κράτος της Δ. Ευρώπης, 6) Κράτος της Β. Δ. Ευρώπης, 7) Κράτος της Ασίας, 8) Χώρα της Βαλκανικής Χερσονήσου.

Σ.Π. ΓΟΥΡΜΟΣ

Μετεωρολογία, Στρατός και Ναυτικόν

Μετεωρολογική καταστάσις εστις τής περιοχής εις τήν όποιαν πρόκειται νά δράση τόν πυροβολικόν και οι πολυβόλαρχαι που συνοδεύουν τά συντάγματα πεζικού. Δι' αυτόν τόν λόγον, πρό της έναρξεως της βολής πυροβολικού είναι ανάγκη νά γίνον παρηγορησεις τής βαρομετρικής (ατμοσφαιρικής) πίεσεως, τής διευσθύνσεως και τής έντάσεως τού ανέμου, τής θερμοκρασίας τού άέρος και μερικών άλλων μετεωρολογικών στοιχείων.

Διότι ή βολή τών πυροβόλων και τών πολυβόλων μεγάλου διαμετρήματος, διά νά έπιτύχη τού σκοπού της, πρέπει νά γνρίζωμεν κυρίως τήν ατμοσφαιρικήν πίεσιν και τήν διεύθυνσιν και έντασιν τού ανέμου. Τά βλήματα, όταν διαγράφουν τήν τροχιάν των επί της ατμοσφαιρας, όπότε κινείται εις τήν επιδρασιν αυτής. Ο άνεμος και ή διεύθυνσις αυτού, είναι δυνατόν νά βγάλουν από τήν τροχιάν του τόν βλήμα. Τό αυτό ήμπορεί νά κάμη και ή ατμοσφαιρική πίεσις.

Άλλά πώς είναι δυνατόν νά γνρίζωμεν τήν διεύθυνσιν και έντασιν τού ανέμου εις ύψος 500, 1.000, 2.000 και 3.000 μέτρων που μάς χρειάζεται; Και τόν ζήτημα αυτό έχει λυθή από έτών και ήμπορεί εις τούς καλούς συγκροτημένους στρατούς, οι έξιστημένοι μετεωρολόγοι χρησιμοποιούν τά αεροστάτα διά νά μάθουν τήν διεύθυνσιν και έντασιν τού ανέμου εις τά ύψη που άνεφέραμεν άνωτέρω:

Δηλαδή εις τήν έδραν τής στρατιωτικής μονάδος, πρό της έναρξεως της δράσεως κατά τού έχθρου, αφήνουν νά ύψωθί ένα έλαστικό μπαλόνι τόν όποιον γεμίζουν με ύδρον. Τής σφαίρας αυτής είναι γνωστή ή ταχύτης με τήν όποιαν άνέρχεται και με άρισμένα όργανα, τούς καλουμένους θεοδολίους, παρακολουθούν τήν κίνησιν αυτής. Κατ' αυτόν τόν τρόπον, αν π. χ. εις τά 500 μ. τόν μπαλόνι συναντήση ένα ρεύμα βορείου ανέμου, ένώ θ' άνέρχεται καθ' ύψος θά κινήται και πρός νότον, ήμεις δε παρακολουθούντες αυτό από τήν Γην, ήμπορούμεν, με τήν βοήθειαν άρισμένου μαθηματικού τύπου, νά ύπολογίσωμεν τήν ταχύτητα τού βορείου ανέμου. Άν μετά, εις τά 1.200 μ. συναντήση άνεμον π. χ. δυτικόν, θ' άλλαξή διεύθυνσιν και έτσι ήμεις θά ήμπορούμεν νά πληροφορηώμεν τούς επί κεφαλής τού πυροβολικού, διά τας διεύθυνσεις τών ανέμων εις τά διάφορα ύψη, αυτόν δε θά κανονίσουν αναλόγως τήν βολήν των, ώστε νά έπιτύχη πληρως τού άντικειμενικού της σκοπού.

Άν κανείς θελήση νά μάθη τήν τυχόν τών έλαστικών αυτών σφαιρών, τών πληροφορομένων ότι αττά εις τόν ύψος τών 5.000—6.000 μέτρων σπάζουν, διότι ή έσωτερική πίεσις έν σχέσει με τήν έξωτερικήν είναι μεγάλη και ή έλαστική έπιφάνεια αυτού δεν ήμπορεί νά άνθήξη εις αυτήν.

ΣΕΙΡΙΟΣ

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 16 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1940.— Συνεχίζεται με αυξανουσαν επιτυχίαν η δράσις των δυνάμεών μας ἐφ' ολοκληρώ του μετώπου.

Αι κύρια συγκοινωνία του ἐχθροῦ βάλλονται συνεχῶς ὑπὸ τοῦ πυροβολικοῦ μας καὶ τῆς ἀεροπορίας με καταστρεπτικά διὰ τὸν ἐφοδιασμόν τοῦ ἐχθροῦ ἀποτελέσματα.

Ἐξ ἄλλου, ἐν ἡ Κορυτσᾷ ἔχει περιφύχῃ πανταχόθεν, οἱ Ἴταλοι ὑποχωροῦν ἀτάκτως καὶ εἰς τὸν Καλαμάν.

Αἱ ἑλληνικαὶ δυνάμεις ἐπέτεθσαν κατὰ τῆς ἀνωρῆς κορυφῆς Ἰδαν, ὅπου 1750 μέτρων παρὰ τὴν λίμνην τῆς Πρέσπας καὶ περὶφύγουν ταύτην. Ἡ κορυφὴ τοῦ Ἰδαν δεσπόζει τῆς Κορυτσᾶς καὶ τῶν διερχομένων δι' αὐτῆς συγκοινωνιῶν πρὸς τὸ Ἑλβασάν.

Ἡ ὁδὸς αὕτη, ἀσφαλτόστρωτος, εἶναι ὑψίστης στρατιωτικῆς σημασίας διὰ τὸν ἐχθρόν.

Η ΔΡΑΣΙΣ ΤΗΣ ΑΕΡΟΠΟΡΙΑΣ ΜΑΣ

Ἡ παρὰλληλος δράσις τῆς ἀεροπορίας μας διευκολύνει σημαντικῶς τὰς κινήσεις τοῦ στρατοῦ μας.

Κατὰ τὴν μεγάλην ἀερομαχίαν ὑπεράνω τῆς Κορυτσᾶς κατέρριψαν 13 ἐχθρικά ἀεροπλάνα καὶ ἔτερα 10 ὑπέστησαν ἀνεπανορθώτους ζημίας.

Ἐκτός τῶν ἀνωτέρω κατέρριψαν χθὲς 3 ἐχθρικά βομβαρδιστικά καὶ ἄλλα 3 ὑποχωροῦντα ἐστράψαν πρὸς τὸ νοτιοδυτικὸν ἑσπρος.

Ἐπίσης τὸ Ἀρχηγεῖον τῶν ἐν Ἑλλάδι Βρετανικῶν ἀεροπορικῶν δυνάμεων ἀνεκοίνωσε τὰ ἑξῆς:

«Μεταξὺ τῶν στρατιωτικῶν στόχων, ἐναντίον τῶν ὁποίων ἐπέτεθσαν χθὲς τὰ ἀεροπλάνα μας, ἦτο καὶ μία ἰταλικὴ μηχανοκίνητος φάλαγξ μεταγωγικῶν ἐν κινήσει εἰς τὴν βορείῳ τῆς Κορυτσᾶς περιοχῇ. Ἡ φάλαγξ αὕτη ἐξομβαρδίσθη καὶ ἐμυδραλλιοβολήθη ἐπιτυχῶς ὑποστάσας μεγάλας ζημίας καὶ σφοδρὰ πολλὰ θύματα. Προσεβλήθη ἐπίσης ἀντρέπαυλις, χρησιμοποιουμένη ὡς στρατιωτικὸν ἀρχηγεῖον, ἕξω τῆς ὁποίας ὑπῆρχον πολυάριθμα στρατιωτικὰ αὐτοκίνητα, μία δὲ βαρεῖα βόμβα κατεκρήμνισεν τὴν οἰκοδομήν. Εἰς τὴν περιοχὴν ταύτην κατεστράφη τελείως σημαντικὴ γέφυρα, ἐπὶ τῇ ὁποίᾳ ἐκινούντο ἰταλικά ἐνισχυσεῖς. Μέναν ἀριθμοὺς ἐχθρικῶν στρατευμάτων κατελήθη αἰφνιδιαστικῶς, ὑπῆρξαν δὲ ἀσφαλῶς βαρύταται αἱ ἀπώλειαι τῶν».

ΤΟ ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ

Τὸ χθὲς τὴν νύκτα ἐκδοθὲν ὑπ' ἀριθμ. 20 ἀνακοινωθὲν τοῦ Γεν. Στρατηγεῖου ἔχει ὡς ἑξῆς:

«Ἐφ' ολοκληρώ τοῦ μετώπου συνεχίζεται ζωηρὰ δράσις πεζικοῦ, πυροβολικοῦ καὶ ἀεροπορίας. Συνελάμβεν περὶ τοὺς 700 αἰχμαλώτους καὶ περιήλθον εἰς χεῖρας μας 10 πυροβόλα. Ἡ ἀεροπορία μας ἐξομβάρδισεν ἐχθρικά τμήματα ἐν δράσει καὶ κατέρριψεν εἰς ἀερομαχίας 3 ἐχθρικά ἀεροπλάνα. Δύο ἐκ τῶν ἡμετέρων δὲν ἐπανήλθον εἰς τὰς βάσεις τῶν. Ἡ ἐχθρική ἀεροπορία ἐξομβάρδισεν ἀδιακρίτως πόλεις καὶ χωρία τοῦ ἐσωτερικοῦ. Οὐδεὶς στρατιωτικὸς στόχος ἐβλήθη. Ὑπάρχουσιν ἐλάχιστοι τραυματίαι».

Ἐπίσης τὸ Ὑφυπουργεῖον Δημοσίας Ἀσφαλείας ἀνακοινεῖ:

Κατὰ τὴν χθεσινὴν ἡμέραν, 15ην τρέχοντος, ἡ ἐχθρική ἀεροπορία ἐξομβάρδισεν εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς χώρας ἀδιακρίτως πόλεις

τινάς, κωμοπόλεις, χωρία καὶ ἀγροτικάς περιοχάς, ἀστερομέναν οὐδὲν ποτε στρατιωτικὴν ἐνδιαφέροντος. Εἰς μίαν κωμόπολιν τῆς Ἠπείρου τὰ ἐχθρικά ἀεροπλάνα ἐβάλον κατὰ τῶν οἰκιῶν διὰ πολυβόλων. Ἐκ τοῦ συνόλου τῶν ἀνω βομβαρδισμῶν ἐφονεύθησαν ἐκ τοῦ ἀμάχου πληθυσμοῦ 2 παῖδια καὶ ἐτραυματίσθησαν 3 γυναῖκες. Λοιπαὶ ζημίαι ἐντελῶς ἀσημαντοί.

ΚΥΡΙΑΚΗ 17 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1940.— Κατόπιν ὀρμητικῆς ἐξορμήσεως τῶν ἡμετέρων δυνάμεων ἐναντίον τῶν ἰταλικῶν θέσεων ἐφ' ολοκληρώ τοῦ μετώπου, ἀνέτρεψαν τῶσαν αἱ παλαιαί, ὅσον καὶ αἱ νεαὶ μεραρχαὶ τοῦ ἐχθροῦ αἱ ἀποσταλείσαι ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς Ἀλβανίας πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν ὑποχωρουσάν διαρκῶς ἐχθρικῶν δυνάμεων.

Αἱ νίκαι τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ εἶναι σπουδαιότητας σημασίας, τὰ καταληφθέντα δὲ χθὲς ὄψωματα, τὰ δεσπόζοντα τῆς Κορυτσᾶς, δημιουργοῦν ἐξαιρετικὰς προνομιοῦχον θέσιν εἰς τὸν ἑλληνικὸν στρατόν, ὥστε νὰ ἀναμεινῶνται ραγδαίαι ἐξελεύσεις.

ΤΟ ΠΟΛΕΜΙΚΟΝ ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ

Τὸ χθὲς τὴν νύκτα ἐκδοθὲν ὑπ' ἀριθμ. 21 ἀνακοινωθὲν τοῦ Γεν. Στρατηγεῖου, ἀναφέρει τὰ ἀκόλουθα:

«Ἐφ' ὅλου τοῦ μετώπου, ἰδίᾳ ἐν ἨΠΕΙΡῳ καὶ κυρίως εἰς ὀρεινὴν περιοχὴν ἀμέσως ἀνατολικῶς ΚΟΡΥΤΣΑΣ σοβαροὶ ἀγῶνες καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν συνελήφθησαν παρ' ἡμῶν πολλοὶ αἰχμαλῶται καὶ ἐκυριεύθησαν πυροβόλα, ὅλμοι καὶ παντοειδὲς ὕλικόν.

Ὁ ἐχθρὸς ὑποχωρῶν ἐκ ΚΟΝΙΤΣΗΣ ἐμπυρόλησε ταύτην κατὰ τὸ ἥμισυ.

Ἡ ἐχθρική ἀεροπορία ἐξομβάρδισε καὶ πάλιν πόλεις καὶ χωρία ἀνευ στρατιωτικοῦ ἐνδιαφέροντος, ἀλλ' οὐδὲν θύμα ἐσημειώθη».

Η ΑΠΟ ΑΕΡΟΣ ΕΠΙΘΕΣΙΣ

Κατὰ τὴν χθεσινὴν ἡμέραν ἡ ἐχθρική ἀεροπορία ἐπέτεθ καὶ πάλιν ἐναντίον ἀμάχου πληθυσμοῦ καὶ ποιμνίων.

Τὸ σχετικὸν ἀνακοινωθὲν τοῦ Ὑφυπουργεῖου Ἀσφαλείας ἀναφέρει τὰ ἑξῆς:

Κατὰ τὴν χθεσινὴν ἡμέραν 16ην τρέχοντος, ἐχθρικὸν ὁρδὸν ἀεροπλάνων ἐπολυβόλησαν ἐργαζομένους χωρικοὺς καὶ βόσκοντα ποιμνία εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ χωρίου ΡΙΓΓΑΔΕΣ Κερκύρας, ἀνευ οὐδεὶος θύματος ἢ ζημίας. Ἐτερον ἐχθρικὸν ἀεροπλάνον ἐρριψε βόμβας εἰς τὴν θάλασσαν πλησίον κωμοπόλεως τινος τῆς Ἠπείρου.

Ὁ ἐχθρὸς ὑποχωρῶν πυρπολεῖ καὶ δῆώνει πόλεις καὶ χωρία.

ΤΟ ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΕΙΟΥ

Τὸ ὑπ' ἀριθμ. 22 πολέμικον ἀνακοινωθὲν τοῦ Γεν. Στρατηγεῖου, ἀναφέρει σχετικῶς τὰ ἑξῆς:

«Ἐφ' ὅλου τοῦ μετώπου διεξήχθησαν καὶ σήμερον μάχαι τῶσαν εἰς τὴν Ἠπείρου ὅσον καὶ εἰς τὴν ὀρεινὴν περιοχὴν ἀνατολικῶς τῆς Κορυτσᾶς. Νέοι αἰχμαλῶται, πυροβόλα, ὅλμοι καὶ παντοειδὲς ὕλικόν περιήλθον εἰς χεῖρας μας.

Ὑψώματα σοβαρᾶς στρατιωτικῆς σημασίας κατελήφθησαν παρὰ τὴν σφοδρὰν ἀντίστασιν ἰδίᾳ τῆς ἐχθρικής ἀεροπορίας.

Ἡ ἐχθρική ἀεροπορία ἐξομβάρδισε καὶ ἐπολυβόλησε πόλεις καὶ χω-

ρία τοῦ ἐσωτερικοῦ. Δὲν ὑπάρχουν ζημίαι ἢ θύματα».

Ἐξ ἄλλου ὑπὸ τοῦ Ὑφυπουργεῖου Ἀσφαλείας ἐξεδόθη ἡ κάτωθι ἀνακοίνωσις:

«Κατὰ τὴν χθεσινὴν ἡμέραν, 17ην τρέχοντος, ἡ ἐχθρική ἀεροπορία ἐπολυβόλησε τρεῖς κωμοπόλεις καὶ ἐξομβάρδισε δύο χωρία, ἀνευ οὐδεὶος θύματος ἢ ζημίας τινός».

ΤΡΙΤΗ 19 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1940.— Ἐξηκολούθησαν καὶ χθὲς καὶ ἐξακολουθοῦν καὶ σήμερον εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Κορυτσᾶς σφοδροὶ ἀγῶνες με νέας ἑλληνικὰς ἐπιτυχίας.

Οὗτω τμήματα τοῦ στρατοῦ μας μαχόμενα λυσσώδως ἐφθασαν μέχρις Ἑρσέκας καὶ κατέστρεψαν τὰς ἐκεῖ στρατιωτικὰς ἀποθήκας τῶν ἰταλῶν.

Ἐν τῷ μεταξύ ἡ ἀεροπορία μας ἐξομβάρδισε σκληρῶς τὸ ἀεροδρόμιον τοῦ Ἀργυροκάστρου καὶ ἐχθρικές φάλαγγας εὐρισκομένης ἐν πορείᾳ.

ΤΟ ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΕΙΟΥ

Τὸ ὑπ' ἀριθμ. 23 πολέμικον ἀνακοινωθὲν τοῦ Γεν. Στρατηγεῖου ἀναφέρει τὰ ἀκόλουθα:

«Εἰς τὴν Ἠπείρῳ καὶ εἰς τὴν περιοχὴν ἀνατολικῶς τῆς Κορυτσᾶς συνήχθησαν καὶ σήμερον σφοδροὶ ἀγῶνες. Τὰ στρατεύματά μας ἔσχον νέας ἐπιτυχίας ἀποκρουσάντα ἐχθρικάς ἀντεπιθέσεις καὶ καταλαβόντα θέσεις τοῦ ἀντιπάλου ὧν ἡμῶν μετὰ πείσματος.

Ἐχθρικά τμήματα ἄτινα πρὸ ἡμερῶν εἶχον εισδύσει εἰς τὴν περιοχὴν νοτιῶς τοῦ ποταμοῦ Καλαμά ἀπωθήθησαν ἅπαντα βορείως τοῦ ποταμοῦ.

Ἡμετέρα τμήματα ἐπιδραμοντα εἰς βάθος ἐντὸς ἐχθρικοῦ ἐδάφους κατέστρεψαν ἀποθήκας στρατιωτικῶν ἐφοδίων καὶ καυσίμων ὕλων εἰς Ἑρσέκας καὶ Μπόροβαν καὶ συνέλαβον αἰχμαλώτους τινάς.

Ἡ ἐχθρική ἀεροπορία διὰ σοβαρῶν δυνάμεων ἐξομβάρδισε τὰς ἐπὶ τοῦ μετώπου θέσεις μας. Κατ' ἀερομαχίας ἀνωθεν τοῦ μετώπου ἡ ἡμετέρα ἀεροπορία κατέρριψεν 7 βομβαρδιστικά ἐχθρικά ἀεροπλάνα καὶ 2 διώξεως. Δύο ἐκ τῶν ἡμετέρων δὲν ἐπανήλθον εἰς τὰς βάσεις τῶν.

Ἡ ἡμετέρα ἀεροπορία ἐξετέλεσεν ἀναγνωρίσεις εἰς βάθος ἐντὸς τοῦ ἐχθρικοῦ ἐδάφους καὶ ἐξομβάρδισε τὸ ἀεροδρόμιον Ἀργυροκάστρου καὶ ἐχθρικάς φάλαγγας ἐν κινήσει.

Εἰς τὸ ἐσωτερικὸν ἐξομβαρδίσθη παρ' ἐχθρικής ἀεροπορίας ἡ Πρέβεζα ἀνεπιτυχῶς».

8 ΗΡΩΪΚΟΙ ΔΩΔΕΚΑΝΗΣΙΟΙ

Παρὰ τοῦ ξένου καὶ τοῦ ἑλληνικοῦ τύπου ἐξαίρεται τὸ θάρρος καὶ ὁ ἥρωϊσμός τε δεκάδος Δωδεκανησίων, οἱ ὅποιοι κατόρθωσαν νὰ ἀποδίσσασθον εἰς μίαν νησίδα καὶ νὰ αἰχμαλωτίσουν τὴν φρουράν τῆς.

Σχετικῶς τὸ ἀνακοινωθὲν τοῦ Ὑφυπουργεῖου Ἀσφαλείας ἀναφέρει τὰ ἀκόλουθα:

Κατὰ τὴν χθεσινὴν ἡμέραν ἐχθρικά ἀεροπλάνα ἐρριψαν βόμβας τινὰς εἰς κωμόπολιν ἐν Ἠπείρῳ, ἀνευ θύματος ἢ ζημίων.

Ἐπὶ τῇ Δωδεκανήσῳ, διαμένον καὶ ἐργαζόμενος εἰς ἐλευθέραν Ἑλλάδα, τὴν νύκτα τῆς 17ης πρὸς τὴν 18ην Νοεμβρίου, ἐπὶ κεφαλῇ συμπατριωτῶν του καὶ ἄλλων, ἀπέπλευσαν ἐκ τινος ἑλληνικοῦ ὁρμου διὰ βένζινοπλοίου καὶ ἀπεβίβασθησαν εἰς νησίδα τινα τῆς Δωδεκανήσου. Ἡ ὁμάς αὕτη ἐπέτεθ κατὰ τοῦ ἰταλικοῦ φυλακίου Καραμυτινῶν, τοῦ ὁποίου ἡγεμονία τὸν σταθμάρχην καὶ τρεῖς Καραμυτινέους μετὰ τοῦ ὁπισμοῦ τῶν.

Ἐν συνεχείᾳ ἐπέτεθ κατὰ τοῦ ναυτικοῦ φυλακίου τῆς ἰδίας νησιδος με ἀποτελεσματικὸν φόνον τριῶν, ἐν οἷς καὶ τοῦ ἐπὶ κεφαλῇ βομβοφόρου.

Οἱ ἐπιδραμοντες ἐπέστρεψαν πάντες μετὰ τῶν τεσσάρων αἰχμαλώτων καὶ τοῦ ὁπλοισμοῦ τῶν, εἰς τὸν ὅρμον ἐκ τοῦ ὁποίου ἀπέπλευσαν.

ΤΕΤΑΡΤΗ 20 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1940.— Χθὲς καθ' ὅλον τὸ ἐξ 120 μιλίων μήκος τοῦ ἐλληνοϊταλικοῦ μετώπου, διεξήχθησαν πεισματώδεις μάχαι, ἰδίως εἰς τὸν βορείον τομέα. Τὰ ἑλληνικά στρατεύματα συνεχίζουν πρὸς νότον τὴν νικηφόρον τῶν προελασιν, ἐνῶ εἰς τὸν κεντρικὸν τομέα ἡ κατάστασις παραμένει ἀμετάβλητος.

Ἡ ὅλη κυρίως ἐπιθετικὴ προσπάθεια παρατηρεῖται εἰς τὸν τομέα τῆς Κορυτσᾶς, ὅπου ὁ κλοιὸς ἐξακολουθεῖ περισφίγγων τὸν ἐχθρόν.

Ο ΑΓΩΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΕΡΑ

Ἀλλὰ καὶ ἡ ἀπὸ ἀέρος ἐπιθεσις τῆς ἐλληνικῆς καὶ ἀγγλικῆς ἀεροπορίας ὀπῆρξεν ἀπὸ πάσης ἀπόψεως ἐπιτυχῆς.

Οὕτω, τὸ Ἀρχηγεῖον τῶν ἐν Ἑλλάδι βρετανικῶν ἀεροπορικῶν δυνάμεων ἐξέδωσε τὸ ἀκόλουθον ἀνακοινωθὲν:

«Τὰ ἀεροπλάνα διώξεως τῆς βασιλικῆς ἀεροπορίας, τὰ δρῶντα ὑπεράνω τοῦ ἐχθρικοῦ ἐδάφους, ἐσημείωσαν χθὲς σημαντικὰς ἐπιτυχίας ἐναντίον μεγάλου ἀριθμοῦ ἐχθρικῶν ἀεροπλάνων μάχης.

Ὑπεράνω τῶν ἐχθρικῶν γραμμῶν, εἰς σχηματισμὸς ἀεροπλάνων μας συνήντησε μέγαν ἀριθμὸν ἐχθρικῶν καταδιωκτικῶν καὶ ἀμέσως συνελάλη μετ' αὐτῶν. Κατὰ τὴν ἐπακολουθήσαν ἀερομαχίαν ὅκτω ἀεροπλάνων τύπου «Κ. Ρ. 42» καὶ ἓν ἐκ τῶν νεωτέρων ἰταλικῶν καταδιωκτικῶν τύπου «Γ. 50», κατέρριψθησαν καὶ καταστράφησαν, δύο δὲ ἄλλα «Κ. Ρ. 42» ὑπέστησαν τῶσαν σοβαρὰν βλάβαν, ὥστε εἶναι ἐντελῶς ἀπίθανον νὰ κατόρθωσαν νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὰς βάσεις τῶν.

Ὅλα τὰ ἀεροπλάνα μας ἐπανήλθον ἀθικτα καὶ ἡ μὴ ἀπώλεια ὑπῆρξεν ὁ ἐλαφρὸς τραυματισμὸς ἑνὸς πιλότου μας».

Ἐκ παραλλήλου ἡ ἐλληνικὴ ἀεροπορία ἐπέτεθ ἐναντίον ἐχθρικῶν φάλαγγων ἐν πορείᾳ καὶ ἐπέφερεν εἰς αὐτάς σοβαρὰς καταστροφάς.

Εἰς ἐπιδρομὰς πρὸς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς Ἀλβανίας ἐξομβάρδισεν ἐπιτυχῶς στρατιωτικὰς ἀποθήκας, τὸ ἀεροδρόμιον τῆς Κορυτσᾶς καὶ διαφόρους ὁδικοὺς κόμβους.

ΤΟ ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΕΙΟΥ

Τὸ ὑπ' ἀριθμ. 24 ἐπίσημον ἀνακοινωθὲν τοῦ Γεν. Στρατηγεῖου ἀναφέρει τὰ ἑξῆς:

Εἰς τὴν περιφέρειαν ΚΟΝΙΤΣΗΣ τὰ στρατεύματά μας ἀπώθησαν διὰ τῆς λόγχις τὸν ἐχθρόν ἐξ ἰσχυρῶν θέσεων, τῶν ὁποίων ἡμῶν μετὰ πείσματος.

Ἐπὶ τοῦ ὀρεινοῦ ὅγκου τῆς Μαρόβας ἐσυνεχίσθησαν ἐπιτυχῶς αἱ ἐπιθετικαὶ μας ἐνέργειαι.

Κατ' ἀερομαχίας ἀνωθεν τοῦ μετώπου κατέρριψαν 11 ἐχθρικά ἀεροπλάνα.

Ἀπαντα τὰ ἡμέτερα ἐπέστρεψαν ἀνευ ἀπωλείων εἰς τὰς βάσεις τῶν.

ΠΕΜΠΤΗ 21 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1940.— Αἱ χθεσιναὶ κινήσεις τοῦ στρατοῦ μας εἶχον ὡς ἀποτέλεσμα τὴν διάσπασιν τοῦ ἐχθροῦ καθ' ὅλον τὸ μήκος τοῦ ἐλληνοϊταλικοῦ μετώπου.

Ἡ ὑποχώρησις τοῦ ἐχθροῦ ἐλασεν ἥδη τὴν μορφήν τῆς ἀτάκτου φυγῆς. Αἱ ἑλληνικαὶ δυνάμεις βαδίζουν πλέον με ἀκάθεκτον ὄρμον πρὸς ἐπίτευξιν τῶν ἀντικειμενικῶν τῶν σκοπῶν.

Κατὰ τὰς νικηφόρους ἑλληνικάς προελάσεις περιήλθον εἰς χεῖρας μας ἄφθονον ποσὸν ὕλικόν, ἥτοι πυροβόλα, πολυβόλα καὶ ἑκατοντάδες τεθωρακισμένων καὶ μὴ αὐτοκινήτων.

ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ

Ὁ Πρόεδρος ἀπηύθυνε πρὸς τὸν ἐν Ἀθῆναις Πρῶτον τῆς Μεγάλῃς Βρετανίας κ. Πάρις τὴν κάτωθι ἐπιστολήν ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ λαμπροῦ κατορθώματος τῆς ἀεροπορίας τοῦ βρετανικοῦ στόλου εἰς τὸν Τάραντα:

Ἀθῆναι τῇ 13 Νοεμβρίου 1940

«Φίλε κ. Πρόεδρε,

Τὸ λαμπρὸν κατόρθωμα τῆς ἀεροπορίας τοῦ βρετανικοῦ στόλου, ἡ ὁποία κατέφερεν ἕνα τῶσαν σκληρὸν πλῆγμα εἰς τὸν ἐχθρικὸν στόλον, μὰς ἐνέπλησεν ὅλους χαράς. Ἐπιθυμῶ νὰ συγχαρῶ ὑμᾶς ἐγκραδίας καὶ παρακαλῶ ὑμᾶς ὅπως διεμνηστέτε εἰς τὸν κ. Τσώρτσιλ τὰ αἰσθήματα τοῦ θαυμασμοῦ μου.

Πέποιθα βεβαίως ὅτι τὸ κατόρθωμα τοῦτο θὰ ἀκολουθήσουν καὶ ἄλλα καὶ ὅτι αἱ σύμμαχοι δυνάμεις θὰ καταγάγουν ἐπιτυχίας ὁλοκλήρως ἀποτελεσματικάς.

Νίκαι ταῦτα εἶναι σημαντικὰ καὶ οὐχὶ μόνον ἐν αὐταῖς, ἀλλὰ καὶ λόγω τοῦ ἥθους πλῆγματος, τὸ ὅποιον καταφέρουν εἰς τὸν ἐχθρόν.

Πιστεύω, φίλε κ. Πρόεδρε καὶ σύμμαχε, εἰς τὰ αἰσθήματα τῆς πλέον εὐκρινούς ἀφοσιώσεώς μου.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΕΤΑΞΑΣ»

Η ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

ΤΟΥ ΑΓΛΟΥ ΠΡΕΣΒΕΥΤΟΥ

Ὁ Ἀγγλος Πρῶτος τῆς ἀπῆντησεν ὡς ἑξῆς:

«Φίλε μοι Κύριε Πρόεδρε τῆς Κυβερνήσεως, Δὲν εἴλεψα νὰ μεταβιβάσω τηλεγραφικὰς εἰς τὸν Κύριον Οὐίνστον Τσώρτσιλ τὰ συγχαρητήρια ἄτινα περιείχεν ἡ Ὑμετέρα ἐπιστολή 13ης Νοεμβρίου ἐπὶ τῆς ἐπιτυχίας, τὴν ὁποῖαν κατήγαγεν ἡ ἀεροπορία τοῦ στόλου ἡμῶν εἰς τὸν Τάραντα.

Μόλις πρὸ ὀλίγου ἔλαβα τηλεγράφημα, διὰ τοῦ ὁποίου με παρακαλεῖ ὅπως διαβιβάσω Ὑμῖν τὰς εὐχαριστίας τοῦ διὰ τὸ φιλικὸν ἐκείνο μήνυμα καὶ συγχρόνως νὰ ἐκφράσω τὴν ζωηρὰν καὶ μεγάλην ἱκανοποίησιν ἣν ἐνεποίησεν ἐν Ἀγγλίᾳ ἡ ἐπιτυχία τῆς ἐλληνικῆς ἀντιστάσεως. Ὁ κ. Τσώρτσιλ συγχαίρει θερμῶς τὴν Ὑμετέραν Ἐξοχότητα διὰ τὰ κατορθώματα τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὰς πρώτας τρεῖς ἐβδομάδας τοῦ πολέμου.

Πιστεύω, παρακαλῶ, φίλε κύριε Πρόεδρε, εἰς τὰ αἰσθήματα μου τῆς λίαν ἀφοσιωμένης φιλίας μου.

ΜΙΧΑΗΛ ΠΑΛΑΙΡΕΤ»

ΤΟ ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ

ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΕΙΟΥ

Τὸ ὑπ' ἀριθμ. 25 ἀνακοινωθὲν τοῦ Γενικοῦ Στρατηγεῖου ἀναφέρει σχετικῶς τὰ ἑξῆς:

Εἰς τὴν ἨΠΕΙΡΟΝ τὰ στρατεύματά μας κατόπιν ἐπιτυχῶν ἀγώνων τῶν τελευταίων ἡμερῶν ἀνέτρεψαν τὸν ἐχθρόν ἐπὶ εὐρέος μετώπου καὶ κινούνται πρὸς βορρᾶν. Ἀρματα μάχης, 200 αὐτοκίνητα, παντοειδὲς ὕλικόν καὶ αἰχμαλῶται περιήλθον εἰς χεῖρας μας.

Εἰς τὴν περιοχὴν ΚΟΡΥΤΣΑΣ τὰ στρατεύματά μας ἐσημείωσαν νέας σημαντικὰς ἐπιτυχίας. Ὑπερέβησαν τὴν ὕψηλὴν κορυφογραμμὴν τοῦ ὀρεινοῦ ὅγκου τῆς ΜΑΡΟΒΑΣ καὶ ἐπροχώρησαν ἐπὶ τῶν δυτικῶν ἀντερεισμάτων αὐτῆς.

Ἡ ἀεροπορία μας ἐξομβάρδισεν ἐπιτυχῶς τὸ ἀεροδρόμιον ΑΡΓΥΡΟΚΑΣΤΡΟΥ, ἐπὶ δὲ τοῦ πεδίου τῆς μάχης ἐξομβάρδισε καὶ ἐ

Η ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

ΣΤΟΝ ΠΑΝΗΓΥΡΙΣΜΟ ΤΗΣ ΚΑΤΑΛΗΨΕΩΣ ΤΗΣ ΚΟΡΥΤΣΑΣ

Η ψυχή της Έθνικης μας Νεολαίας εκκρίτησε. Ρίγος ένθουσιασμού και άνατριχίλα έθνικης υπερηφάνειας συντάραξε τα νεανικά της κορμιά, κι από τὸ βάθος τοῦ μικροῦ των στήθους πού κλείνει μεγάλη καρδιά καὶ ἀπεραντοσύνη ψυχῆς, μιά φωνή ἀντήχησε στὸν ἑλληνικὸ ἀέρα καὶ τὸν ἐδόνησε. Ζήτω ἡ Ἑλλάς! Ζήτω ὁ στρατός μας! Ζήτω ὁ Βασιλεὺς κι' ὁ Ἀρχηγός.

Ἡ 22 Νοεμβρίου χαρακτηρίστηκε βαθειά μέσα στὴν ψυχὴ τῆς Νεολαίας μας καὶ θὰ μείνῃ σὰν ἡμερομηνία ἐθνικῆς, ἡμερομηνία ἀλησμόνητος! Τὸ χαρμόσυνο ἀγγελμα τῆς καταλήψεως τῆς Κορυτσᾶς ἀπὸ τὸν στρατὸν μας ὕστερα ἀπὸ σκληρὴ μάχη δέκα ἡμερῶν, δὲν θάβῃ ὑπερβολὴ ἂν ποῦμε πὼς ὕστερα ἀπὸ τὸν Ἀρχηγὸ πρῶτο τοῦ μάθανε τὰ παιδιά τῆς Νεολαίας.

Πῶς τὸ μάθανε; Δὲν εἶναι δὰ καὶ μυστήριό! Ποῦ δὲν εἶναι αὐτὰ τὰ παιδιά νύχτα καὶ μέρα νὰ προσφέρουν τίς πολυτίμες ὑπηρεσίες τους! Σὲ Ὑπουργεῖα, σὲ Δήμους, σὲ Κοινοτήτες, σὲ εἰδικὲς ὑπηρεσίες; Παντοῦ! Στὸ Γεν. Στρατηγεῖο; Καὶ ἐκεῖ μέσα ἀκόμη μπαινοβγαίνουν φαλαγγίτες γιὰ ὑπηρεσία. Καὶ τὸ μάθανε πρῶτο! Καὶ πρῶτοι ἐξαπολύθηκαν σὰν ἄλλοι πτερόντες Ἑρμῆς πρὸς κάθε κατεῦθυνσιν τῆς πόλεως, πρὸς κάθε γωνία τῆς.

Μὲ ἡλεκτρικὴν ταχύτητα εἰδοποιήθησαν τομεῖς, ὑποτομεῖς, σχηματισμοὶ καὶ δι' αὐτῶν αἱ χιλιάδες τῶν φαλαγγιτῶν, τῶν φαλαγγισσῶν, τῶν σκαπανέων καὶ σκαπανισσῶν πού ξεκίνησαν συντεταγμένοι καὶ κατέκλυσαν ἀπὸ τίς δύο τὴν πλατεῖα Ὀμονοίας καὶ τίς κεντρικὲς ἀρτηρίες τῆς πόλεως.

Ὡς γιὰ νὰ συμμεθέξουν ἐνθουσιωδῶς εἰς τὸν πάνδημο ἑορτασμό γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς ἑλληνικωτάτης Κορυτσᾶς.

Ἐν τῷ μεταξύ τὰ γραφεῖα τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως εἶχον σημασιοτολισθῇ καὶ μεγὰ φωνὰ τοποθετημένα στοὺς ἐξώστες τοῦ μεγάρου μετέδιδαν διάφορα στρατιωτικὰ ἐμβλήματα καὶ θούρια.

Περὶ τὴν 4ην ἀπογευματινὴν εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς Ὀμονοίας χιλιάδες φαλαγγιτῶν καὶ φαλαγγισσῶν συνεκρότησαν ὀγκωδεδστάτην διαδήλωσιν καὶ περιήρχοντο τὰς κεντρικὰς ὁδοὺς τῆς πρωτεύουσας ἐν ἐξᾷλλῳ ἐνθουσιασμῷ ζητωκραυγάζοντες ὑπὲρ τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ, τοῦ Βασιλέως καὶ τοῦ Ἀρχηγοῦ.

Τῆς διαδήλωσεως προηγούντο σημαῖαι τῆς Ὀργανώσεως, λάβαρα καὶ ἐπιγραφαὶ μετὰ λέξεις: «Ζήτω ὁ Στρατός», «Ζήτω ὁ Ἀρχηγός», «Ζήτω ὁ Βασιλεὺς», αἱ φιλαρμονικαὶ καὶ ἡκολούθει ἡ ἀνθρωποθάλασσα τῶν παιδιῶν τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ πλῆθος κόσμου.

Ἡ διαδήλωσις διήλθε πρὸ τῶν γραφείων τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως ὅπου ἀνώτεροι βαθμοφόροι ὠμίλησαν πρὸς τοὺς φαλαγγίτας καὶ πρὸς τὸν λαὸν πού τοὺς συνώδεε, ἐξάραντες τὴν λαμπρὰν νίκην τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ.

Ἡ διαδήλωσις ἐπρόχωρησε πρὸς τὴν πλατεῖαν Συντάγματος καὶ ἀφοῦ προέβη εἰς ἐνθουσιωδῆς ἐκδηλώσεις πρὸ τοῦ Στρατηγεῖου ὑπὲρ τοῦ Βασιλέως καὶ τοῦ Ἀρχηγοῦ κατήλθε διὰ τῶν ὁδῶν Πανεπιστημίου καὶ Κοραΐς εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως. Αἱ ἐκδηλώσεις τῶν ἐνθουσιῶντων φαλαγγιτῶν συνεχίσθησαν ἐξω τῶν γραφείων τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως τῆς

Ε.Ο.Ν. μέχρι τῆς ἑσπέρας. Μὲ ἀκράτητον ἐνθουσιασμόν ἐωρτάσθη ἐπίσης ἡ ἀπελευθέρωσις τῆς Κορυτσᾶς καὶ εἰς ὅλους τοὺς ὑποτομεῖς Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ Περιγύρων, ὡς ἐπίσης καὶ εἰς ὅλας τὰς Περιφερειακὰς Διοικήσεις.

ΔΟΞΟΛΟΓΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΝ

Τὴν 4ην μ.μ. χοροστατοῦντος τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Χρυσάνθου, ἐτελέσθη εἰς τὸν καθεδρικὸν ναὸν πανηγυρικὸς ἑσπερινὸς καὶ μετ' αὐτὸν δοξολογία ἐπὶ τῇ καταλήψει τῆς Κορυτσᾶς. Ἀπειρον πλῆθος λαοῦ κατέκλυσε τὸν ναὸν καὶ παρηκολούθησε μετὰ βαθείας κατανύξεως καὶ συγκινήσεως τὴν ἱερὰν τελετὴν. Περὶ τὸ τέλος ταύτης ὁ Μακαριώτατος ὠμίλησε καταλλήλως πρὸς τὸ ἐκκλησίασμα, τὸ ὁποῖον ἡκροάτο μετὰ δακρύων καὶ ἱεροῦ ἐνθουσιασμοῦ. Ὁ Μακαριώτατος ἐτόνισε τὴν ἰδιαίτην πρόνοιαν τοῦ Θεοῦ διὰ τὸ ἔθνος, ἐκδηλωθεῖσαν πολλὰκις κατὰ τὴν μακραίωνα ἱστορίαν του. Ὑπέμνησε διὰ παραδειγμάτων ὅτι ἀναποσπᾶστος συνδεδεμένος μετὰ τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθηματος εἶναι τὸ ἠθικὸν καὶ τὸ πατριωτικὸν αἶσθημα καὶ ὅτι ὅταν παραλύτῃ τὸ θρησκευτικὸν αἶσθημα, παραλύει εὐθὺς καὶ τὸ πατριωτικόν. Ἐξήρε τὴν δύναμιν τῆς πίστεως κατὰ τὸν ἀναληφθέντα ἀγῶνα. Ἐν τέλει ἐπεκαλέσθη τὴν χάριν τοῦ Παντοδυνάμου Θεοῦ καὶ τὴν σκέπην τῆς Παναγίας ἐπὶ τὸν ἡρωϊκῶς μαχόμενον ἑλληνικὸν στρατὸν καὶ ὁλόκληρον τὸ ἔθνος.

Τὴν δοξολογίαν παρηκολούθησαν πλῆθος παιδιῶν τῆς Ε.Ο.Ν.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κεντρικὴ Διοίκησις

Τὸν Κυβερνητικὸν Ἐπίτροπον τῆς Ε.Ο.Ν. κ. **Ἀλέξ. Ν. Κανελλόπουλον** ἐφεδρον ἀνθυποσημηναγὸν τῆς Βασιλικῆς Ἀεροπορίας, ἀναλαβόντα ὑπηρεσίαν εἰς τὴν ομάδα του, θὰ ἀναπληρῇ εἰς τὰ καθήκοντά του κατὰ τὴν ἐξ Ἀθηνῶν ἀπουσίαν τοῦ ὁ νόμιμος ἀναπληρωτῆς τοῦ Ἐπιτελάρχῃς τῆς Ε.Ο.Ν. **Συνταγματάρχῃς κ. Σ. Ρούβαλης**.

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΑΡΧΗΓΟΝ

Πρὸς τὸν Ἀρχηγὸν τῆς Κυβερνήσεως καὶ Γενικὸν Ἐπιθεωρητὴν τῆς Ε.Ο.Ν. κ. **Ι. Μεταξάν** ἀπεστάλησαν τὰ κατωθὶ τηλεγραφήματα ἐπὶ τῇ ἀπελευθέρωσιν τῆς Κορυτσᾶς ὑπὸ τοῦ ἡρωικοῦ μας Στρατοῦ:

Ἐξ Ἀμφίσσης:

Τὰ μέλη τῆς Ὑποδιοικήσεως Ε.Ο.Ν. Παραρτήσεως παρακολουθοῦντα μετ' ἐνθουσιασμοῦ τὰς περιλάμπους νίκας τῶν ἀθανάτων Τσαλιῶδων μας, δι' ἐράνου τῶν προσφύγων μεταξὺν κυανόλευκον διὰ νὰ ὑψωθῇ αὐτὴ εἰς τὴν ἀπολυτρώσειαν ἐκ τῆς βαναύσου ἱταλικῆς δουλείας αἰματοδρόσκον Κορυτσάν, σύμβολον ἑσπεῖ τῆς ἐλευθερίας, ὑποσχεόμενοι ὅτι οὐδέποτε θὰ ἐπιτρέψωμεν τὴν ὑποστολὴν ταύτης.

Ἐξ Ἀργους:

Ἡ Ε.Ο.Ν. Ἑλλάδος Ἀργους πανηγυρίζει νικητὴν τρισεξέτους Ἑλλάδος, Διοικήτρια Ἐλ. Νηπιτίδου.

Ἐξ Ἀττικοβοιωτίας:

Ἡ ὑπέρρογος νίκη τοῦ ἡρωικοῦ Στρατοῦ μας ὑπὸ φωτεινὴν καθόδηγησιν αὐτοῦ, πληροῦ χαρᾶς καὶ ἐνθουσιασμοῦ τὰς Ἑλληνικὰς ψυχάς. Βαθμοφόροι καὶ Φαλαγγίται Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ἀρρένων Ἀττικοβοιωτίας συμμετέχοντες ἔθνικῳ ἑορτασμῷ ἀποδύοντες μετὰ πίστεως καὶ ὑπερφηφείας πρὸς Σὲ τὸν μεγάλον Ἀρχηγὸν καὶ Πατέρα ἐπὶ τὴν ὁλοκληρωτικὴν νικὴν καὶ δόξαν αἰωνίας Ἑλλάδος.

Περιφερειακὸς Διοικητῆς Ἀττικοβοιωτίας

ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΠΡΟΣ ΤΗΝ Ε.Ο.Ν. ΔΙΑ ΤΟΥ Κ.Ε.Ν.

Ἡ Ἐταιρία «Τεχνικῶν Ἀεροπορικῶν Ἐκμεταλλεύσεων» διὰ τηλεγραφήματός τῆς πρὸς τὸν Κυβερνητικὸν Ἐπίτροπον Νεολαίας κ. **Ἀλέξανδρον Ν. Κανελλόπουλον**, καθιστᾷ γνωστὸν ὅτι, ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ τῆς, ὅπως συμβάλῃ εἰς τὸν ἱερὸν μας ἀγῶνα, θέτει εἰς τὴν διάθεσιν τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας τὴν Ἀεροπορικὴν Σχολὴν Ἀθηνῶν, τὸ ὅλόν τῆς, ὡς καὶ τὸ μὴ στρατευθὲν προσωπικὸν αὐτῆς, διὰ τὴν ἐκπαίδευσιν φαλαγγιτῶν ὡς ἀεροπόρων.

Αἱ Εἰσφοραὶ τῶν Ἑλλήνων καὶ Ἑλληνίδων εἰς τὴν Κ.Υ.Α.Μ.

Εἰς τὴν Κ.Υ.Α.Μ. τῆς Ε.Ο.Ν. διὰ τῶν Περιφερειακῶν Ὑπηρεσιῶν Ἀλληλεγγύης Μετώπου, τῆς Δ.Α.Σ., τῶν Περιφερειακῶν Διοικήσεων Ἀρρένων καὶ Θηλέων Πρωτεύουσας, καὶ τῆς Διοικήσεως Ταγμάτων Ἑργασίας προσέφερον εἰς ἐνίσχυσιν τῶν ἡρωικῶν μας πολεμιστῶν καὶ τῶν οἰκονομῶν των οἱ κατωθὶ Ἕλληνες πατριῶται τὰ ἐναντὶ τῶν ὀνομάτων των σημειούμενα ποσά:

Ἐταιρεία Μεταφορῶν «Ερμῆς» 4.500, Γαίτης Δημητριάδης καὶ Σία (Κινηματογράφος «Ἑλλάς») 3.000, Παπαδημητρίου καὶ Γερούσης 1.000, Μηνιάδης Μ. καὶ ἱ. 1.000, Καλιβρύσης Γεώργιος 1.000, Καραντῆς 1.000, Ἐταιρεία Βαγενᾶς - Κολοκυθᾶς 1.000, Παπαγιάννης Σταύρος 1.000, Νικολαΐδης Μαῦρος Α. Ε. 1.000, Ἐφημερίς «Βραδυνή» 1.000, Μυλωνάδης 1.000, Γαβριηλίδου Φ. καὶ Σία 1.000, Φασούλας Βασίλειος 1.000, Ἀσφαλ. Ἐταιρεία «Ἐθνικὴ Ζωὴ - Καλὴ Πίστις» 1.000, Ἀλεξανδράκης καὶ Ἀθανασοῦλας 1.000, Ὑπάλληλοι Ἀσφαλιστικῆς Ἐταιρείας «Ἐθνικὴ Ζωὴ - Καλὴ Πίστις» 520, Κραντιγιέρ 560, Παναγιωτοπούλου Π. 500, Φεοδόπουλος Θεοφάνης 500, Ἀδελφοὶ Βαρβατοῦλη 500, Δαμιανίδης Τ. 500, Μπενέτος Δημήτριος 500, Ἐμμανουλοπούλου 500, Καρατοέρης 500, Φέρτης Κ. καὶ Ἀδελφοὶ 500, Παπανδρέου Γεώργιος 500, Παραθα-

νός Κωνσταντῖνος 500, Ἀδελφοὶ Βαρεῖα 500, Πικούνης Σταύρος 500, Κασίμης Σπυρίδων 500, Παπανικολάου 500, Φίφας Ἰωάννης 500, Ἀλεξίου 500, Καπουδῆς Σακ. 500, Μιχαλός Γ. 500, Κωνσταντίνους 500, Σωτηρίου Μ. 500, Ἐρμούλα 500, Δήμας Β. καὶ Ψόντος 500, Κολοθιῶτης Ἀθ. 500, Κασμάτης Μιν. 500, Γαρυφαλλῆς - Μαρούλης 500, Κωνσταντῆς Κυρ. 500, Πουκαμίας Γεώργιος 500, Κιρπασιὸν Σαρκῆς 500, Β. Η. Σ. Κ. Α. Ε. 500, Γονιῶς Π. 500, Κ. Καραμπόκης 1.000, Κ. Καλαμπόκα 500, Κ. Μπαρούνης Ἐλένη 500, Δις Ἀγέιτου Εἰς 500, Λεμὸς Μιλ. 1.000, Γρηγοριάδου 500, Τόχου 500, Κ. Μπότσαρη 1.000, Κ. Κασσιμάτη 1.000, Χρωματόπουλος Χαραλ. 500, Ἐταιρεία Μην. Προϊόντων 1.000, Δις Καραούλη Ρόζα 500, Κ. Λαγομιντζῆς 500, Κ. Ρούσσου 500, Κ. Σαμερτσάνος Ἰωάννης 500, Κ. Ξενάκη Μαρία 1.000, Κ. Κόρση Ἰωάννης 1.000, Ἐταιρεία Α.Γ.Φ.Α. 1.000, Κ. Λούκας 1.000, Κ. Μιχαηλίδης 500, Κ. Γκοτσάκη Μαρία 1.000, Κ. Σαδάρης 500, Κ. Κωνσταντῖνου Ἐλένη 500, Κ. Κορόλλη Ἰωάνν. 1.000, Κ. Μουσαγιά 1.000, Κ. Φιλίππου 700, Κ. Μαρῆς 500, Ἐταιρεία Α.Γ.Φ.Α. 1.000, Κ. Κανζία 1.000, Κ. Βούλγαρης 500, Ἐταιρεία Πειραιῶς Προμηθεὺς 500, Βαλάσης Ἐμμανουὴλ 500, Κ. Ράλλη Ἐλένη 500, Κωνσταντίνους Χριστόφ. 500, Χαρημῆς Γ. 500, Βάγιας Ἀναστάσιος 500, Μεταξᾶς Γεώργιος 500, Δ. Τζιτζὶ Βίβη 500, Ἀναστασάτος 1.000, Κ. Ἰωαννίδης Ἀλέξ. 500, Ἐταιρεία ΠΕΑΛ 500, Δις Βαντέραντ Νανά 500, Παγοποικτικῆς Ἐταιρεία 500, Κ. Κωνσταντίνου 545, Κ. Μεταξᾶς Σπύρος 500, Κ. Ροδίτου Μαρία 500, Κ. Χαραλαμπί-

μυλός Ἀθηνῶν 500, Ὡδεὼν Ἀθηνῶν 500, Κ. Β. 500.

Ἐκτός τῶν ἀνωτέρω ἀπέστειλαν πρὸς τὴν Κ.Υ.Α.Μ. ὑπὲρ τῶν μαχομένων στρατιωτῶν μας οἱ κατωθὶ τὰ ἐναντὶ ποσά:

Νίκη Γεροντάκη 500, Σάββας Δικαῖος 1.730, Γεωργ. Καποδιστρίου 2.000, Δημήτριος Στρατηγός 100.000, Σπ. Καλιάφα 500, Ἐλένη Πάνου 4.500, Αἴμ. Ζαχαρίτσας 2.000, Ἀνδρέας Ρωσσῆς 2.000, Κων. Καρανίκας 3.000, Διον. Χριστοπόπουλος 1.000, Ἰωάν. Κούγκας 100, Ἐμμ. Κούγκας 100, Μαρ. Κουτσουριώτου 100, Γ. Ραϊσῆς 250, Γεώργιος Συρεγγέλας 5.000, Κλ. Ντόρος 10.000, Στ. Ἀνδρέου 1.000, Σταμ. Γαβριήλ 4.300, Παπαναγιωτοπούλου 500, Ἡλίας Μαρτσάκος 500, Α. Πικουλῆς 100, Σερ. Φουλίδης 500, Π. Ζ. Ω. Χ. 200, Κων. Παπαχρυσάνθου 5.100, Ὀλγα Λουκῆ 10.000, Μακαρόνας - Ἀγγελίδης 50.000, Μακαρόνας - Ἀγγελίδης διάφορα εἶδη ἀξίας 10.000, Ἐταιρεία Λαναρά εἶδη ἀξίας 3.000.000.

Τὸ Περιπτερον τῆς Π.Υ.Α.Μ.

Ἦρχοντες εἰς τὴν Πλατεῖαν Συντάγματος ἡ λειτουργία τοῦ Περιπτεροῦ τῆς Περιφερειακῆς Ὑπηρεσίας Ἀλληλεγγύης Μετώπου τῆς Ε.Ο.Ν.

Εἰς τὸ Περιπτερον τοῦτο θὰ γίνεταί δεκτὴ πᾶσα προσφορά εἰς χρῆμα ἢ εἰς εἶδος, προοριζομένη διὰ τοὺς ἡρωικοὺς στρατιώτας μας καὶ τὰς οἰκονομίας των.

Αἱ προσφοραὶ τῶν Ἑλλήνων καὶ Ἑλληνίδων ἀποστέλλονται καθημερινῶς εἰς τοὺς πολεμιστάς μας.

ΚΑΙ ΑΛΛΑ 3 ΕΚΑΤΟΜΥΡΙΑ ΠΡΟΣΕΦΕΡΕΝ Ἡ Ε.Ο.Ν.

Τὸ Κεντρικὸν Ταμιεῖον τῆς Ε.Ο.Ν. ἐν συνεχείᾳ τῶν προηγουμένων εισφορῶν τῆς Ὀργανώσεως, προσέφερεν ὡς δευτέραν δόσιν εἰς τὴν Κεντρικὴν Ὑπηρεσίαν Ἀλληλεγγύης Μετώπου τρία ἑκατομύρια δραχμῶν ὑπὲρ τῶν ἡρωικῶς μαχομένων Στρατιωτῶν μας καὶ τῶν Οἰκονομῶν των.

Ἡ Ε.Ο.Ν. ΚΟΖΑΝΗΣ ΔΙΑ ΤΟΝ ΣΤΡΑΤΟΝ

Πρὸς τὴν Κεντρικὴν Ὑπηρεσίαν Ἀλληλεγγύης Μετώπου τῆς Ε.Ο.Ν. ἀπεστάλη ἐκ μέρους τῆς Περιφ. Διοικήσεως Κοζᾶνης τῆς Ε.Ο.Ν. ἡ πρώτη πλοῦσα δόσις διὰ τοὺς ἡρωικοὺς στρατιώτας μας καὶ τὰς οἰκονομίας των, περιλαμβανοῦσα 34.969 δραχμᾶς, διάφορα μάλлина εἶδη, κουβέρτες, πουλερικά, ἄρνια, ταῖγάρα, σιτάρι καὶ ἄλλα χρήσιμα εἶδη.

Ἡ Περιφερειακὴ Ὑπηρεσία Ἀλληλεγγύης Μετώπου τῆς Ε.Ο.Ν. Ἀττικοβοιωτίας ἀπέστειλε τὴν πρώτην πλοῦσαν δόσιν εἰς τὴν Κεντρικὴν Ὑπηρεσίαν Ἀλληλεγγύης Μετώπου τῆς Ε.Ο.Ν. περιλαμβανοῦσαν σημαντικὸν ποσὸν χρημάτων καὶ ἀρκετὰ μάλлина εἶδη διὰ τοὺς ἡρωικοὺς στρατιώτας μας καὶ τὰς οἰκονομίας των.

Εἰσὶς τὸ χωρίον Βάρη ἀπέστειλε πρὸς τὴν Περιφερειακὴν Διοίκησιν Ἀττικοβοιωτίας 48 καινούργιες κουβέρτες καὶ διάφορα μάλлина εἶδη καὶ ἡ Σκάλα Ὀρωποῦ 10.000 δραχμᾶς καὶ ἀρκετὲς ὀκάδες μαλλί.

ΠΟΥ ΘΑ ΔΙΝΕΤΕ ΤΑ ΤΣΙΓΑΡΑ ΓΙΑ Τὸ ΣΤΡΑΤΟ ΜΑΣ

Ἡ Κεντρικὴ Ὑπηρεσία Ἀλληλεγγύης Μετώπου τῆς Ε.Ο.Ν. θὰ τοποθετῇ ἐντός τῶν ἡμερῶν εἰς τὰ περιπτερα καὶ εἰς τὰς διάφορα κέντρα τῶν Ἀθηνῶν, ὡς ἐπίσης καὶ εἰς τὰς Ἐπαρχίας κουτιά γιὰ τὸ τσιγάρο τοῦ Στρατιώτου, καὶ εἰς τὰ ὁποῖα θὰ δύναται οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ρίψουν πακέτα τσιγάρων διὰ τοὺς ἡρωικῶς μαχομένους στρατιώτας μας. Εἰς τὰς Ἀθήνας θὰ τοποθετηθῶν περὶ τὰ χίλια κουτιά.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑΙ ΣΤΡΑΤΙΩΤΩ

Πρὸς τὴν Κεντρικὴν Ὑπηρεσίαν Ἀλληλεγγύης Μετώπου τῆς Ε.Ο.Ν. ὁ στρατιώτης Σωτήριος Ζαροφάπουλος ἀπέστειλεν ἐπιστολὴν διὰ τῆς ὁποίας ἐκφράζει τὴν εὐγνωμοσύνην του διὰ τὴν ἠθικὴν καὶ ὁλικὴν βοήθειαν τὴν ὁποῖαν παρέχει ἡ Κ.Υ.Α.Μ. τῆς Ε.Ο.Ν. εἰς τοὺς ἡρωικοὺς μας στρατιώτας. «Νὰ εἰσθε ὅλοι σὰς ὑπερβάλοι — ἐπιλέγει ἡ ἐπιστολή — ὅτι ὁ ἀγωνισθὼμεν μέχρι τελευταίας στιγμῆς διεκδικώντας σπιθαμὴν πρὸς σπιθαμὴν καθεὶς γωνία τῆς ὤρειας μας γῆς, τὴν ὁποῖαν γιὰ νὰ πάροιν θὰ πατήσουν πρῶτα στὰ πόδια ὀνόματα ὧν μας. Ζήτω ἡ μικρὴ ἄλλ' ἐνδοξὴ Ἑλλάς».

ΓΕΝΙΚΗ ΑΠΟΨΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΚΟΡΥΤΣΑΣ

ΤΟ ΠΟΛΕΜΙΚΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΗΣ "ΝΕΟΛΑΙΑΣ",

(Συνέχεια από την σελίδα 261)

καταστροφαι εις στρατιωτικους στόχους και τὸ ἀεροδρόμιον, ὅπου ἐν ὑπόστεγον ἐβλήθη καιριῶς καὶ ἐκρηκτοῦν. Εἰς τὸ μέτωπον ὁ ἀγων προσελαβέν ἀπο τῆς χῆς ἀποφασιστικῆς τροπῆς ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων, ἡ δὲ ὑποχώρησις τῶν Ἱταλῶν μετεβλήθη εἰς κατεσπευσμένην φυγὴν.

Ἡ σταθερά πείσις τῶν ἑλληνικῶν στρατευμάτων, ἡ ἀξιοσάμαστος γενναίότης των καὶ ἡ πῶσις τοῦ ἡθικοῦ τῶν Ἱταλῶν εἶναι δυνατόν νὰ ἔχουν σοδαράς συνεπειὰς ἐπὶ τῆς περαιτέρω ἐξελίξεως τῶν ἐπιχειρήσεων. Κατοπιν τριημέρων ἀντεπιθέσεων καὶ τριημέρου ἐντονωτάτης δράσεως τῆς ἀεροπορίας των, οἱ Ἱταλοὶ ἀνετράπησαν χυεὲς ἐπὶ εὐρέος μετώπου καὶ καταδιώκονται συντονως ἀπὸ τοὺς Ἑλλήνας, ἡ δὲ φυγὴ των κατέστη σήμερον τόσον ταχεία, ὥστε διεκοίτη ἡ ἐπαφὴ μεταξὺ τῶν ἱταλικῶν ἀποστοφολακῶν καὶ τῶν ἑλληνικῶν ἐμπροσθοφυλακῶν. Τὰ κυριευθέντα ἀπὸ τοὺς Ἑλλήνας λάφυρα εἶναι τόσον πολλὰ, ὥστε νὰ ὑπολογίζονται σοδαρῶς ὡς σημαντικὴ ἐνίσχυσις διὰ τὸν ἐξοπλισμὸν τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ. Μεταξὺ ἄλλων εὐρέθησαν ἀνεπαροὶ ἀποθήκαι πετρελαίου, τὰ δὲ κυριευθέντα ὕλικά ἐπαρκούν διὰ τὴν τροφοδότησιν τῶν κυριευθέντων ἱταλικῶν τηλεδολων. Πιστεύεται ὅτι ἡ ἑλληνικὴ πείσις εἶναι δυνατόν νὰ συνεχισθῇ μετὰ τὴν ἰδίαν ἐντασιν, χῆρις ἰδίας εἰς τὴν συνεργασίαν τῆς βρεταννικῆς ἀεροπορίας.

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 23 Νοεμβρίου 1940.—Ἡ ἑλληνικὴ ἀπὸ Κορυτῆς ἡ ὁποία τῶν ἐδοκίμασεν ὑπὸ τὴν φασιστικὴν τυραννίαν ἡλευθερώσας, χυεὲς ὑπὸ τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ κατοπιν σκληρᾶς μάχης ἡ ὁποία διήρκεσε ἐπὶ δέκα ἡμέρας.

Ἡ νικητὴς ἑλληνικὸς στρατὸς εἰσῆλθεν εἰς τὴν πόλιν ἐν μέσῳ συγκινητικῶν ἐκδηλώσεων τῶν ἐλευθερωθέντων ἀπὸ τὴν ἱταλικὴν δουλείαν κατοίκων καὶ ἐγινε κυρίως ἀφρόνους πολεμικοῦ ὕλικου καὶ χιλιᾶδες αἰμαλώτων.

Ἡ Ἀρχηγὸς ἐπὶ τῇ καταλήψει τῆς Κορυτῆς, ἀμείψαν ἀπὸ ραδιοφώνου πρὸς τὸν ἑλληνικὸν λαὸν τὴν 9 μ. μ. τῆς ἡμέρας τῆς καταλήψεως, τὸν δὲ λόγον του δημοσιεύομεν εἰς ἄλλην σελίδα.

ΤΟ ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ

Τὸ χθὲς τὴν νύκτα ὑπ' ἀριθ. 27 πολεμικὸν ἀνακοινωθέν τοῦ Γεν. Στρατηγείου ἀναφέρει τὰ ἀκόλουθα.

Κατὰ τὴν σημερινὴν ἡμέραν τὰ στρατευμάτα μας ἐπέτυχον τὴν ὁλοκληρώσιν τοῦ ὀρεινοῦ ὅγκου τῆς ΜΟΡΑΒΑΣ, τὴν κατάληψιν τοῦ ὄρους ΙΒΑΝ καὶ τοῦ ΚΑΦ—Ε—ΚΑΡΙΤ. Κατελήφθη ἡ ΚΟΡΥΤΣΑ.

Νοτιώτερον εἰς τὸν τομέα τῆς ΠΙΝΔΟΥ τὰ στρατευμάτα μας κατέλαβον τὸ ΛΕΣΚΟΒΙΚΙ καὶ ἐπροχώρησαν πέραν τῆς ΕΡΣΕΚΑΣ καὶ ΜΠΟΡΟΒΑΣ.

Εἰς τὴν Ἡπειρὸν τὰ στρατευμάτα μας ἀνακατέλαβον τὴν πόλιν τῶν ΦΙΛΙΑΤΩΝ καὶ ἀπώθησαν τὸν ἐχθρὸν πέραν τῶν συνόρων.

Ἡ ἀεροπορία μας ἐδομάρδισεν ἐχθρὴς φάλαγγας ἐν ὑποχωρήσει μετὰ μεγάλης ἐπιτυχίας, παρὰ τὴν δραστηρίαν ἀντίδρασιν τῆς ἐχθρικής ἀεροπορίας.

Κατὰ τὴν μάχην τῆς ΚΟΡΥΤΣΑΣ, ἥτις διήρκεσεν ἐπὶ ἐννέα ἡμέρας, τὰ στρατευμάτα μας, παρὰ τὴν ἰσχυροτάτην ἀντίδρασιν τῆς ἐχθρικής ἀεροπορίας, κατήγαγον λαμπρὰν νίκην, ἀνατρέψαντα μεγάλας δυνάμεις τοῦ ἐχθροῦ ἐγκατεστημένας ἐπὶ φυσικῶς ὁχυρῶν θέσεων ἐνισχυομένων ἐν πολλοῖς ὑπὸ ἀνθεκτικῶν ὀργανώσεων ἐκ σιδηροπαγοῦς σκυροδέματος μετὰ σιμακοπλεγμάτων.

Τὴν ΚΟΡΥΤΣΑΝ ὑπερήσκησαν αἱ ἐξελίξεις δυνάμεις: Ἡ 2α μεραρχία Ἀλπιανιστῶν Τριεστίνου, ἡ 19η μεραρχία Βενέτσιας, ἡ 29η μεραρχία Πιεμόντε, ἡ 49η μεραρχία Πάρμας, ἡ 53η μεραρ-

χία Ἀρέντζο, τὰ ἀνεξάρτητα τάγματα Τορόμι καὶ Παραμπί, τὸ 109ον καὶ 166ον τάγματα Μετανοχιτώνων, τὸ 4ον σύνταγμα τῶν Βερσαλιέων, τὸ 101ον τάγμα πολυβόλων θέσεων, διαθετούσαι ἐπὶ πλὴν ὡς συμπληρωματικὰ μέσα πολλὰς πυροβολαρχίας βαρέος πυροβολικοῦ καὶ σημαντικὸν ἀριθμὸν ἀρμάτων μάχης.

Οἱ κατὰ τὴν μάχην ταύτην περιελθόντες εἰς χεῖρας μας αἰχμάλωτοι καὶ τὰ κυριευθέντα ὕλικά δὲν κατεμετρήθησαν εἰσέτι.

Ὅσον ἀφορᾷ τοὺς μέχρι τοῦδε ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν ἐπιχειρήσεων ἐφ' ὅλου τοῦ ἀλβανικοῦ μετώπου περιελθόντας εἰς χεῖρας μας αἰχμαλώτους καὶ κυριευθέντα πολεμικὰ ὕλικά, οἱ μὲν αἰχμάλωτοι ἀνέρχονται εἰς μεγάλον ἀριθμὸν ἀξιωματικῶν καὶ χιλιᾶδες ὁπλιτῶν, τὰ δὲ ὕλικά εἰς 80 ἐλαφρὰ καὶ βαρὲα πυροβόλα, 55 ἀντιαρματικά πυροβόλα, ὑπὲρ τὰ 300 ἐλαφρὰ καὶ βαρὲα πολυβόλα, 20 ἀρματα μάχης, ὑπὲρ τὰ 250 αὐτοκίνητα, ὑπὲρ τὰς 1500 μοτοσυκλέττας καὶ ποδήλατα καὶ σημαντικὰς ποσότητας πυρομαχικῶν, κασιγιάν, ἱματιομὸυ καὶ ἐτέρου ὕλικου πάσης φύσεως.

Ἐπίσης τὸ ὄρυπουργεῖον Δημοσίας Ἀσφαλείας ἀνακοινεῖ:

Ἡ ἐχθρὴ ἀεροπορία ἐδομάρδισεν χυεὲς χωρία τινὰ τῆς Ἡπειροῦ ἐν τῇ ζώνῃ τῶν ἐπιχειρήσεων, μετὰ σπουδαίων θυμάτων.

Εἰς δὲ τὰ χωρία ἐκ τῶν ὁποίων φεύγουν οἱ Ἱταλοὶ προβαίνουν εἰς δῶσεις καὶ λεηλασίας.

Ἐμπροσθὴν ἡ κομπολις Σαγιάδα.

Ἡ ἐκὼν τῶν ἀπελευθερωμένων χωρίων εἶναι ἀπαισία, διότι οἱ Ἱταλοὶ ἐγκαταλείπουν παντοῦ πρωτοφανή τινι ἀγριότητος καὶ βαρβαρότητας. Εἰς τὸ χωρίον Βασιλικὸν (Παγωνίου) γυναικὲς καὶ κοράσια ἐξιάσθησαν καὶ ἐφονεύθησαν, πολλὰ δὲ γυναικόπαιδα ἀπῆχθησαν ὡς ὁμηροὶ καὶ ἀγνοεῖται ἡ τύχη των.

ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ

Ὁ Ἀρχηγὸς ἀπύθνε τὴν κάτωθι διαταγὴν πρὸς τὸν στρατόν.

Διοικητὰς μεγάλων δυνάμεων,

Σὰς ἀποστέλλω γεμάτος ἀπὸ συγκίνης τὰ ἐγκάρδια συγχαρητήριά μου καὶ παρακαλῶ νὰ τὰ μεταβιᾷτε σπῆτε εἰς ὅλους τοὺς ὑφ' ὑμᾶς διὰ τὰς λαμπρὰς νίκας τοῦ στρατοῦ μας καὶ διὰ τὴν δόξαν μετὰ τὴν ὁποίαν ἐκαλύψατε τὰς σημαίας σας.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΕΤΑΞΑΣ

Ἐπίσης ἀπύθνε τὸ κάτωθι τηλεγράφημα πρὸς τοὺς διοικητὰς ἀεροπορίας βομβαρδισμοῦ, διώξεως, διοικητὰς βάσεων, διοικητὰς ἀεροπορίας μονάδων, διοικητὰς μοιρῶν, βομβαρδισμοῦ, διώξεως καὶ παρατηρήσεως:

Ὑπερήφανος διὰ τὸν ἡρωισμόν καὶ τὰ κατορθώματα τῶν γενναίων ἀεροπόρων μας μετὰ τοὺς ὁποίους μᾶς συνδέει ἡ γιγαντιαία κοινὴ μας προσπάθεια πρὸς δημιουργίαν τῆς ἀεροπορίας, σὰς ἀποστέλλω καὶ παρακαλῶ νὰ μεταβιᾷσθε εἰς τοὺς ὑφ' ὑμᾶς τὰ θερμότερα συγχαρητήριά μου.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΕΤΑΞΑΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ 24 Νοεμβρίου 1940.—Συνεχίζεται ἀπὸ χθὲς ἡ προέλασις τῶν ἑλληνικῶν στρατευμάτων, τὰ ὁποία πλησιάζουν ἤδη καὶ προελαύνουν πρὸς τὰ ὕψηματα τοῦ Ἀργυροκάστρου.

Τὸ ἀνακοινωθέν τοῦ Γεν. Στρατηγείου ὑπ' ἀριθ. 28 ἀναφέρει σχετικῶς τὰ ἀκόλουθα.

Ἡ προχώρησις τῶν στρατευμάτων μας συνεχίζεται ἐφ' ὁλοκλήρου τοῦ μετώπου.

Τὸ ποσὸν τῶν ἐγκαταλειπομένων εἰς χεῖρας μας λαφύρων συνεχῶς αὐξάνει.

Ἀεροπορικὴ δράσις δὲν ἔλαβε χώραν ἐπὶ τοῦ μετώπου, λόγω κακοκαιρίας.

Εἰς τὸ ἐσωτερικὸν ἡ ἐχθρὴ ἀεροπορία ἐδομάρδισεν πόλεις τινὰς, ἀνευ ζημιῶν καὶ ἀνευ θυμάτων.

Ἐχθρὴ πολεμικὰ πλοῖα ἐπέδραμον ἀργὰ τὸ ἀπόγευμα κατὰ τῆς νήσου Σάμου καθ' ἧς ἔβαλον διὰ τοῦ πυροβολικοῦ των ἀνευ ἀποτελέσματος.

Ἐξ ἄλλου ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου Δημ. Ἀσφαλείας ἐξεδόθη τὸ κάτωθι ἀνακοινωθέν:

Ἡ ἐχθρὴ ἀεροπορία ἐδομάρδισεν χυεὲς τὸ Ληξούριον Κεφαλληνίας, ἀνευ θυμάτων καὶ ζημιῶν. Ὁμοίως τὴν Κέρκυραν, ἀνευ οὐδενὸς θύματος καὶ ζημίας.

Ἐχθρὴ ἀεροπλάνα ἔρριψαν βόμβας εἰς Τηγάδιον Σάμου, κατὰ τοῦ ὁποίου ἔβαλον καὶ διὰ πολυβόλων καὶ διὰ χειροβομβιδίων, ἀνευ οὐδενὸς θύματος. Ἐν συνεχείᾳ τὸ Τηγάδιον ἐκαρνοβολήθη ἐπὶ 10 λεπτὰ δι' 70 βολῶν, ριφθεισῶν ὑπὸ τεσσάρων ἱταλικῶν ἀντιτορπιλλικῶν, ἐπιδραμόντων ἐκ τῆς βάσεως Λέρου, ἀνευ οὐδενὸς θύματος.

ΔΕΥΤΕΡΑ 25 Νοεμβρίου 1940.—Ἡ προώθησις τῶν ἑλληνικῶν στρατευμάτων τῶν εἰς τὸ κέντρον, ὅσον καὶ εἰς τὸ ἀκρον ἀριστερὸν καὶ τὸ ἀκρον δεξιὸν συντελεῖται ἀκάθεκτος, κατελήφθησαν δὲ εἴδη τὰ πρὸ τοῦ Ἀργυροκάστρου ὕψηματα τὰ δεσπόζοντα πρὸς τὸν ποταμόν.

Ἐν τῇ μεταξὺ ἡ ἑλληνικὴ καὶ βρεταννικὴ ἀεροπορία ἤρριψε χρησιμοποιοῦσα τὰ τρία ἀεροδρόμια τῆς Κορυτῆς, σημαντικώτατὴ δὲ ὑπῆρξεν ἡ φθορὰ ἡ προξενήσασθαι εἰς τὰς ἀτάκτους ὑποχωρούσας ἱταλικὰς δυνάμεις, ἀπὸ τὴν περιοχὴν τοῦ Πόργραδετς τοῦ ὁποίου ἡ κατάληψις ἐπικείμεται. Ἐπίσης κατελήφθη ἡ Μοσχόπολις.

ΤΟ ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ

Τὸ χθὲς τὴν νύκτα ἐκδοθέν ὑπ' ἀριθ. 29 ἀνακοινωθέν τοῦ Γεν. Στρατηγείου ἀναφέρει τὰ ἀκόλουθα:

Τὰ στρατεύματά μας συνεχίζουν τὴν προχώρησιν των ἐφ' ὁλοκλήρου τοῦ μετώπου.

Ἡ Μοσχόπολις κατελήφθη.

Κατὰ τὴν ἐκκαθάρισιν τῆς περιοχῆς Κορυτῆς περισυνέλεγθησαν 1.500 αἰχμάλωτοι καὶ 12 πυροβόλα, πολλοὶ ὅλμοι καὶ λοιπὰ ὕλικά.

Ἡ ἀεροπορία μας ἐδομάρδισεν μετὰ μεγάλης ἐπιτυχίας τρεῖς ἐχθρὴς φάλαγγας ἐν ὑποχωρήσει.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ

Ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου Δημ. Ἀσφαλείας ἀνακοινωθῆναι τὰ κάτωθι:

«Οὐδεμία ἐπιδρομὴ ἐγένετο εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς χώρας κατὰ τὴν χθεσινὴν ἡμέραν».

ΤΟ ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ

Τὸ Ἀρχηγεῖον τῶν ἐν τῇ Μέσῃ Ἀνατολῇ ἀγγλικῶν ἀεροπορικῶν δυνάμεων ἐξέδωκε τὴν νύκτα τὸ ἀκόλουθον ἀνακοινωθέν:

«Παρὰ τὰς λίαν δυσμενεῖς καιρὶκὰς συνθήκας ἡ βομβαρδιστικὴ μας ἀεροπορία ἐπέδραμε χυεὲς κατὰ τοῦ Ἑλμπερν, εἰς τὴν Ἀλβανίαν. Βόμβαι ἐπεσαν εἰς τὴν περιοχὴν τῶν στόχων, ἀλλ' ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐξακριβωθῇ τὸ ἀποτέλεσμα».

Χειρόγραφα καὶ φωτογραφίες δημοσιεύομενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΑΝΩΝΥΜΟΝ. Τὰ «Ὀνειρο χειμερινῆς νύκτος», «Ἡ βιβλιοθήκη μου», «Τὸ βιβλίο», «Συνέτο ἐρωτικὸν», «Νύχτα», «Τὸ σπιτάκι μας», «Φύσις καὶ ὁ ἦρος» ἐλήφθησαν ἀνυπόγραφα. Ἐκτός τούτου, γίαιε τόσο πολλά! — ΜΑΡΙΟΝ ΒΑΛΛΙΝΑΡΑΝ. Πολὺ καλά, ὅχι ὅμως γιὰ περιοδὸν σάν τῇ «Νεολαίᾳ». Ἀπὸ τὸ «Στὸ καράδι τῆς χαρᾶς», ὡς παράδειγμα:

Στάσου λίγο καὶ σκέψου
σὺ ποὺ πᾶς χαροπὸ
κι' ἀφήσας τοὺς κινδύνους,
τοὺς ὁδούς, τὸ κύμα,
σκέψου λίγο πῶς ἴσως
τὸ γαλάζιο νερὸ
θα σοῦ γίνη τὸ μνημα.

Τὸ αὐτὸ παρατηροῦμε γιὰ τὰ «Ματαιότης» καὶ «Ὁ θάνατος τοῦ γέροντος πατέρα». Στελετὲ μᾶς ἄλλα. — Δ. ΔΑΜΙΑΝΑΚΗΝ. Σὲ συγχαίρομε θερμὰ γιὰ τὰ αἰσθητά σου πρὸς τὴν Πατρίδα, τὸν Βασιλέα καὶ τὸν Ἀρχηγόν μας κ. Ἰωάννην Μεταξά. Ναί! Εἶναι βέβαιον ὅτι ἡ νίκη θα εἶναι δική μας, ἀφοῦ τὸ δικαίον εἶναι μετὰ τοῦ μέρους μας. — ΠΕΤΡΟΝ ΚΑΡΠΟΥΖΗΝ. Ὁ Θεὸς προστατεῖ τοὺς ἀδυνάτους. Θὰ προστατεῖ καὶ ἡ ἐνίσχυσις καὶ ἐμᾶς σὲ τὴν δύσκολη, ἀλλὰ ἐνδοσὴ αὐτὴν περίστασι. Θὰ μᾶς δώσῃ θάρρος, καρτερία, ψυχικὴν καὶ πνευματικὴν ἀντοχή καὶ μετὰ τὰ ὅλα αὐτὰ θὰ νικήσωμε τὸν μικρόψυχον ἐχθρὸν, παρ' ὅλους τοὺς τενεκέδες του καὶ τοὺς χάρτινους ἀετούς του διασέτε. Τὶ νὰ κάνουν αὐτὰ, ἀνὰ λείπει ἐκείνου ποὺ τὰ κινεῖ καὶ ποὺ λέγεται ὅχι β. ν. ζ. ἢ ν. ἢ, ἀλλὰ αὐτοῦ τοῦ «ἔμμετο» τοῦ σατυρικοῦ ποιήματός σου «Ἡ Μελέα Ἰταλία!», ἀκατάλληλο ὅμως γιὰ τὴν «Νεολαίαν». Δὲν τὸ νομίζεις καὶ ἐσύ; — Κ. ΡΑΪΣΗΝ. Ὁχι! Δὲν συμφωνοῦμε μαζί σου. Κανεῖς δὲν μπορεῖ νὰ κάνει ὅ,τι νομίζεις πῶς θὰ ὀφείλῃς τὸν ἀγῶνα μας ἐναντίον τοῦ ἀνδρὸς ἐχθροῦ, ἀνὰ αὐτὸ τὸ «ὅ,τι» δὲν εἶναι σύμφωνο μετὰ τῇ γενικῇ γραμμῇ τῆς κοινῆς προσπάθειας. Γραμμὴ, τὴν ὁποία ἐκφράζει ὁ Ἀρχηγός μετὰ τὴν ἰδίαν του τὰ χεῖρα. — Κ. ΛΕΜΟΝ. Ἐδγε σοῦ, γενναῖο ναυτάκι! Ποῦ θὰ πάῃ; Θὰ ξεμυτίσῃ ἀπὸ τὸν κρηφῶνά του καὶ τότε τὰ λέμε! Λέε νὰ εἶναι τόσο δειλὸ πιὰ! Πάντως, ἀν δὲν θγάλουν τὸ στόλο τους μόνοι... θὰ τοὺς δὲν θγάλουμε ἐμεῖς μετὰ τὸ ζορί! Τὶ τὸν ἔχομε τὸν «Ἀδερφὸ» καὶ τ' ἄλλα μας καράδια; Γιὰ τὰ μαύρα μάτια καὶ τὴν ὑπερηφάνειαν ἐπιβέβει; Ὁχι, δά! Τοὺς γέλασαν! — Ι. ΒΑΜΑΝ. Τὸ διήγημά σου «Τὰ τρία ἀδελφάκια» εἶναι γραμμένο σὲ γλῶσσα ὑπερκαθαρεύουσα. Πρόσεξε τὰ διήγηματά σου δημοσιεύονται στὴ «Νεολαία» καὶ ἀναλόγως γράφε πάλι τὸ δικό σου. Τὸ θέμα του πολὺ καλὸ. Μὴ γράφεις τὸν διάλογο μᾶς σὲ εἰσαγωγικά: «Ναί», εἶπε ἡ Μαρία, ἀλλὰ ὁ μικρὸς Κωστής συμφώνει». Προτιμότερη ἡ ἀκόλουθη κατάταξις:

— Ναί, εἶπε ἡ Μαρία, ἀλλὰ ὁ μικρὸς Κωστής συμφώνει; Ἡ πρᾶξις εἶναι θεϊρεστος... Ἀρσὲς ἐπίσης τὸν χαρακτῆρα τῶν ἡρώων τοῦ διηγήματός σου νὰ διαγράφεται ἀπὸ τὰ ἔργα των καὶ τοὺς λόγους των. Γράφεις ὅ Κωστής τὸν πολὺ τριφλὸν καὶ ἀπότομον παιδίον. Ὁδὲποτε ἔκαμε ὅ,τι τοῦ ὑπεδείκνυε ἡ δὴν. Ἡπὲρ του κ.λ.π. Αὐτὰ ὅλα ἀντὶ νὰ τὰ πῆς μὴπρ του νὰ τὰ μαντεῖσῃ ὁ ἀναγνώστης σου. — ΠΑΝΘΡ ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΝ. Ἐλάσαμε τὸ γράμμα σου. Ὁρμητικὸ, πατριωτικώτατο, ἐνθουσιάζει! Ὅλα δὲ γράφεις θὰ γίνου. Ἀς μὴ ἐξηνόσῃς ὅτι στὸν ἀγῶνα μας τὸν ἱερὸ ἀπὸ τὸ ἸΩΑΝΝΗΣ ΜΕΤΑΞΑΣ. Μᾶς γράφηται ὁ μικρὸς Κωστής συμφώνει! Προτιμότερη ἡ ἀκόλουθη κατάταξις:

— Ναί, εἶπε ἡ Μαρία, ἀλλὰ ὁ μικρὸς Κωστής συμφώνει; Ἡ πρᾶξις εἶναι θεϊρεστος... Ἀρσὲς ἐπίσης τὸν χαρακτῆρα τῶν ἡρώων τοῦ διηγήματός σου νὰ διαγράφεται ἀπὸ τὰ ἔργα των καὶ τοὺς λόγους των. Γράφεις ὅ Κωστής τὸν πολὺ τριφλὸν καὶ ἀπότομον παιδίον. Ὁδὲποτε ἔκαμε ὅ,τι τοῦ ὑπεδείκνυε ἡ δὴν. Ἡπὲρ του κ.λ.π. Αὐτὰ ὅλα ἀντὶ νὰ τὰ πῆς μὴπρ του νὰ τὰ μαντεῖσῃ ὁ ἀναγνώστης σου. — ΠΑΝΘΡ ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΝ. Ἐλάσαμε τὸ γράμμα σου. Ὁρμητικὸ, πατριωτικώτατο, ἐνθουσιάζει! Ὅλα δὲ γράφεις θὰ γίνου. Ἀς μὴ ἐξηνόσῃς ὅτι στὸν ἀγῶνα μας τὸν ἱερὸ ἀπὸ τὸ ἸΩΑΝΝΗΣ ΜΕΤΑΞΑΣ. Μᾶς γράφηται ὁ μικρὸς Κωστής συμφώνει! Προτιμότερη ἡ ἀκόλουθη κατάταξις:

— Ναί, εἶπε ἡ Μαρία, ἀλλὰ ὁ μικρὸς Κωστής συμφώνει; Ἡ πρᾶξις εἶναι θεϊρεστος... Ἀρσὲς ἐπίσης τὸν χαρακτῆρα τῶν ἡρώων τοῦ διηγήματός σου νὰ διαγράφεται ἀπὸ τὰ ἔργα των καὶ τοὺς λόγους των. Γράφεις ὅ Κωστής τὸν πολὺ τριφλὸν καὶ ἀπότομον παιδίον. Ὁδὲποτε ἔκαμε ὅ,τι τοῦ ὑπεδείκνυε ἡ δὴν. Ἡπὲρ του κ.λ.π. Αὐτὰ ὅλα ἀντὶ νὰ τὰ πῆς μὴπρ του νὰ τὰ μαντεῖσῃ ὁ ἀναγνώστης σου. — ΠΑΝΘΡ ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΝ. Ἐλάσαμε τὸ γράμμα σου. Ὁρμητικὸ, πατριωτικώτατο, ἐνθουσιάζει! Ὅλα δὲ γράφεις θὰ γίνου. Ἀς μὴ ἐξηνόσῃς ὅτι στὸν ἀγῶνα μας τὸν ἱερὸ ἀπὸ τὸ ἸΩΑΝΝΗΣ ΜΕΤΑΞΑΣ. Μᾶς γράφηται ὁ μικρὸς Κωστής συμφώνει! Προτιμότερη ἡ ἀκόλουθη κατάταξις:

— Ναί, εἶπε ἡ Μαρία, ἀλλὰ ὁ μικρὸς Κωστής συμφώνει; Ἡ πρᾶξις εἶναι θεϊρεστος... Ἀρσὲς ἐπίσης τὸν χαρακτῆρα τῶν ἡρώων τοῦ διηγήματός σου νὰ διαγράφεται ἀπὸ τὰ ἔργα των καὶ τοὺς λόγους των. Γράφεις ὅ Κωστής τὸν πολὺ τριφλὸν καὶ ἀπότομον παιδίον. Ὁδὲποτε ἔκαμε ὅ,τι τοῦ ὑπεδείκνυε ἡ δὴν. Ἡπὲρ του κ.λ.π. Αὐτὰ ὅλα ἀντὶ νὰ τὰ πῆς μὴπρ του νὰ τὰ μαντεῖσῃ ὁ ἀναγνώστης σου. — ΠΑΝΘΡ ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΝ. Ἐλάσαμε τὸ γράμμα σου. Ὁρμητικὸ, πατριωτικώτατο, ἐνθουσιάζει! Ὅλα δὲ γράφεις θὰ γίνου. Ἀς μὴ ἐξηνόσῃς ὅτι στὸν ἀγῶνα μας τὸν ἱερὸ ἀπὸ τὸ ἸΩΑΝΝΗΣ ΜΕΤΑΞΑΣ. Μᾶς γράφηται ὁ μικρὸς Κωστής συμφώνει! Προτιμότερη ἡ ἀκόλουθη κατάταξις:

— Ναί, εἶπε ἡ Μαρία, ἀλλὰ ὁ μικρὸς Κωστής συμφώνει; Ἡ πρᾶξις εἶναι θεϊρεστος... Ἀρσὲς ἐπίσης τὸν χαρακτῆρα τῶν ἡρώων τοῦ διηγήματός σου νὰ διαγράφεται ἀπὸ τὰ ἔργα των καὶ τοὺς λόγους των. Γράφεις ὅ Κωστής τὸν πολὺ τριφλὸν καὶ ἀπότομον παιδίον. Ὁδὲποτε ἔκαμε ὅ,τι τοῦ ὑπεδείκνυε ἡ δὴν. Ἡπὲρ του κ.λ.π. Αὐτὰ ὅλα ἀντὶ νὰ τὰ πῆς μὴπρ του νὰ τὰ μαντεῖσῃ ὁ ἀναγνώστης σου. — ΠΑΝΘΡ ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΝ. Ἐλάσαμε τὸ γράμμα σου. Ὁρμητικὸ, πατριωτικώτατο, ἐνθουσιάζει! Ὅλα δὲ γράφεις θὰ γίνου. Ἀς μὴ ἐξηνόσῃς ὅτι στὸν ἀγῶνα μας τὸν ἱερὸ ἀπὸ τὸ ἸΩΑΝΝΗΣ ΜΕΤΑΞΑΣ. Μᾶς γράφηται ὁ μικρὸς Κωστής συμφώνει! Προτιμότερη ἡ ἀκόλουθη κατάταξις:

ΒΑΣ. ΚΑΡΑΛΕΚΑΝ. Νά λοιπόν, ποὺ σοῦ δίδεται ἡ εὐκαιρία νὰ δράσῃς καὶ νὰ βγάλης τὸ ἀπὸ τὸ ἐναντίον ἐκείνων ποὺ τορπιλλοῦσαν τὸ ἀπὸ τὸς μας καράδι τὴν «Ἑλλάδα». Μᾶς ἔγραψες τότε: «Ἐλυθῆκα γιὰ τὸν τορπιλλισμό, μὰ κι' ἐθύμωσα κι' ἐτρίξα τὰ δόντια μου ἀπὸ μῖσος καὶ ἔοφθα τὴν γροθίε μου. Ἀχ! κι' ἄς ἦταν δυνατό νὰ σπηνώσω στὸν πᾶσι τῆς θαλάσσης τὸ αἶμα ὑποδρόμῃ. Γιὰ τὴν Μεγαλόχαρη δὲν τὸ βούλιαξε ἀμέσως; Ἀπαντήστε μου». Καὶ σοῦ ἀπαντήσαμε (τεύχος 51): «Μὴ βιάζεσαι! Οἱ κακοὶ ἄνθρωποι τιμωροῦνται. Κι' οἱ ὑπαίτιοι γιὰ τὸν δολοφονικὸν τορπιλλισμόν τοῦ ἀγαπητοῦ μας καταδρομικοῦ θὰ τιμωρηθοῦν. Ἀργὰ ἡ γρήγορα, ἀδίαφορο». Τριανταοκτὸ μέρες πέρασαν ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ σοῦ δώσαμε αὐτὴν τὴν ἀπάντησιν — μόνο 38 ἡμέρες! — καὶ νὰ! Βαρεία, τρομερά, ἀλλὰ καὶ δίκαια τιμωροῦνται οἱ ἀνάνθρωποι δολοφόνες! Ἡ τιμωρία τους ἀρχίζει τὴν 28ην Ὀκτωβρίου, τὴν μεγάλη, τὴν ἱστορικὴ ἡμέρα, ποὺ ὁ Ἀρχηγός μας Ἰωάννης Μεταξάς — ὁ νέος μας Ἐθνάρχης — ἔδωσε τὴν ἀπάντησιν στοὺς κοφίους ἀχνοὺς τῆς Μεσογείου: «Μολὼν λεθέ!» Κι' ἡ τιμωρία τους θὰ σταθῇ ἀνάλογη μετὰ τὴν ἐγκλημάτῃ τους. — ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΤΟΥΗ. Καρδαμύλα Χίου. Ἐπιστολὴ σου 10ης Ὀκτωβρίου ἐλήφθη. Σ' εὐχαριστοῦμε δι' ὅσα γράφεις γιὰ τὴν «Νεολαίαν». — ΕΙΡΗΝΗΝ ΘΕΟΧΑΡΙΔΟΥ. Τὸ πεζογράφημά σου «Τὸ μουσικὸ ἐνὸς τραυλοῦ» εἶναι γραμμένο καὶ στίς δύο ὁμοίως τοῦ χαρτίου, μετὰ ὁμοίως καὶ μουτζούρες, ποὺ φανερώνουν ὅτι δὲν εἶσαι ὅσο πρέπει τακτικὴ καὶ τετράδια σου. Καὶ τὸ χειρότερον εἶναι ὅτι ἀ

